

2.319

Δ 1442

Ν. ΕΛΑΤΟΥ

Η
ΙΕΡΑ ΙΣΤΟΡΙΑ
ΤΗΣ
ΚΑΙΝΗΣ ΔΙΑΘΗΚΗΣ

ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ
ΕΚΔΟΤΙΚΟΣ ΟΙΚΟΣ ΔΗΜΗΤΡΑΚΟΥ Α.Ε.
ΟΔΟΣ ΣΤΑΔΙΟΥ 4

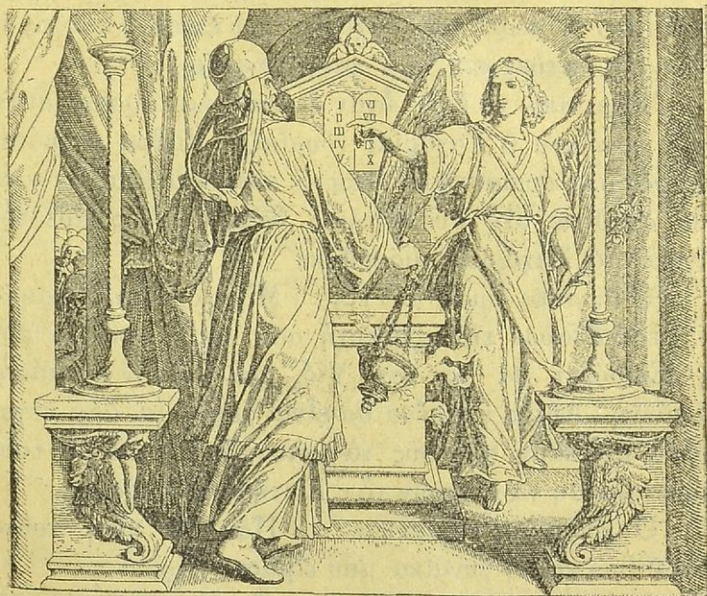

Παυλος Γ. Βηγαράς. Έτος 1930-31.

ΚΑΙΝΗ ΝΕΑ ΔΙΑΘΗΚΗ

Ο Ζαχαρίας

Είχαν περάσει πλέον από 60 χρόνια, από την εποχή που οι Ρωμαίοι είχαν υποτάξει την Ίουδαία.

Βασιλέα της Ίουδαίας είχαν κάμει τον Ηρώδη.
Σε μιὰ μικρή πόλη της Ίουδαίας ζούσε τὰ χρόνια

ἐκεῖνα ἕνας ἱερέας ποῦ λεγόταν Ζαχαρίας μετὰ τὴν γυναῖκα του τὴν Ἐλισάβετ.

Ὁ Ζαχαρίας καὶ ἡ Ἐλισάβετ ἦταν εὐσεβεῖς καὶ δίκαιοι. Ἡ μόνη τους λύπη ἦταν ποῦ δὲν εἶχαν ἕνα παιδάκι. «Νὰ εἶχαμε ἕνα παιδάκι νὰ μᾶς γεροκομήσῃ καὶ ὅταν πεθάνωμε νὰ μᾶς κλείσῃ τὰ μάτια» ἔλεγαν. Καὶ κάθε μέρα προσεύχονταν καὶ παρακάλοῦσαν τὸ Θεὸ νὰ τοὺς λυπηθῇ καὶ νὰ τοὺς χαρίσῃ ἕνα ἀγοράκι.

Στὸ ναὸ τοῦ Σολομῶντα ὑπῆρχαν πολλοὶ ἱερεῖς.

Ὁ καθένας μετὰ τὴν σειρά του ἦταν ὑποχρεωμένος νὰ θυσιάσῃ νὰ θυμιάσῃ καὶ νὰ προσεύχεται. Κάποια μέρα ποῦ ἦταν ἡ σειρά τοῦ Ζαχαρία, τοῦ ἔπεσε ὁ κλῆρος νὰ θυσιάσῃ, μπῆκε στὸ ἱερὸ καὶ ἐθυμιάζε.

Ἐξω ἀπὸ τὸ ἱερὸ ἦταν ὁ λαὸς καὶ προσευχόταν, τὴν ὥρα ποῦ ὁ Ζαχαρίας ἐθυμιάζε. Καθὼς στεκόταν ἐμπρὸς στὸ θυσιαστήριον ἔξαφνα κατέβηκε ἕνας ἄγγελος καὶ στάθηκε στὸ θυσιαστήριον δεξιὰ. Μόλις εἶδε τὸν ἄγγελο ὁ Ζαχαρίας ταράχθηκε.

Ὁ ἄγγελος ὁμῶς τοῦ εἶπε «Μὴ φοβᾶσαι, Ζαχαρία ὁ Θεὸς ἄκουσε τὴν προσευχή σου καὶ ἡ γυναῖκα σου ἡ Ἐλισάβετ θὰ γεννήσῃ Υἱόν, καὶ θὰ τὸν ὀνομάσῃ Ἰωάννη. Αὐτὸς γὰρ σένα θὰ εἶναι χαρὰ, καὶ ἅμα μεγαλῶση θὰ κάμῃ πολλοὺς νὰ μετανοήσουν καὶ θὰ τοὺς προετοιμάσῃ νὰ δεχτοῦν τὸν Σωτῆρα τοῦ κόσμου.

Ὁ Ζαχαρίας ἀπάντησε: «Πῶς θὰ γίνῃ τοῦτο ἀφοῦ ἐγὼ καὶ ἡ γυναῖκα μου εἴμαστε γέροντες».

Ὁ ἄγγελος ἀπήντησε. «Εἶμαι ὁ ἄγγελος Γαβριήλ. Μ' ἔστειλε ὁ Θεὸς νὰ σοῦ φέρω τὴν καλὴν αὐτὴν εἶδησι. Ἐπειδὴ δὲν με πίστευες θὰ μείνης ἄλαλος—ἄφωνος ὅσπου νὰ γίνουν ὅσα εἶπα».

Καὶ μὲ μιᾶς ἔπειτα ὁ ἄγγελος ἔγινε ἄφαντος.

Ὁ λαὸς ἔξω παρίμενε καὶ παραξενευόταν πὺ ἐμνε πολὺ μέσα στὸ ἱερό.

Τέλος ὅταν ἐβγήκε δοκίμασε νὰ μιλήσῃ στὸ λαό, ἀλλὰ δὲν μπορούσε. Ἦταν ἄλαλος. Δὲν μπορούσε νὰ βγάλῃ οὔτε μιὰ λέξη. Ὁ λαὸς κατάλαβε πὺς κάτι σπουδαῖο τοῦ συνέβηκε καὶ θαύμασε. Ὁ Ζαχαρίας ὅταν πέρασαν οἱ ἡμέρες οἱ ὠρισμένες νὰ ἱεουοργῆ ἐπέστρεψε στὴν πατρίδα του ἄφωνος.

Οἱ συμπατριῶτες του πὺ τὸν εἶδαν ἄφωνο θαύμασαν καὶ αὐτοί.

Ὁ Εὐαγγελισμὸς τῆς Θεοτόκου.

Ἦστερα ἀπὸ ἕξι μῆνες ὁ Θεὸς ἔστειλε τὸν ἄγγελο Γαβριὴλ στὴν ἐνάρετη καὶ ταπεινὴ παρθένα Μαρία, ἡ ὁποία ἦταν ἀρραβωνιασμένη μὲ τὸν Ἰωσήφ.

Ὁ ἄγγελος Γαβριὴλ παρουσιάστηκε ἔξαφνα στὸ δωμάτιο τῆς Μαρίας τὴν ὥρα πὺ αὐτὴ προσευχιόνταν στὸ Θεὸ καὶ τὴ χαιρέτησε.

«Χαῖρε ἐσὺ ἡ ὁποία ἔχεις τὴ χάρη τοῦ Θεοῦ Ὁ Θεὸς εἶναι μαζί σου καὶ εἶσαι ἡ πὺ εὐλογημένη ἀπ' ὄλες τὶς γυναῖκες».

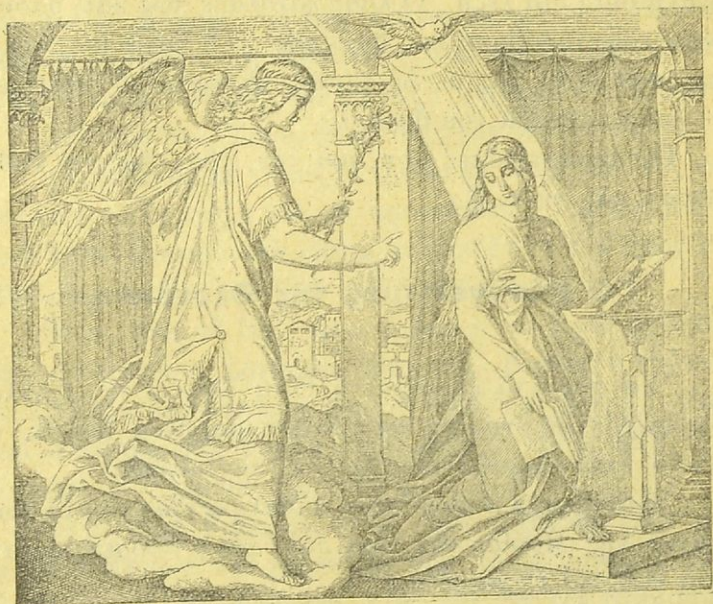
Ἡ Μαρία καθὼς εἶδε τὸν ἄγγελο φορήθηκε καὶ συλλογίστηκε «Τὶ χαιρετισμὸς εἶναι αὐτός; Ἀπὸ κανένα ὡς τώρα δὲν ἄκουσα τέτοιο χαιρετισμὸ».

Ὁ ἄγγελος εἶδε τὸ φόβο τῆς Μαρίας καὶ γιὰ νὰ τὴν ἡσυχάσῃ τῆς εἶπε: «Μαριάμ, μὴ φοβᾶσαι γιὰτὶ ἔχεις τὴ χάρη τοῦ Θεοῦ θὰ γεννήσῃς υἱὸν ὁ ὁποῖος

θα ὀνομασθῆ Ἰησοῦς· αὐτὸς θὰ εἶναι ὁ Υἱὸς τοῦ Θεοῦ
καὶ θὰ γίνῃ αἰώνιος βασιλέας ὅλων τῶν ἀνθρώπων».

Τότε ρώτησε ἡ Μαρία: «Πῶς θὰ γίνῃ τοῦτο;»

Καὶ ὁ ἄγγελος ἀπάντησε: «Θὰ γίνῃ μὲ τὴ βοή-

θεια τοῦ Ἁγίου Πνεύματος, γιατί στὸ θεὸ τίποτε δὲν
εἶναι ἀδύνατο. Καὶ ἡ συγγένισσά σου ἡ γραία Ἐλισά-
βετ σὲ λίγο θὰ γεννήσῃ υἱόν.

Τότε ἡ Μαριάμ εἶπε: «Εἶμαι ἡ δούλη τοῦ Κυρίου
ὡς γίνῃ ὅπως εἶπες».

Ὁ ἄγγελος μεμιάς ἔγινε ἄφαντος.

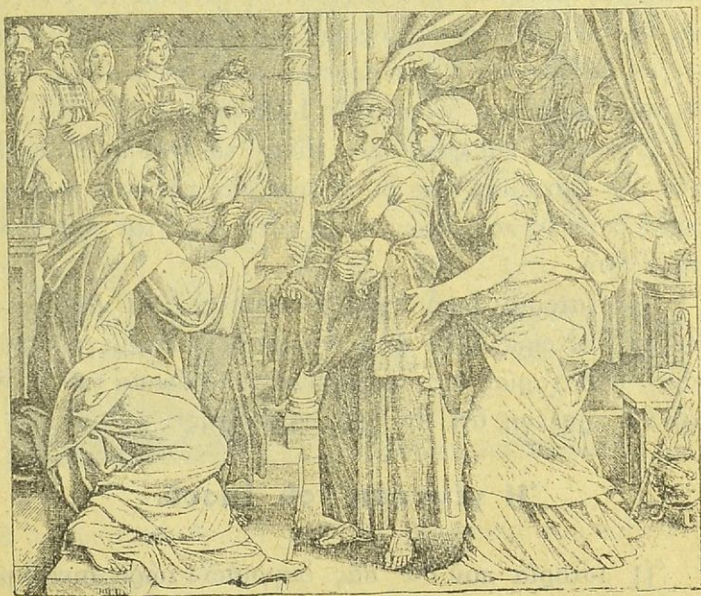
Ὅταν ὕστερα ἀπὸ λίγες ἡμέρες ἡ Μαριάμ πῆγε
στὴν Πατρίδα τῆς Ἐλισάβετ νὰ τῆς κάμῃ ἐπίσκεψιν. Μό-

λις τὴν εἶδε ἡ Ἐλισάβετ εἶπε: «Πῶς ἔγινε τοῦτο, νὰ μὲ ἐπισκεφθῇ ἡ μητέρα τοῦ Κυρίου μου;»

Ἡ Μαριάμ τότε χάρηκε πολὺ καὶ δόξασε τὸ θεὸ καὶ ἀφοῦ ἔμεινε τρεῖς μῆνες γύρισε στὴ Ναζαρέτ.

Ἡ γέννηση τοῦ Ἰωάννη

Ὅτι προεῖπε ὁ ἄγγελος ἔγινε. Ἡ Ἐλισάβετ γέν-

νησε ἓνα ἀγοράκι. Ὅταν τὸ ἄκουσαν οἱ γειτόνισσές της καὶ οἱ φίλες της χάρηκαν πάρα πολὺ.

Τὴν ὀγδόη ἡμέρα μαζεύτηκαν οἱ γειτόνισσες καὶ οἱ φίλες τῆς Ἐλισάβετ νὰ δώσουν ἓνα ὄνομα στὸ ἀγο-

ράκι. «Νά πάρη τ' ὄνομα τοῦ πατέρα του, ἔλεγαν· νὰ λέγεται καὶ αὐτὸ Ζαχαρίας».

«Ὅχι, ἀπαντοῦσε ἡ Ἐλισάβετ· θὰ λέγεται Ἰωάννης».

— Τὶ παράξενο ὄνομα! ἔλεγαν οἱ γειτόντισες καὶ οἱ φίλες της. Κανένας ἀπὸ τοὺς συγγενεῖς μας δὲ λεγόταν Ἰωάννης». Ἐπειδὴ δὲ συμφωνοῦσαν ἀποφάσισαν νὰ ρωτήσουν μὲ νοήματα τὸ Ζαχαρία—γιατὶ οὔτε ἄκουε, οὔτε μιλοῦσε.

Ὁ Ζαχαρίας κατάλαβε καὶ ζήτησε κι' αὐτὸς μὲ νοήματα μιὰ πλάκα κι' ἓνα κοντύλι. Ὄταν τοῦ τὰ ἔδωσαν καὶ τὰ δύο, ἔγραψε «τ' ὄνομα τοῦ Ἰωάννη» τὴν ἰδια στιγμή λύθηκε καὶ ἡ γλῶσσα του καὶ εἶπε καθαρὰ ἐκεῖνο ποῦ ἔγραφε «τ' ὄνομα τοῦ Ἰωάννη».

Συγγενεῖς καὶ φίλοι ποὺ εἶδαν τὸ Θαῦμα φοβήθηκαν. Ὁ Ζαχαρίας τότε διηγήθηκε ὅλη τὴν ἱστορία, γιατί ἔμεινε κουφὸς καὶ ἄφωνος καὶ πότε τοῦ ἦταν ὀρισμένον νὰ μιλήσῃ.

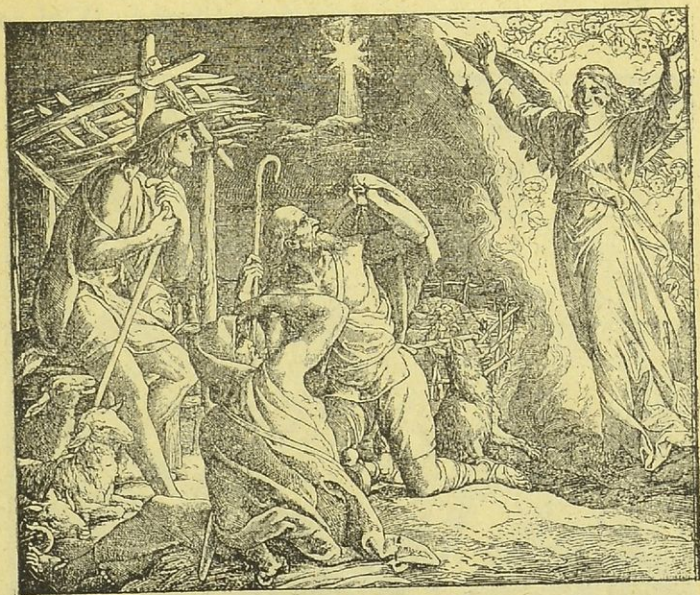
Ἡ Ἱστορία διαδόθηκε παντοῦ καὶ οἱ ἄνθρωποι ἔλεγαν. «Χωρὶς ἄλλο αὐτὸ τὸ παιδί κάτι μεγάλο θὰ κάμῃ, ὁ Ζαχαρίας ἄρχισε νὰ εὐλογῇ τὸ ὄνομα τοῦ θεοῦ, καὶ νὰ προλέγῃ, ὅτι θὰ γίνῃ προφήτης».

Ἡ γέννηση τοῦ Ἰησοῦ.

Ἡ ἱστορία ποὺ θὰ σᾶς διηγηθῶ τώρα συνέβηκε ὅταν στὴ Ρώμῃ ἦταν αὐτοκράτορας ὁ Αὐγούστος. Αὐτὸς ὁ Αὐγούστος ἔβγαλε μιὰ διαταγὴ ν' ἀπογραφοῦν ὅλοι οἱ ἄνθρωποι τῆς αὐτοκρατορίας του. Μαζὶ μὲ τ' ὄνομά τους ποὺ ἔπρεπε νὰ τὸ γράψουν οἱ ὑπάλληλοι στὰ βιβλία, θὰ ἐδήλωνε ὁ καθένας καὶ πόση περιουσία

ἔχει καὶ πόσα χρήματα κέρδιζε τὸ χρόνο. Ἐπρεπε νὰ
ξαίρη ὁ αὐτοκράτορας πόσους ὑπηκόους ἔχει καὶ πόσα
χρήματα μισοῦσε νὰ τοῦ πληρώσῃ. Ἄν κανένας δὲν
κατοικοῦσε στὸν τόπο τῆς καταγωγῆς του, ἦταν ὑπο-
χρεωμένος νὰ πάῃ ἐκεῖ στὴν τόπο τῆς καταγωγῆς του

νὰ δηλώσῃ τὸ ὄνομά του, τὴ περιουσία του καὶ τὸ τί
κερδίζει κάθε χρόνο.

Ὁ Ἰωσήφ καὶ ἡ Μαρία κατοικοῦσαν στὴ Ναζαρέτ.
Σύμφωνα μὲ τὴ διαταγὴ τοῦ αὐτοκράτορα ἔπρεπε νὰ
πᾶνε στὴ πατρίδα τους καὶ αὐτὴ ἦταν ἡ Βηθλεὲμ.

Ὅταν ἔφθασαν στὴ Βηθλεὲμ ὁ Ἰωσήφ καὶ ἡ Μαρία
βρῆκαν κατάλυμα σ' ἓνα πανδοχεῖο. Τὰ μεσάνυχτα ἡ

Μαρία ἐγέννησε τὸν Ἰησοῦν Χριστόν. Αὐτὸν τὸν ἐσπαργάνωσε τὸν ἔβαλε σ' ἓνα παχνί, ἀπάνω στ' ἄχυρα, γιατί ἐκεῖ στὸ πανδοχεῖο δὲν ὑπῆρχε ἄλλο μέρος. Κοντὰ στὴ Βηθλεὲμ ὑπῆρχαν χωράφια καὶ κεῖ ἔβροσκαν πρόβατα. Οἱ βοσκοὶ τὴ νύχτα δὲν ἔφερναν πρόβατα στὸ μαντροί, παρὰ τὰ φύλαγαν ἐκεῖ ἔξω.

Ἔξαφνα—τὴ στιγμή πού ἐγεννήθηκε ὁ Υἱὸς τοῦ

Θεοῦ—φωτίστηκε ζωηρὰ ὁ τόπος γύρω—σὰ νὰ βγῆκε ὁ ἥλιος—καὶ μέσα σ' αὐτὴ τὴ λάμψη παρουσιάστηκε ἄγγελος τοῦ Θεοῦ. Οἱ βοσκοὶ ταραχτήκαν καὶ φοβήθηκαν πάρα πολὺ. Ὁ ἄγγελος ὅμως τοὺς εἶπε μὲ γλυκιὰ καὶ φιλικὴ φωνή: Μὴ φοβᾶστε, γιατί φέρνω σὲ σᾶς καὶ σ' ὄλο τὸ λαὸ μιὰν εὐχάριστη εἶδηση. Γεν-

νήθηκε ὁ Υἱὸς τοῦ Θεοῦ κείνος πὺ θά σώσῃ τὸν κόσμον. Πηγαίνετε σὴ πόλῃ νὰ τὸν προσκυνήσετε. «Θά βρῆτε βρέφος σπαργανωμένο καὶ πλαγιασμένο στὸ παχνί».

Ἐνῶ ἀκόμη μιλοῦσε ὁ ἄγγελος φανερώθησαν στὸν οὐρανὸ πλῆθος ἄγγελοι. Αὐτοὶ οἱ ἄγγελοι ὕμνοῦσαν καὶ δοξολογοῦσαν τὸ Θεὸ ψάλλοντας:

Δόξα ἐν ὑψίστοις Θεῷ
καὶ ἐπὶ γῆς εἰρήνῃ
ἐν ἀνθρώποις εὐδοκία.

Δηλαδή: Δόξα ἄς εἶναι στὸ θεὸ πὺ κατοικεῖ στοὺς οὐρανούς.

Ἄς εἶναι εἰρήνῃ σὴ γῆ
καὶ ἡ χάρις τοῦ Θεοῦ στοὺς ἀνθρώπους.

Ἐπειτα οἱ ἄγγελοι ἔγιναν ἄφαντοι. Τότε οἱ βοσκοὶ εἶπαν: «Ἄς πᾶμε σὴ Βηθλεὲμ καὶ ἄς ζητήσωμε νὰ βροῦμε τὸ παιδί πὺ μᾶς εἶπε ὁ ἄγγελος». Καὶ ξεκίνησαν. Πολὺ γρήγορα βρῆκαν τὴ Μαρία καὶ τὸν Ἰωσήφ καὶ τὸ Θεῖο βρέφος σπαργανωμένο καὶ πλαγιασμένο ἀπάνω στ' ἄχυρα τῆς φάτνης.

Μὲ χαρὰ μεγάλη προσκύνησαν τὸ θεῖο βρέφος καὶ διηγῆθησαν τί εἶδαν καὶ τί ἄκουσαν. Ὅλοι ἐθαύμαζαν καὶ περισσότερο ἡ Μαρία.

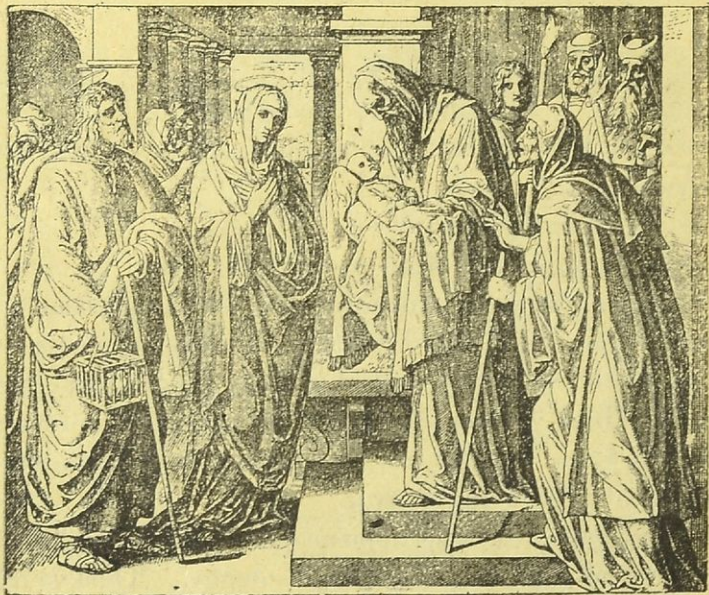
Ἡ Ὑπαπαντὴ τοῦ Ἰησοῦ.

Ὅταν ἔγινε τὸ παιδάκι ὀχτὼ ἡμερῶν πῆρε τὸ ὄνομά του. Ὀνομάστηκε Ἰησοῦς, ὅπως εἶπε σὴ Μαριάμ ὁ ἄγγελος Γαβριὴλ. Ὑπῆρχε συνήθεια τ' ἀρσενικὰ παιδιὰ ὅταν γίνονται 40 ἡμερῶν νὰ τὰ πηγαίνουν στὸ

ναὸ τοῦ Σολομῶντα στὰ Ἱεροσόλυμα καὶ νὰ θυσιάσουν
ἓνα ζευγάρι τριγόνια ἢ μικρὰ περιστέρια.

Ὅταν καὶ ὁ Ἰησοῦς ἔγινε σαράντα ἡμερῶν τὸν ἔφε-
ρε ἡ μητέρα του στὸ ναὸ νὰ εὐχαριστήσῃ τὸ Θεὸ καὶ
νὰ θυσιάσῃ.

Στὸ ναὸ ὑπῆρχε ἓνας γέροντας προφήτης ὁ Συμεών.

Αὐτὸς ὁ Συμεὼν περίμενε πολλὰ χρόνια νὰ ἰδῇ τὸ Σω-
τῆρα τοῦ Κόσμου. Καὶ ὁ Θεὸς τοῦ εἶχε ὑποσχεθῆ πῶς
δὲ θὰ πεθάνῃ πρὶν νὰ τὸν ἰδῇ (τὸ Σωτῆρα τοῦ κό-
σμου). Μὲλις μπῆκε στὸ ναὸ ἡ Μαρία τὸ Ἅγιον Πνεῦ-
μα φώτισε τὸν γέροντα προφήτη πῶς τὸ βρέφος πού
κρατοῦσε στὴν ἀγκυαλιά της ἦταν ὁ Υἱὸς τοῦ Θεοῦ. Τὸ

πῆρε τότε μὲ εὐλάβεια στήν ἀγκαλιά του, εὐλόγησε ἐδό-
ξασε τὸ θεὸ καὶ εἶπε :

«Τώρα θεέ μου, θέλω νὰ πεθάνω εὐχαριστημένος
γιατὶ μὲ τὰ ἴδια μου τὰ μάτια εἶδα τὸν Σωτῆρα τοῦ
κόσμου».

Καὶ ἡ προφήτισσα Ἄννα γερόντισσα ἀπάνω ἀπὸ 80
χρονῶν (84) δοξολόγησε τὸ θεὸ καὶ προφήτεψε γιὰ
τὸ παιδί ὅσα θὰ τοῦ συνέβαιναν στὴ ζωὴ του . . . τὸ
μέλλον . . .

Οἱ γονεῖς τοῦ Ἰησοῦ ἐθαύμαζαν γιὰ ὅσα εἶδαν καὶ
ἄκουσαν καὶ τὰ κρατοῦσαν στὴ μνήμη τους καὶ ἀφοῦ θυ-
σίασαν ὅσα ὁ νόμος ὤριζε, γύρισαν στὴ Βηθλεέμ.

Οἱ μάγοι ἀπὸ τὴν Ἀνατολὴ προσκυνοῦν τὸν Ἰησοῦν.

Λίγον καιρὸ ὕστερα ἀπὸ τὴ γέννηση τοῦ Ἰησοῦ
ἦρθαν στὴν Ἱερουσαλήμ σοφοὶ ἄνδρες ἀπὸ τὴν Ἀνα-
τολή.

Αὐτοὶ οἱ σοφοί, μόλις ἔφτασαν στὴν Ἱερουσαλήμ,
ρωτοῦσαν. «Ποῦ εἶναι ὁ νεογέννητος βασιλέας; Εἶ-
δαμε τὸ ἀστέρι του στὴν Ἀνατολὴ κι ἤρθαμε νὰ τὸν
προσκυνήσωμε».

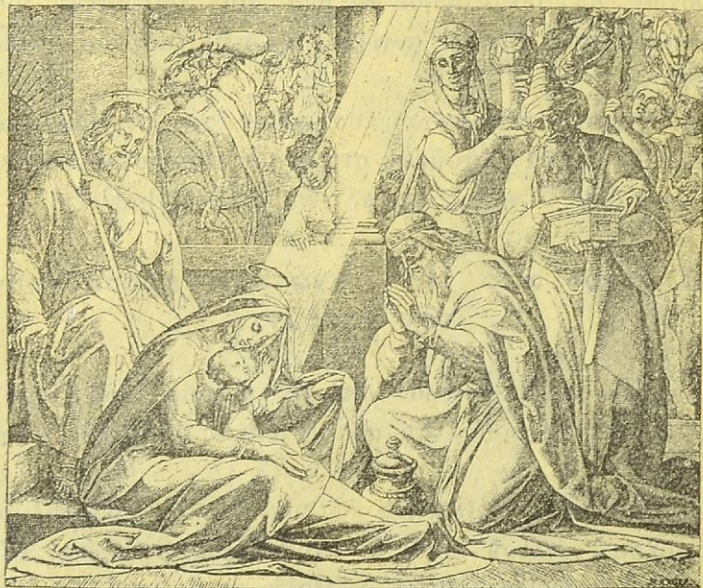
Στὴν Ἱερουσαλήμ ὅμως δὲν ὑπῆρχε ἄλλος βασιλέας
ἀπὸ τὸν Ἡρώδη. Ὁ Ἡρώδης αὐτὸς ἦταν πολὺ σκλη-
ρὸς βασιλέας καὶ κανένας δὲν τὸν ἀγαποῦσε.

Ὅταν ἄκουσε πὼς οἱ σοφοὶ ζητοῦν νὰ βροῦνε τὸ
νεογέννητο βασιλέα ταράχτηκε. «Ἐγὼ εἶμαι ὁ βασιλέας
γιατὶ μιλοῦν γιὰ ἄλλο νέο βασιλέα ;»

Ἀμέσως κάλεσε τοὺς σοφοὺς τῆς Ἱερουσαλήμ, τοὺς

ἀρχιερεῖς δηλ. τοὺς πρεσβυτέρους καὶ γραμματεῖς τῶν Ἑβραίων καὶ τοὺς ζήτησε πληροφορίες: «Ποῦ προλέγουν οἱ προφῆτες ὅτι θὰ γεννηθῆ ὁ Χριστὸς;» τοὺς ρώτησε.

Οἱ σοφοὶ ἀπάντησαν: Οἱ προφῆτες προλέγουν ὅτι θὰ γεννηθῆ ὁ Χριστὸς στὴ Βηθλεέμ».

Καλεῖ τότε τοὺς σοφοὺς ἀπὸ τὴν Ἀνατολὴ καὶ ἀφοῦ τοὺς καλοδέχτηκε τοὺς ρώτησε: «Πόσος καιρὸς εἶναι ἀπὸ τότε ποὺ εἶδατε τὸ ἀστέρι; Σὲ ποῖο μέρος τοῦ Οὐρανοῦ ἦταν; Ἦταν μεγάλο; μικρὸ; Ἦταν ὠραῖο;...»

Ὅταν τοῦ ἔδωσαν οἱ σοφοὶ ὅλες τὶς πληροφορίες ποὺ ἐζήτησε τοὺς εἶπε: «Πηγαίνετε στὴ Βηθλεέμ καὶ προσπαθήσετε νὰ βρῆτε τὸ παιδάκι. Ὅταν τὸ βρῆτε

σᾶς παρακαλῶ στήν ἐπιστροφή σας νά περάσετε πάλι ἀπ' ἐδῶ νά μοῦ εἰπῆτε, ποῦ κατοικεῖ. Γιατί θέλω κι' ἐγὼ νά πάω νά τὸ προσκυήσω».

Αὐτὰ εἶπε ὁ Ἡρώδης μὲ στό νοῦ του εἶχε ἄλλο σκοπό. Ἦθελε νά σκοτώσῃ τὸ παιδάκι.

Οἱ σοφοὶ προχώρησαν πρὸς τὴ Βηθλεέμ. Καὶ παράδοξο : Εἶδαν πάλι τὸ ἀστέρι ποῦ εἶχαν ἰδεῖ στήν Ἀνατολή. Χάρηκαν πολὺ γιατί κατάλαβαν πῶς πῆραν τὸ σωστὸ δρόμο. Καὶ τὸ ἀστέρι ὅλο καὶ προχωροῦσε, καὶ τέλος στήθηκε ἀπάνω ἀπὸ τὴ Βηθλεέμ καὶ κεῖ ὅπου κατοικοῦσε ὁ μικρὸς Ἰησοῦς.

Οἱ σοφοὶ μπῆκαν μέσα καὶ βρῆκαν τὸ παιδάκι μὲ τὴ μητέρα του τὴ Μαρία. Μόλις εἶδαν τὸ παιδάκι γονάτισαν καὶ τὸ προσκύνησαν. Ἐπειτα πρόσφεραν στό παιδάκι τὰ δῶρα ποῦ εἶχαν πάρει μαζύ του : Τοῦ χάρισαν χρυσάφι καὶ πολύτιμα ἀρώματα, λίβανι καὶ σμύρνα.

Τὸ βράδυ οἱ σοφοὶ πλάγιασαν νά κοιμηθοῦν. Καθὼς ἦτανε κουρασμένοι δὲν ἄρχισε νά τοὺς πάρῃ ὁ ὕπνος. Στὸν ὕπνο τους εἶδαν τὸ θεὸ νά τοὺς λέγῃ : « Μὴν ἐπιστρέψετε στὸν Ἡρώδη, ἀλλὰ νά ἐπιτρέψετε στήν πατρίδα σας ἀπὸ ἄλλο δρόμο, γιατί ὁ Ἡρώδης σκοπεύει νά σκοτώσῃ τὸ παιδάκι ».

Οἱ σοφοὶ ὑπάκουσαν στό θέλημα τοῦ θεοῦ καὶ ἀπὸ ἄλλο δρόμο γύρισαν στήν πατρίδα τους.

Ὁ Ἰωσήφ φεύγει στήν Αἴγυπτο.

Μόλις ἔφυγαν οἱ μάγοι στό ὄνειρο τοῦ Ἰωσήφ, παρουσιάστηκε ἄγγελος τοῦ θεοῦ καὶ τοῦ εἶπε : « Ἰωσήφ

ξύπνησε καὶ πάρε τὸ παιδάκι καὶ τὴ μητέρα του καὶ φύγε· πήγαινε στὴν Αἴγυπτο. Ἐκεῖ θὰ μείνης καὶ δὲ θὰ ἐπιστρέψης, ἂν δὲ σοῦ εἰπῶ... Γιατὶ ὁ Ἡρώδης ἀναζητᾷ τὸ παιδάκι νὰ τὸ σκοτώσῃ ».

Ὁ Ἰωσήφ ξύπνησε τὴ Μαρία καὶ τῆς διηγήθηκε τὶ

τοῦ εἶπε ὁ ἄγγελος. Στὴ στιγμὴ ἐτοίμασαν ὅτι εἶχαν τὰ φόρτωσαν σ' ἓνα γαϊδουράκι, ἀνέβηκε ἀπάνω καὶ ἡ Μαρία μὲ τὸ παιδάκι τῆς καὶ ἀναχώρησαν. Ὁ Ἰωσήφ τραβοῦσε τὸ ζῶο ἀπὸ τὰ χαληνάρια καὶ ὠδηγοῦσε τὸ ζῶο τραβιώντας τὸ ἀπὸ τὰ χαληνάρια.

Ἦτανε σκοτεινὴ ἡσυχὴ νύχτα. Νὰ φεύγουν νύχτα καὶ βιαστικὰ δὲν ἦταν εὐχάριστο. Ἀλλὰ τί νὰ κάμουν ;

Ὁ δρόμος ὡς τὴν Αἴγυπτο ἦταν μακρυνός, πολὺ

μακρυνή. Ἄλλὰ δὲν εἶχαν κανένα φόβο. Εἶχαν πεποί-
θηση στὸ πῶς θὰ ἦταν ὁδηγὸς καὶ προστάτης των.

Ὁ Ἡρώδης σκοτώνει τὰ παιδάκια τῆς Βηθλεέμ.

Πολὺν καιρὸ περίμενε τοὺς μάγους ὁ Ἡρώδης.
Ὅταν κατάλαβε πῶς τὸν ἐγέλασαν καὶ δὲ θὰ γύριζαν,
ὀργίστηκε πάρα πολὺ. Κάλεσε τοὺς στρατιῶτες του καὶ
τοὺς εἶπε : « Πάρετε τὰ ὄπλα σας καὶ πηγαίνεται στὴ
Βηθλεέμ. Ἐκεῖ τὰ πᾶτε ἀπὸ σπῖτι σὲ σπῖτι καὶ ὅσα
παιδιά βρῆτε κάτω ἀπὸ δύο χρονῶν νὰ τὰ σφάζετε ».
ἔδωσε αὐτῇ τῇ σκληρῇ προσταγῇ, γιατί συλλογίστηκε :
« Μέσα σ' αὐτὰ τὰ παιδιά χωρὶς ἄλλο θὰ εἶναι καὶ ὁ
νεογέννητος βασιλέας.

Οἱ στρατιῶτες ἔκαμαν ὅτι τοὺς πρόσταξε ὁ Ἡρώ-
δης. Πῆγαν στὴ Βηθλεέμ καὶ μπῆκαν σ' ὅλα τὰ σπῖ-
τια. Καὶ σ' ὅποιο σπῖτι ἔβρισκαν μικρὸ ἀγοράκι κάτω τῶν
δύο χρονῶν τὸ ἔσφαζαν. Τί φρίκη ! Οἱ μανοῦλες ἔκλαι-
αν καὶ στηθοδέρονταν καὶ δὲν ἤθελαν νὰ παραδώσουν
τ' ἀγοράκι τους. Μὰ τοῦ κάκου. Οἱ ἄσπλαγχοι στρα-
τιῶτες τοὺς τ' ἄρπαζαν ἀπὸ τὴν ἀγκαλιὰ καὶ τὰ ἔσφαζαν
μπρὸς στὰ μάτια τους.

Πολλὲς μανοῦλες ἀπὸ τὴν φρίκη πῆραν τὰ βουνά.
Ἐκεῖ ἔκλαιαν καὶ φώναζαν καὶ δὲν ἤθελαν νὰ παρη-
γορηθοῦν. Οἱ στρατιῶτες γύρισαν στὸν Ἡρώδη καὶ
τοῦ διηγήθησαν τὶ ἔκαμαν. Αὐτὸς τώρα ἦταν ἡσυχος
καὶ βέβαιος πῶς σκοτώθηκε καὶ ὁ νεογέννητος βα-
σιλέας.

Ὁ Ἰωσήφ ἐπιστρέφει στὴ Ναζαρέτ

Ἦστερα ἀπὸ ἀρκετὸ καιρὸ πέθανε ὁ σκληρὸς βασιλέας Ἡρώδης. Μόλις πέθανε παρουσιάστηκε πάλι στ' ὄνειρό του τὴν ὥρα ποὺ κοιμόταν ὁ ἄγγελος καὶ τοῦ εἶπε: «Ἰωσήφ καιρὸς νὰ ἐπιστρέψῃς στὴν πατρίδα σου γιατί πέθανε ὁ βασιλέας ποὺ ἤθελε νὰ σκοτώσῃ τὸ παιδί».

Ὁ Ἰωσήφ ἔκαμε ὅπως τοῦ εἶπε ὁ ἄγγελος. Ἐπειδὴ ὁμοῦ στὴν Ἰουδαία βασίλευε ὁ γιὸς τοῦ σκληροῦ Ἡρώδη Ἀρχέλαος, ὁ Ἰωσήφ πῆγε καὶ κατοίκησεν στὴ Ναζαρέτ ἐκεῖ ἔζησε τὰ παιδικὰ του χρόνια ὁ Ἰησοῦς καὶ ἀπὸ τὴ μικρὴ αὐτὴ πόλη πῆρε καὶ τ' ὄνομα Ἰησοῦς ὁ Ναζωραῖος.

Ὁ Ἰησοῦς δώδεκα χρονῶν Πηγαίνει πρώτη φορά στὸν ναόν, ὅταν ἦταν δώδεκα χρονῶν.

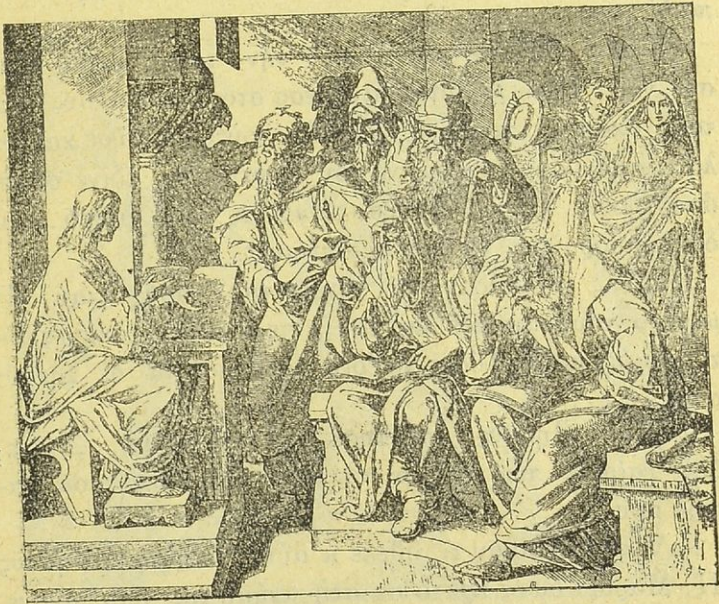
Ἐπειδὴ οἱ Ἑβραῖοι πίστευαν ὅτι ὁ Θεὸς κατοικεῖ μόνο στὸ ναὸ τοῦ Σολομῶντος δὲν ἔχτιζαν στὶς ἄλλες πόλεις καὶ τὰ χωριά ναοὺς. Ἀπὸ παντοῦ ξεκινούσαν καὶ ἔρχονταν στὶς μεγάλες γιορτὲς καὶ μάλιστα στὴ γιορτὴ τοῦ Πάσχα στὴν Ἱερουσαλήμ, γιὰ νὰ προσκυνήσουν τὸ Θεό.

Καὶ ὁ Ἰωσήφ καὶ ἡ Μαρία κάθε χρόνο στὶς γιορτὲς τοῦ Πάσχα πήγαιναν στὴν Ἱερουσαλήμ.

Ὁ μικρὸς Ἰησοῦς παρακαλοῦσε τοὺς γονεῖς τοὺς νὰ τὸν πάρουν μαζί τους, ἀλλὰ δὲν τὸν ἔπαιρναν γιατί

ἦταν ἀκόμη μικρὸς καὶ ὁ δρόμος πολὺ μακρυνός· ὅταν ὁμως ἔγινε δώδεκα χρονῶν τὸν πῆραν μαζί τους.

Φαντάζεστε τὴ χαρὰ τοῦ Ἰησοῦ πού πρώτη φορὰ εἶδε τὴ μεγάλη πόλη Ἱερουσαλήμ καὶ τὸν ὄρατο ναὸ τοῦ Θεοῦ. Πόσο χάρηκε ὅταν μπῆκε στὸ ναὸ καὶ θυσίασε καὶ προσευχήθηκε μαζί μὲ τοὺς γονεῖς του!

Οἱ γιορτὲς βαστοῦσαν ἑπτὰ ἡμέρες. Ὅταν τέλειωσαν οἱ γιορτὲς ὁ Ἰωσήφ καὶ ἡ Μαρία ξεκίνησαν γιὰ τὴ Ναζαρέτ. Ὁ Ἰησοῦς δὲν τοὺς ἀκολούθησε παρὰ ἔμεινε στὴν Ἱερουσαλήμ. Οἱ γονεῖς τοῦ ὁμως δὲν τὸ κατάλαβαν. Ἐξακολούθησαν τὸ δρόμο τους ὅλην τὴν ἡμέρα νομίζοντας ὅτι ὁ Ἰησοῦς ἦταν μὲ τοὺς ἄλλους

συγγενεῖς καὶ φίλους... Ὄταν ὁμως τὸ βράδυ μαζεύτηκαν ὅλοι γιὰ νὰ φᾶνε καὶ κοιμηθοῦν πρὶν περᾶσουν τὴ νύχτα ρώτησαν :

«Μὴν εἶδατε τὸ παιδί μας;»

— Ὄχι, δὲν τὸ εἶδαμε» ἀπαντοῦσαν.

Τότε ὁ Ἰωσήφ καὶ ἡ Μαρία ἀνησύχισαν πολὺ καὶ γύρισαν στὴν Ἱερουσαλὴμ νὰ ζητήσουν καὶ βροῦν τὸ παιδί τους.

Τέλος βρῆκαν τὸν Ἰησοῦ τὴν τρίτη μέρα μέσα στὸ ναό. Ἐκεῖ καθόταν ἀνάμεσα στοὺς δασκάλους καὶ τοὺς ἄκουε μὲ προσοχή. Κάποτε τοὺς ρωοῦσε καὶ ἄλλοτε πάλι ἂν τύχαινε νὰ τὸν ἐρωτήσουν, ἔδινε σοφῆς ἀπαντήσεις. Ὅλοι θαύμαζαν πὼς ἔνα τόσο μικρὸ παιδάκι μποροῦσε νὰ δίνει ἀπαντήσεις.

Μόλις τὸν εἶδαν οἱ γονεῖς του ταράχτηκαν. Ἡ μητέρα του πλησίασε καὶ τοῦ εἶπε : «Γιατὶ τόκαμες αὐτὸ παιδί μου; Τόσες ἡμέρες μὲ ἀνησυχία σὲ ζητούσαμε.

Καὶ ὁ Ἰησοῦς ἀπήντησε : «Γιατὶ νὰ μὲ ζητᾶτε; Δὲν ξαίρετε πὼς ἔπρεπε νὰ εἶμαι στὸν οἶκο τοῦ πατέρα μου».

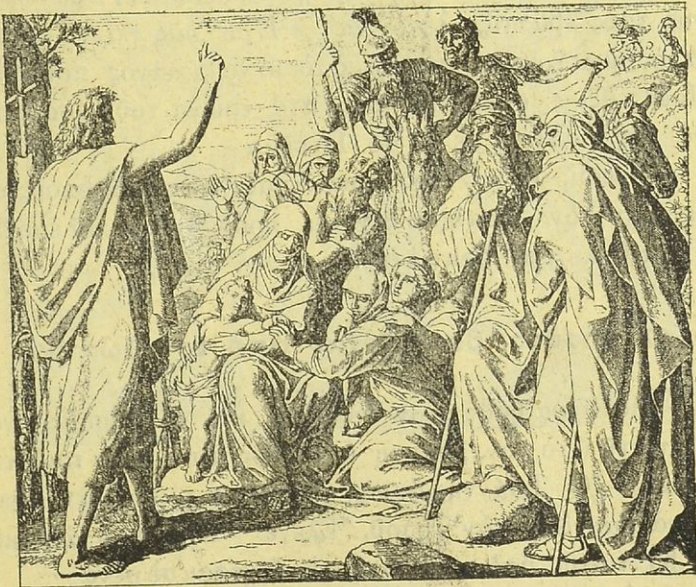
Δὲν κατάλαβαν τι ἠθελε μ' αὐτὸ νὰ εἰπῇ ὁ Ἰησοῦς Ἡ Μαρία ὁμως κρατοῦσε στὴ μνήμη της ὅσα ἄκουε. Ἐπειτα ὁ Ἰησοῦς ἀκολούθησε τοὺς γονεῖς του στὴ Ναζαρετ καὶ ὑπάκουε σ' αὐτούς.

Ὁ Ἰωάννης ὁ βαπτιστῆς

Ὁ Ἰωάννης ὁ υἱὸς τοῦ Ζαχαρία καὶ τῆς Ἐλισάβετ μεγάλωσε καὶ ἔγινε ἄντρας. Τώρα κατοικοῦσε στίς

ἔρημιές στὰ περίχωρα τοῦ Ἰορδάνη ποταμοῦ. Ἦταν ντυμένοι μὲ φόρεμα ἀπὸ καμηλότριχες, φοροῦσε στὴ μέση του δερμάτινη ζώνη καὶ ἔτρωγε ἀκρίδες, ἄγριο μέλι ἀπὸ τὰ δέντρα, ρίζες καὶ χόρτα.

Ἐκεῖ στὴν ἔρημο ὁ Ἰωάννης δίδασχε τὸ λόγο τοῦ Θεοῦ. Πολὺ γρήγορα διαδόθηκε παντοῦ πὼς ἐκεῖ στὸν

Ἰορδάνη κατοικοῦσε ἕνας θεοσεβῆς ἱεροκῆρυκας. Μαζεύονταν λοιπὸν ἀπὸ τὰ περίχωρα καὶ ἀπὸ πολὺ μακριὰ πολλοὶ ἄνθρωποι ν'ἀκούσουν τὸ κήρυγμά του.

Καὶ τὸ κήρυγμα τοῦ Ἰωάννη ἦταν σοβαρὸ καὶ αὐστηρό

Μετανοεῖτε, ἔλεγε γιὰτὶ πλησιάζει ἡ βασιλεία τῶν οὐρανῶν. Τὴ μετάνοιά σας νὰ τὴ δείξετε μὲ τὰ κα-

λά σας έργα. Κάθε δέντρο άκαρπο τὸ κόβουν καὶ τὸ ρίχνουν στὴ φωτιά. Μὲ αὐτὰ τὰ λόγια ἤθελε νὰ εἰπῆ: «Ἄνθρωποι, διορθωθῆτε. Γιατὶ πολὺ γρήγορα θὰ ἔρθῃ ὁ Ἰησοῦς Χριστὸς καὶ ὅποιος δὲ μετανοήσῃ δὲ θὰ τὸν πάρῃ στὴν οὐράνια βασιλεία του».

Ὅσοι παραδέχονταν τὸ κήρυγμα τοῦ Ἰωάννη, καὶ μετανοοῦσαν (γιὰ ὅσα ἁμαρτήματα ἔπραξαν) ὁ Ἰωάννης τοὺς ἐβάπτιζε λέγοντας: «Ἐγὼ σᾶς βαπτίζω μὲ νερὸ ὅμως ἔρχεται ὕστερα ἀπὸ μένα ἐκεῖνος ποὺ δὲν εἶμαι ἄξιος οὔτε τὴ ὑποδήματά του νὰ τοῦ λύσω ποὺ θὰ σᾶς βαπτίσῃ μὲ Ἅγιο Πνεῦμα».

Ἐπειδὴ ὁ Ἰωάννης προετοίμαζε τοὺς ἀνθρώπους νὰ δεχτοῦν τὸν Σωτῆρα λέγεται πρόδρομος, καὶ ἐπειδὴ ἐβάπτιζε λέγεται βαπτιστής.

Ὁ Ἰησοῦς βαπτίζεται ἀπὸ τὸν Ἰωάννη

Μιὰ μέρα ἦρθε στὸν Ἰορδάνη καὶ ὁ Ἰησοῦς νὰ βαπτιστῆ ἀπὸ τὸν Ἰωάννη ὁ Ἰησοῦς τότε ἦταν τριάντα χρονῶν. Ὁ Ἰωάννης ὅμως μὲ κανένα τρόπο δὲν ἤθελε νὰ βαπτίσῃ τὸν Ἰησοῦ. Ἐλεγε: «Ἐγὼ ἔχω ἀνάγκη νὰ βαπτιστῶ ἀπὸ σένα καὶ σὺ ἔρχεσαι σὲ μένα;»

Ὁ Ἰησοῦς ὅμως τοῦ εἶπε: «Βάπτισέ με γιατί αὐτὸ εἶναι τὸ θέλημα τοῦ Θεοῦ».

Ὁ Ἰωάννης τότε ἐβάπτισε τὸν Ἰησοῦ.

Τῆ στιγμῇ ποὺ ἔβγαινε ὁ Ἰησοῦς ἀπὸ τὰ νερά τοῦ Ἰορδάνη ἀνοιξαν οἱ οὐρανοὶ καὶ τὸ Πνεῦμα τοῦ Θεοῦ κατέβηκε πρὸς τὸν Ἰησοῦ σὰν ἓνα περιστέρι. Καὶ τὴν ἴδια στιγμῇ ἀκούστηκε φωνὴ ἀπὸ τὸν οὐρανὸ καὶ ἦ

φωνή αὐτῆ ἔλεγε. Αὐτός εἶναι ὁ ἀγαπήτένος μου υἱός ποῦ τὸν ἀγαπῶ ἐξαιρετικά... θὰ μὲ εὐχαριστήσῃ θὰ

κάμῃ ὅσον κανένας ἄλλος τὸ θέλημά μου καὶ θὰ μείνω εὐχαριστημένος.

Οἱ δώδεκα ἀπόστολοι
Ἐκλογή τῶν μαθητῶν
Ὁ Ἰησοῦς ἐκλέγει

Ὁ Ἰησοῦς τώρα ἤθελε νὰ διδάξῃ τοὺς ἀνθρώπους γὰρ τὸ Θεὸ καὶ τὸ ἅγιο θέλημά του. Πρὶν ὅμως ἀρχίσῃ τὴ διδασκαλία του ἤθελε νὰ ἐκλέξῃ μαθητὲς

πού θὰ τὸν ἀκολουθοῦσαν παντοῦ καὶ θ' ἄκουαν τὴ διδασκαλία του καὶ θὰ ἔβλεπαν τὶ ἔκανε.

Γιὰ τὸ σκοπὸ αὐτὸ μιὰ μέρα πῆγε στὴ λίμνη Γενησαρέτ. Ἐκεῖ εἶδε δυὸ ἀδερφοὺς. Ὁ ἕνας λεγόταν Πέτρος καὶ ὁ ἄλλος Ἀντρέας. Καὶ οἱ δυὸ αὐτοὶ ἦταν ψαράδες καὶ τὴ στιγμή ἐκείνη ἔρριχναν τὰ δί-

χτυα στὴ λίμνη νὰ πιάσουν ψάρια. Ὁ Ἰησοῦς Χριστὸς τοὺς εἶπε: « Ἀκολουθήσατέ με καὶ θὰ σᾶς κάνω νὰ ψαρεύεσαι ἀνθρώπους ». Ὁ Πέτρος καὶ ὁ Ἀνδρέας ἄφησαν τὰ δίχτυα καὶ ἀκολούθησαν τὸν Ἰησοῦν Χριστό.

Καθὼς ἐπροχώρησε ὁ Ἰησοῦς εἶδε δυὸ ἄλλους ἀδερφοὺς. Ὁ ἕνας λεγόταν Ἰάκωβος καὶ ὁ ἄλλος

Ἰωάννης. Καὶ αὐτοὶ οἱ δυὸ ἦσαν ψαράδες καὶ κάθονταν σ' ἓνα πλοῖο κοντὰ στὸν πατέρα τους καὶ διόρθωναν τὰ δίχτυα. Καὶ σ' αὐτοὺς εἶπε ὁ Ἰησοῦς «Ἀκολουθήτε με» καὶ ἀμέσως ὁ Ἰάκωβος καὶ ὁ Ἰωάννης βγήκαν ἀπὸ τὸ πλοῖο, ἀποχαιρέτησαν τὸν πατέρα τους καὶ ἀπολούθησαν τὸν Ἰησοῦ Χριστό:

Ἔτσι ὁ Ἰησοῦς Χριστὸς εἶχε τέσσερες μαθητὰς.

Ὑστερα ἀπὸ λίγες ἡμέρες περνοῦσε πάλι ὁ Ἰησοῦς ἀπὸ τὴ λίμνη Γενησαρέτ. Ἐκεῖ εἶδε ἓναν τελώνην ποὺ μάζευε τὰ χρήματα ποὺ ἦταν ὑποχρεωμένοι οἱ Ἰουδαῖοι νὰ πληρώνουν στὸν αὐτοκράτορα τῆς Ρώμης. Ὁ τελώνης αὐτὸς λεγόταν Ματθαῖος. Καὶ στὸ Ματθαῖο εἶπε ὁ Ἰησοῦς νὰ τὸν ἀκολουθήσῃ καὶ αὐτὸς ἄφησε τὸ τελωνεῖο καὶ τὸν ἀκολούθησε.

Μὲ τὸν καιρὸ καὶ σιγὰ σιγὰ διάλεξε ὁ Ἰησοῦς δώδεκα μαθητὰς. Αὐτοὺς τοὺς εἶχε πάντοτε μαζί του καὶ τοὺς δίδασκε τὸ λόγο τοῦ Θεοῦ τὸν ἀκολουθοῦσαν παντοῦ καὶ ἄκουαν ὅσα ἔλεγε καὶ ἔβλεπαν ὅσα ἔκανε. Αὐτοὶ οἱ δώδεκά ἔταν δὲ θὰ ἦταν πιά στὴ γῆ ὁ Ἰησοῦς θὰ πῆγαιναν σ' ὅλον τὸν κόσμον νὰ εἰποῦν στοὺς ἀνθρώπους τι ἤκουσαν καὶ τι εἶδαν.

Ἡ γάμος στὴν Κανά.

Λίγες μέρες ὑστερότερα γινότανε γάμος στὴν Κανά ποὺ εἶναι κοντὰ στὴ Ναζαρέτ.

Ὁ γάμος ἄρχιζε τὸ βράδυ. Στὸ γαμπρὸ φοροῦσε ἓνα στεφάνι ἢ μητέρα του. Μουσικὴ ἔπαιζαν καὶ οἱ φίλοι τοῦ γαμπροῦ ὀπλισμένοι τὸν συνόδευαν χορεύοντας ὡς τὸ σπῆτι τῆς νύφης.

Κορίτσια τότε ἔπαιρναν τὴ νύφη στεφανωμένη μὲ λουλούδια, μὲ ξέπλεκα μαλλιά καὶ ντυμένη μὲ μακρὸ, λεπτὸ πέπλο τὴ συνώδευαν στὸ σπίτι τοῦ γαμπροῦ.

Μπροστὰ πῆγαινε ὁ γαμπρὸς μὲ τοὺς φίλους του καὶ πίσω τὰ κορίτσια ποὺ βαστοῦσαν κλαδιὰ μυρτιάς καὶ πλεγμένα λουλούδια μὲ τὴ νύφη μὲ μουσικὴ καὶ χο-

ροῦς καὶ ἀναμμένα δαυλιὰ ἢ λυχνάρια. Στὸ δρόμο μοίραζαν κρασί καὶ λάδι στὸ λαό, μύγδαλα καὶ καρύδια στὰ παιδιά.

Στὸ σπίτι τοῦ γαμπροῦ γίνονταν πρῶτα τὰ στεφανώματα μὲ στέφανα ἀπὸ χλωρὰ λουλούδια κι ἔπειτα οἱ καλεσμένοι κάθονταν σὲ τραπέζια νὰ φᾶνε καὶ νὰ

διασκεδάσουν. Ἐκτὸς ἀπὸ τὰ ἄφθονα φαγητὰ καὶ λουλούδια δὲν ἔλειπαν πολλὰ πήλινα πιθάρια γιὰ νὰ πλένουν οἱ καλεσμένοι τὰ χέρια τους.

Στὸ γάμο ἦταν καλεσμένοι ἡ μητέρα τοῦ Ἰησοῦ, ὁ ἴδιος καὶ οἱ μαθηταὶ του.

Ἐξαφνα ἔλειψε τὸ κρασί. Ἡ μητέρα τοῦ Ἰσοῦ τοῦ εἶπε :

«Δὲν ἔχουν κρασί».

Ὁ Ἰησοῦς ἐνόησε τί τοῦ ζητοῦσε. ἀλλὰ τῆς ἀπάντησε :

«Τί θέλεις ἀπὸ μένα μητέρα : Δὲν ἦρθε ἀκόμη ἡ ὥρα μου».

Ἡ μητέρα τοῦ Ἰησοῦ πῆγε στους ὑπηρέτες καὶ τοὺς εἶπε :

«Ὅ,τι σὰς εἰπεῖ ὁ υἱός μου νὰ τὸ κάνετε».

Σὲ λίγο ὁ Ἰησοῦς εἶπε στους ὑπηρέτες νὰ γεμίσουν νερὸ ἔξι πέτρινα πιθάρια ποῦ ἦταν ἐκεῖ κι' ἔπειτα νὰ γεμίσουν ἀπ' αὐτὰ δοχεῖα καὶ νὰ τὰ πάνε στὸν ἀρχιτρικλινὸ. Αὐτὸς ὁ ἀρχιτρικλινὸς φρόντιζε νὰ μοιράζωνται τὰ φαγητὰ καὶ τὰ ποτὰ μὲ τῆ σειρὰ τους.

Ὅταν δοκίμασε τὸ νερὸ ποῦ εἶχε γίνει κρασί ὁ ἀρχιτρικλινὸς κάλεσε τὸ γαμπρὸ καὶ τοῦ εἶπε :

Ἵλος ὁ κόσμος δίνει πρῶτα τὸ καλὸ κρασί καὶ ὅταν μεθύσουν, τότε βγάζει τὸ χειρότερο. Ἐσὺ φύλαξες τὸ καλὸ κρασί τελευταῖο.

Ὁ ἀρχιτρικλινὸς δὲν ἤξερε ποῦ εἶχε βρεθῆ τὸ κρασί. Οἱ μαθητὲς ὁμως βλέποντας τὸ πρῶτο θαῦμα ποῦ φανέρωνε τῆ δόξα τοῦ Ἰησοῦ πίστεψαν σ' αὐτόν.

Ἀπὸ τὴν Κανὰ πῆγε ὁ Ἰησοῦς στὴν ὠραία πόλη ποῦ ἦσαν κοντὰ στὴ λίμνη τῆς Γενησαρέτ κι ἔμεινε ἐκεῖ

λίγες ημέρες με τὴ μητέρα του καὶ τοὺς μαθητῆς του.

Ὁ Ἰησοῦς ἀνασταίνει τὸν υἱὸν τῆς χήρας ἀπὸ τὴν Ναΐν.

Ἀπὸ τὴν Καπερναοῦμ προχώρησε ὁ Ἰησοῦς πρὸς
τὴ μικρὴ πόλη Ναΐν. Ἡ Ναΐν ἦταν στὰ πλάγια ἐνὸς

βουνοῦ καὶ ὁ δρόμος περνοῦσε μέσ' ἀπὸ μιὰ πρόσ:νη
λαγκαδιά.

Τὸν Ἰησοῦ ἀκολουθοῦσαν ἄντρες, γυναῖκες καὶ
παιδιά.

Ὅταν ἄφησαν τὴν λαγκαδιὰ καὶ ἀνέβαιναν πρὸς

τὴν Ναϊν εἶδαν νὰ κατεβαίνει μιὰ κηδεῖα Ἐίχε πεθάνει κάποιος νέος, ὁ μοναχογιὸς μιᾶς χήρας καὶ πήγαιναν νὰ τὸν θάψουν ἔξω ἀπὸ τὴν πόλη στοὺς βράχους ὅπου συνήθιζαν οἱ Ἰουδαῖοι νὰ σκάβουν τοὺς τάφους.

Κόσμος πολὺς ἀκολουθοῦσε τὸ νεκροκρέβατο ποὺ τὸ βαστοῦσαν στὸν ὄμο τους φίλοι καὶ γνωστοί.

Οἱ μουσικοὶ ἔπαιζαν νεκρικές μελωδίες καὶ μοιρολογίστρες πήγαινον μπροστὰ καὶ μοιρολογοῦσαν.

Ἀνάμεσα στίς γυναῖκες μιὰ πιό πολὺ ἀπὸ τίς ἄλλες ἔκλαιγε καὶ δερνόταν. Ἦταν ἡ χήρα μάνα ποὺ ἔκλαιγε τὸ μοναχογιό της.

Ὁ Ἰησοῦς τὴν εἶδε καὶ τὴ πλησίασε τὴ χήρα καὶ τῆς εἶπε :

« Μὴν κλαῖς »

Ἐπειτα πλησίασε καὶ ἄγγισε τὸ φέρετρο κι' ἐκεῖνοι ποὺ τὸ κρατοῦσαν σταμάτησαν. Καὶ ὁ Ἰησοῦς εἶπε στὸ νεκρό :

« Παιδί μου, ἐσένα μιλῶ, σήκα ».

Καὶ ὁ νεκρὸς ἀνασηκώθηκε καὶ κάθησε καὶ ἄρχισε νὰ μιλῇ.

Καὶ ὁ Ἰησοῦς τὸν ἔδωκε στὴ μητέρα. Φόβος καὶ τρόμος ἔπιασε ὄλους. Ὅταν ὁμως εἶδαν τὸν νέο ζωντανὸ καὶ γιατρεμένο στὴν ἀγκαλιὰ τῆς μάνας του δοξολόγησαν μὲ μεγάλη φωνὴ τὸν Θεὸ λέγοντας :

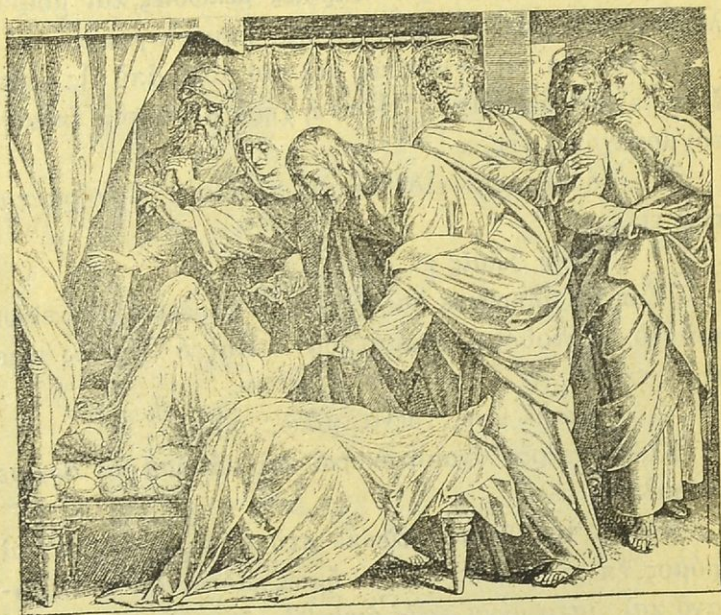
« Ὁ Θεὸς μᾶς λυπήθηκε καὶ μᾶς ἔστειλε μεγάλον προφήτη ».

Καὶ διαδόθηκε ὁ λόγος αὐτός, σὲ ὅλη τὴν Ἰουδαία καὶ τὰ περὶχωρα.

Ὁ Ἰησοῦς ἀνασταίνει τὴν κόρη τοῦ Ἰαζίρου.

Μιά μέρα στὴν Καπερναοὺμ περνώντας ὁ Ἰησοῦς ἀπὸ τὸ τελωνεῖο εἶδε τὸν τελώνη Λευὴ καὶ τοῦ εἶπε:
«Ἀκολουθήσέ με»

Καὶ ὁ Λευὴ τ'ἄφησε ὅλα καὶ τὸν ἀκολούθησε. Ὁ

Ἰησοῦς τὸν ὠνόμασε Ματθαῖο πού θὰ πῆ «Δῶρο τοῦ Θεοῦ» καὶ αὐτὸς ἔγραψε τὸ ἓνα ἀπὸ τὰ τέσσερα Εὐαγγέλια.

Τοὺς τελῶνες οἱ Ἰουδαῖοι θεωροῦσαν ἁμαρτωλοὺς καὶ μάλιστα ἂν τύχαιναν νὰ εἶναι Ἰουδαῖοι.

Ὁ τελώνης Ματθαῖος ἀπὸ εὐγνωμοσύνη, πού τὸν

ἔκαμε ὁ Ἰησοῦς μαθητή του, τὸν ἐκόλεσε στὸ σπίτι του καὶ μαζὶ μ' αὐτὸν καὶ ἄλλους τελῶνες καὶ ἀπλοϊκοὺς ἀνθρώπους.

Οἱ Ἰουδαῖοι ἤρχισαν νὰ γογγύζουν καὶ νὰ λένε:

«Γιατὶ νὰ συντρῶγη μὲ ἀμαρτωλοὺς καὶ τελῶνες.»

Ὁ Ἰησοῦς τοὺς εἶπε πὼς ἦρθε νὰ καλέσῃ σὲ μενάνοια τοῦ ἀμαρτωλοῦ καὶ ὄχι τοὺς δικαίους.

Ἐνῶ ὁ Ἰησοῦς δίδασκε στὸ σπίτι τοῦ Ματθαίου ἦρθε ἓνας ἀρχοντας πὺ τὸν ἔλεγαν Ἰάειρο καὶ ἦταν ἀρχηγὸς τῆς συναγωγῆς. Αὐτὸς ὁ ἀρχηγὸς τῆς συναγωγῆς ἔπεσε στὰ πόδια τοῦ Ἰησοῦ καὶ τοῦ εἶπε:

«Κύριε, μιὰ μονάχα κόρη ἔχω δώδεκα χρονῶν καὶ μοῦ πεθαίνει. Ἐλα σπίτι μου νὰ βάλῃς τὰ χέρια σου ἀπάνω της καὶ νὰ ζήσῃ.»

Ἀμέσως σηκώθηκε ὁ Ἰησοῦς καὶ ἠκολούθησε τὸν Ἰάειρο.

Τοὺς ἀκολούθησαν πολλοὶ καὶ στὸ δρόμο ἐνώθησαν καὶ ἄλλοι καὶ πήγαιναν νὰ ἰδοῦν τι θὰ γίνῃ.

Στὸ δρόμο μιὰ γυναῖκα πὺ ὑπόφερε ἀπὸ ἀρρώστεια δώδεκα χρόνια ἔπιασε μιὰν ἄκρη τοῦ φορέματος τοῦ Ἰησοῦ καὶ ἀμέσως ἔγινε καλά.

Ὅταν ἐρώτησε ὁ Ἰησοῦς ποῖος τὸν ἄγγισε ἡ γυναῖκα ἔπεσε στὰ πόδια του καὶ ὁμολόγησε πὼς ἔγινε καλά.

Ὁ Ἰησοῦς τῆς εἶπε:

«Κόρη μου, ἡ πίστη σου σὲ ἔσωσε: πήγαινε στὸ καλὸ». Στὸ μεταξὺ ἦρθαν ἀπὸ τὸ σπίτι τοῦ Ἰαείρου καὶ τοῦ εἶπαν.

«Ἡ κόρη σου πέθανε μὴν ἐνοχλῆς πιά τὸ δάσκαλο».

«Μὴ φοβᾶσαι· μόνο πίστευε». Καὶ προσχώρησαν πρὸς τὸ σπίτι.

Ὅταν πλησίασαν στὸ σπίτι σύμφωνα μὲ τὴν Ἰουδαϊκὴ συνήθεια ἄκουσαν τοὺς μουσικοὺς νὰ παίζουν μὲ νὰ φωνάζουν, καὶ νὰ κλαῖνε χτυπώντας τὰ στήθια τους καὶ σχίζοντας τὰ ρούχα τους.

Ὁ Ἰησοῦς σταμάτησε ἔξω τὸ πλῆθος πῆρε μαζί του μόνο τὸν Πέτρο, τὸν Ἰάκωβο καὶ τὸν Ἰωάννη καὶ μπῆκε μέσα καὶ εἶπε :

«Τὶ φωνάζετε καὶ κλαίτε ; Τὸ παιδί δὲν πέθανε ἀλλὰ κοιμᾶται».

Ὅλοι πού τ' ἄκουσαν ἄρχισαν νὰ περιπαίζουν καὶ νὰ γελοῦν γιατί ἤξεραν πὼς ἡ κόρη εἶχε πεθάνει.

Τότε ὁ Ἰησοῦς ἀφοῦ τοὺς ἔβγαλε ὅλους ἔξω καὶ ἄφησε τὸν πατέρα καὶ τὴ μητέρα τῆς κόρης καὶ τοὺς τρεῖς μαθητὲς του, πλησίασε τὴν πεθαμένη κόρη, τὴν ἔπιασε ἀπὸ τὸ χέρι καὶ τῆς εἶπε :

«Ἐσένα μιλῶ, κόρη μου, σήκω».

Στὴ στιγμή γύρισε ἡ ψυχὴ στὸ πεθαμένο σῶμα καὶ ἡ κόρη σηκώθηκε καὶ περπάτησε. Ὁ πατέρας καὶ ἡ μητέρα τὰ ἔχασαν· δὲν ἤξεραν τί νὰ εἰποῦν καὶ τί νὰ κάμουν.

Ὁ Ἰησοῦς τοὺς εἶπε νὰ δώσουν τῆς κόρης νὰ φάγη καὶ νὰ μὴν εἰποῦν σὲ κανένα τίποτε.

Ὁ λαὸς ὅμως ἔμαθε τὸ θαῦμα καὶ μόλις βγῆκε δύο τυφλοὶ ἀκολούθησαν τὸν Ἰησοῦ πού πήγαινε πρὸς τὸ σπίτι τοῦ Πέτρου καὶ φώναζαν.

«Ἐλέησέ μας, υἱὲ τοῦ Δαυὶδ».

Ὁ Ἰησοῦς δὲν ἔδωσε προσοχὴ καὶ οἱ τυφλοὶ φωνάζοντας μῆχαν μαζὶ του στὸ σπίτι τοῦ Πέτρου.

Τοὺς ρώτησε τότε ὁ Ἰησοῦς :

« Πιστεύετε πὼς μπορῶ νὰ τὸ κάμω αὐτὸ ποὺ ζητᾶτε ; ».

— « Ναί, Κύριε » τοῦ ἀπάντησαν.

Καὶ ὁ Ἰησοῦς ἄγγισε τὰ μάτια τους καὶ τοὺς εἶπε :

— Ἄς γίνῃ « ὅπως πιστεύετε ».

Καὶ ἀνοιξαν τὰ μάτια τους καὶ βγῆκαν καὶ τὸ διάλαλῃσαν ἀπὸ τῆ χαρὰ τους τὸ θαῦμα παντοῦ, ἀν καὶ ὁ Ἰησοῦς τοὺς εἶπε νὰ μὴν εἰποῦν τίποτε.

Μόλις βγῆκαν οἱ τυφλοὶ τοῦ ἔφεραν ἓνα κωφάλαλο καὶ ὁ Ἰησοῦς τὸν γιάτρεψε.

Ὁ λαὸς ἦταν ἐνθουσιασμένος. Οἱ ἄρχοντες ὁμοῦ φαρμακωμένοι ἀπὸ φθόνο ἔλεγαν.

« Μὲ τῆ βοήθεια τοῦ ἄρχοντα τῶν Δαιμόνων θεραπεύει »

Ὁ Ἰησοῦς θεραπεύει δέκα λεπρούς.

Μιὰ μέρα ὁ Ἰησοῦς ἀπήντησε δέκα λεπρούς. Τὸ σῶμα τῶν λεπρῶν εἶναι ὄλο σκεπασμένο ἀπὸ πληγὲς καὶ ὑποφέρ νν ἀπὸ φοβεροὺς πόνους. Ἡ ἀρρώστεια αὐτῆ, ἡ λέπρα, εἶναι κολλητικὴ. Γι' αὐτὸ τοὺς λεπρούς τοὺς ἔδιωχαν καὶ τοὺς ἀνάγκαζαν νὰ ζοῦν στὶς ἐρημιεὲς ἢ στὰ δάση. Ἄν κανεὶς ἀπ' αὐτοὺς γινότανε καλά, θεραπευόταν—ἔπρεπε νὰ πάῃ σ' ἓνα ἱερεῖα νὰ τὸν ἰδῆ. Ἄν τοῦ ἔλεγε « ἔγινες καλά — δὲν ἔχεις πιά λέπρα » εἶχε τὸ δικαίωμα νὰ ξαναγυρίσῃ στὴν οἰκογένειά του.

Ἄν ὁμως τοῦ ἔλεγε « Ἀκόμη δὲ γιατρεύτηκες ὅσο πρέπει » ὁ λεπρὸς ἔπρπε νὰ ζαναγυρίση στὶς ἐρημιές ἢ στὰ δάση ».

Οἱ δέκα λοιπὸν αὐτοὶ λεπροὶ μόλις εἶδαν τὸν Ἰησοῦ τοῦ φώναζαν ἀπὸ μακριὰ—γιατὶ δὲν εἶχαν τὸ δικαίωμα νὰ πλησιάζουν ἀνθρώπους—καὶ τοῦ ἔλεγαν. « Λυπήσσου μας, Κύριε ».

Ὁ Ἰησοῦς Χριστὸς γύρισε πρὸς τὸ μέρος... τοὺς κοίταξε καὶ εἶπε. « Πηγαίνετε καὶ δείξτε τὸ σῶμα σας στοὺς ἱερεῖς ».

Οἱ πληγῆς δὲν εἶχαν κλείση, ὁμως ἀφοῦ τοὺς τὸ εἶπε ὁ Ἰησοῦς ξεκίνησαν καὶ οἱ δέκα νὰ πᾶνε νὰ παρουσιαστοῦν στοὺς ἱερεῖς. Στὸ δρόμο ποὺ πήγαιναν εἶδαν κάποτε πὼς ἦταν ὅπως καὶ οἱ ἄλλοι ἄνθρωποι, ὅπως διόλου ὑγιεῖς.— ἔγιαναν. —

Θεραπεύτηκαν.. Πῆγαν στοὺς ἱερεῖς καὶ αὐτοὶ τοὺς ἔδωσαν τὴν ἄδεια νὰ πᾶνε ὅπου ἤθελαν.

Οἱ ἐννέα ἀπ' αὐτοὺς πήγαν στὰ σπίτια τους. Ὁ ἓνας ὁμως ποὺ εἶδε τὶ καλὸ εἶδε ἀπὸ τὸν Ἰησοῦ, γύρισε νὰ ζητήση νὰ βρῆ τὸν Ἰησοῦ καὶ νὰ τὸν εὐχαριστήση μ' ὅλη του τὴν καρδιά.

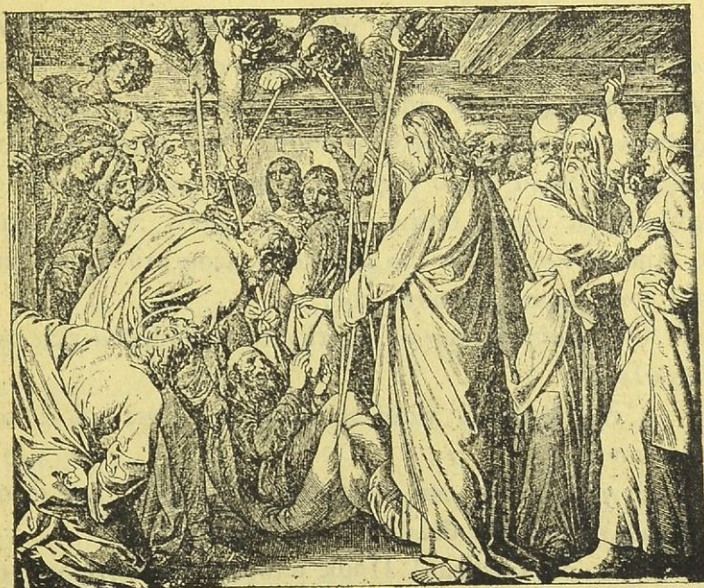
Ὅταν τέλος ξαναβρῆκε τὸν Ἰησοῦ ἔλεσε στὰ γόνατά του καὶ τὸν εὐχαριστοῦσε. Καὶ αὐτὸς ἦτανε Σαμαρίτης καὶ οἱ Ἰουδαῖοι πίστευαν πὼς ὅλοι οἱ Σαμαρίτες ἦταν εὐσεβεῖς.

Ὁ Ἰησοῦς Χριστὸς εἶπε : « Δὲν ἐθεραπεύτηκαν καὶ οἱ δέκα ; Ποῦ εἶναι οἱ ἄλλοι ἐννέα ; Δὲν ξαναγύρισαν νὰ εὐχαριστήσαν τὸ Θεό, παρὰ μονάχα αὐτὸς ὁ Σαμαρίτης ;

Ἐπειτα ὁ Ἰησοῦς εἶπε πρὸς τὸν Σαμαρῖτη « Σήκω ἔπάνω καὶ πήγαινε πρὸς τὸ καλὸν ἢ πίστις σου σέ ἔσωσε ».

Ἡ θεραπεία τοῦ παραλύτου τῆς Καπερναοῦμ

Μιὰ μέρα ὁ Ἰησοῦς πῆγε εἰς τὴν Καπερναοῦμ καὶ πῆγε πρὸς τὸ σπίτι τοῦ Πέτρου.

Στὸ σπίτι ὅπ' ὅλα τὰ γύρω χωρὶά μαζεύτηκαν Φαρισαῖοι καὶ γραμματεῖς Ἰουδαῖοι νὰ ἀκούσουν τὴν διδασχὴν του καὶ νὰ βεβαιωθοῦν ἂν ἦσαν ἀλήθεια πρὸς γάτρον μ' ἕνα του λόγου τίς μεγαλύτερες ἀρρώστειες.

Εἶχε γεμίσει τὸ σπίτι ἀπὸ κόσμου, καὶ στεχόντουσαν καὶ

στά παράθυρα καὶ στὶς πόρτες πολλοὶ γιὰτὶ δὲ χωροῦ-
σε νὰ μποῦν.

Ἐνας παράλυτος ὅταν ἔμαθε πῶς ἦρθε ὁ Ἰησοῦς
παρεκάλεισε νὰ τὸν πᾶνε στὸ ἕξο προφήτη πού ἔκανε τόσα
θαύματα.

Τὸν σήκωσαν λοιπὸν τέσσερες καὶ τὸν ἔφεραν στὸ
σπίτι τοῦ Πέτρου, ἀλλὰ δὲν μπορούσαν οὔτε νὰ πλη-
σιάσουν στὴν πόρτα ἀπὸ τὸν πολὺ κόσμος.

Τὸ σπίτι, ὅπως στά μέρη ἐκεῖνα, ἦταν χαμηλὸ
καὶ ἀπέξω εἶχε σκάλα πού ἔφερενε στὸ λιακωτό. Ἐκεῖ-
νοι πού ἔφεραν τὸν παράλυτο, βλέποντας ὅτι δὲν μπο-
ροῦσαν νὰ πλησιάσουν στὴν πόρτα τὸν ἀνέβασαν στὴ
στέγη. Ἐπειτα ἀφοῦ ἔβγαλαν μερικὰ κεραμίδια καὶ ἄ-
νοιξαν μιὰ τρύπα ἀπάνω ἀπὸ τὸ μέρος πού καθόταν
ὁ Ἰησοῦς κατέβασαν τὸν ἄνθρωπο μέσα στὸ φορεῖο καὶ
τὸν ἀκούμπισαν μπροστά του.

Ὁ Ἰησοῦς θαύμασε γιὰ τὴν πίστη τους καὶ εἶπε στὸ
παράλυτο :

«Ἐχε θάρρος, παιδί μου, συγχοσεμένες οἱ ἁμαρ-
τίες σου.

Οἱ γραμματεῖς καὶ Φαρισαῖοι θύμωσαν καὶ ἀφοῦ
κοίταξε ὁ ἕνας τὸν ἄλλο εἶπαν μέσα τους.

«Γιὰ ἰδὲς ἀσέβεια! Ποιὸς μπορεῖ νὰ συγχορεῖ ἁ-
μαρτίες παρὰ μονάχα ὁ Θεός;» Ὁ Ἰησοῦς κατάλαβε
τούς συλλογισμούς των καὶ τοὺς εἶπε :

«Γιὰτὶ τὰ συλλογίζεστε αὐτὰ μὲς στὴν καρδιά σας;
Τί εἶναι εὐκολώτερο νὰ εἰπῶ στὸν παράλυτο : συγχορε-
μένες εἶναι οἱ ἁμαρτίες σου—ἢ : Σήκω, πάρε τὸ κρε-
βάτι σου καὶ περπάτα;» Μὰ γιὰ νὰ ἰδῆτε πῶς ὁ υἱὸς
τοῦ ἀνθρώπου ἔχει ἐξουσία νὰ συγχορεῖ ἁμαρτίες»—

γυρνώντας στὸν παράλυτο πρόσταξε : «Σὲ σένα μιλῶ σήκω, πάρε τὸ κρεβάτι σου καὶ πήγαινε σπίτι σου».

Ἄμέσως σηκώθηκε ὁ παράλυτος καὶ πέρνοντας τὸ ἐλαφρὸ φορεῖο του βγήκε ἔξω ἐμπρὸς σὲ ὄλους, που παραμέρισαν νὰ τὸν ἀφήσουν νὰ περάσῃ, σαστισμένοι, δοξάζοντας τὸ Θεὸ καὶ λέγοντας :

«Ποτὲ τέτοιο πράγμα δὲν εἶδαμε».

Ἐκατόνταρχος θεραπεύει τὸ δοῦλο τοῦ Ἐκατόνταρχου τῆς Καπερναοῦμ

Μιά μέρα ὁ Ἰησοῦς πήγαινε ν' ἀναπαυτῆ στὴν Καπερναοῦμ.

Στὴν Καπερναοῦμ ἦταν ἓνας Ρωμαῖος ὑπάλληλος Ἐκατόνταρχος καὶ εἶχε ἓνα δοῦλο ἄρρωστο ἀπὸ παραλυσία καὶ κινδύνευε νὰ πεθάνῃ.

Ὅταν ἄκουσε πὸς ἔρχεται ὁ Ἰησοῦς ἔστειλε τοὺς προεστοὺς Ἰουδαίους νὰ παρακαλέσουν νὰ πάῃ νὰ κάμῃ καλὰ τὸ δοῦλο του.

Αὐτοὶ οἱ δημογέροντες πῆγαν καὶ παρακάλεσαν τὸν Ἰησοῦ λέγοντας.

«Κάμε μας τὴ χάρη νὰ πᾶμε στὸ σπίτι τοῦ διοικητοῦ μας νὰ γιατρέψῃς τὸ δοῦλο του. Ρωμαῖος εἶναι ἀλλὰ εἶναι πολὺ καλὸς ἄνθρωπος. Ἀγαπᾷ τὴ φυλὴ μας καὶ τὴ συναγωγὴ μας αὐτὸς τὴν ἔχτισε».

— «Θὰ ἔρθω καὶ θὰ τὸν γιατρέψω» εἶπε ὁ Ἰησοῦς καὶ ἀκολούθησε τοὺς δημογέροντες.

Καθὼς ὁμως πλησίαζαν στὸ σπίτι. ὁ Ἐκατόνταρχος βγήκε καὶ τοῦ εἶπε :

«Κύριε, δὲν εἶμαι ἄξιος νὰ μπῆς στὸ σπίτι μου, ἀλλὰ πὲς ἓνα λόγο γιατί θὰ γιατρευτῆ ὁ δοῦλος μου. Τὸ πιστεύω αὐτὸ γιατί ὅπως ἐγὼ ὡς ὑπάλληλος διατάζω τοὺς στρατιῶτες μου καὶ μὲ ὑπακούουν, ἔτσι καὶ ἐσύ ἔχεις ἐξουσία νὰ διατάξης ὅ,τι θέλεις καὶ νὰ γίνεταί».

Τ' ἔκουσε ὁ Ἰησοῦς καὶ θαύμασε καὶ εἶπε στὸ πλῆθος :

«Ἀλήθεια σὰς λέγω πὼς οὔτε στοὺς Ἰσραηλίτες δὲ βροῦκα τέτοια πίστη». Καὶ στὸν ἑκατόνταρχο εἶπε :

«Πήγαινε καὶ ὅπως πίστευες ἔτσι θὰ γίνῃ».

Καὶ γιατρεύτηκε ὁ δοῦλος ἀπὸ τὴν ὥρα ἐκείνη.

Ὁ Ἰησοῦς εὐλογεῖ τὰ παιδιά

Μιά μέρα μερικές μητέρες ἔφεραν τὰ παιδιά τους νὰ τὰ εὐλογήσῃ ὁ Ἰησοῦς Χριστός. Οἱ μαθητές του ἐμπόδιζαν τὶς μητέρες λέγοντες: «Μὴ τὸν ἐνοχλεῖτε γιατί εἶναι κουρασμένος».

Ὁ Ἰησοῦς ὁμῶς εἶπε: «Ἀφήστε τὰ παιδάκια νὰρθοῦν νὰ τὰ εὐλογήσω γιατί αὐτῶν τῶν παιδιῶν εἶναι ἡ βασιλεία τῶν οὐρανῶν.»

Καὶ τὰ παιδάκια πλησίασαν καὶ ὁ Ἰησοῦς Χριστὸς μὲ μεγάλη ἀγάπη ἔβραζε ἀπάνω στὸ κεφάλι τοῦ καθενὸς τὰ χέρια του καὶ τὰ εὐλογοῦσε.

Ὁ Ἰησοῦς θεραπεύει τὸν τυφλὸ τῆς Ἱεριχοῦς

Μιά μέρα ὁ Ἰησοῦς περνοῦσε ἀπὸ τὴν πόλη Ἱεριχὼ γιὰ νὰ πάῃ στὰ Ἱεροσόλυμα.

Τὸν ἀκολουθοῦσαν οἱ μαθητές του καὶ πάρα πολλοὶ ἄνθρωποι καὶ γινόταν μεγάλος θόρυβος.

Σὲ κάποια ἄκρη τοῦ δρόμου καθόταν κάποιος φτωχὸς τυφλὸς καὶ ζητοῦσε ἐλεημοσύνη.

Ὅταν ἄκουσε τὸ θόρυβο ὁ τυφλὸς ρώτησε νὰ μάθῃ τί συμβαίνει. Τοῦ εἶπαν ὅτι περνᾷ ὁ Ἰησοῦς ἀπὸ τὴ Ναζαρέτ.

Ὁ τυφλὸς τότε σήκωσε τὰ χέρια του κατὰ τὸ μέρος ποὺ ἀκουόταν ἡ ὀχλοβοὴ καὶ φώναξε:

«Ἰησοῦ Υἱὲ Δαβὶδ λυτὴ σου με».

Οἱ ἄνθρωποι ποὺ ἔτυχαν νὰ εἶναι κοντὰ σὸν τυφλὸ τοῦ ἔλεγαν νὰ μὴ φωνάζῃ. Αὐτὸς ὁμῶς φώναζε ὄλο καὶ περισσότερο λέγοντας: «Ἰησοῦ, υἱὲ τοῦ Δαβὶδ λυτὴ σου με!»

Ὁ Ἰησοῦς τότε στάθηκε καὶ εἶπε νὰ ὀδηγήσουν

τὸν τυφλὸ πλησίον του. Μερικοὶ ἄνθρωποι τὸν ἔφεραν τυφλὸ κοντὰ στὸν Ἰησοῦ. Τότε ὁ Ἰησοῦς ἐρώτησε τὸν τυφλό; «Τί θέλεις ἀπὸ μένα»;

Καὶ ὁ τυφλὸς ἀπάντησε «Νὰ ξαναἰδῶ, Κύριε!» «Ναί, νὰ ξαναἰδῆς ἢ πίστι σου σὲ ἔσωσε» εἶπε ὁ Ἰησοῦς καὶ ἀπὸ τῆ στιγμῆ ἐκείνη ὁ τυφλὸς ἔβλεπε.

Ἀκολούθησε τότε τὸν Ἰησοῦ καὶ εὐχαριστοῦσε τὸν Θεὸ μ' ὄλη του τὴν καρδιά. Καὶ ὅλος ὁ λαὸς ποὺ εἶδε τὸ θαῦμα εὐχαριστοῦσε καὶ δοξολογοῦσε τὸ Θεό.

Τὸ τέλος τοῦ Ἰωάννη τοῦ βαπτιστῆ.

Τῆ γῆ Χαναὰν εἶπαμε πὼς τὴν εἶχαν πάρει οἱ Ῥωμαῖοι. Τὴν εἶχαν χωρίσει σὲ ἐπαρχίες καὶ σὲ κάθε ἐπαρχία διώριζαν ἓνα ἡγεμόνα.

Ἕνας ἀπ' αὐτοὺς τοὺς ἡγεμόνες ἦταν ὁ Ἡρώδης, γιὸς τοῦ Ἡρώδη ἐκείνου ποὺ εἶχε προστάξει νὰ σφάξουν ὅλα τὰ μικρὰ παιδιὰ τῆς Βηθλεέμ.

Ὁ Ἡρώδης αὐτὸς εἶχε κι' ἓναν ἀδερφὸ τὸ Φίλιππο. ὁ Φίλιππος εἶχε μιὰ γυναῖκα ποὺ λεγόταν Ἡρωδιάδα. Ὁ Ἡρώδης πῆρε τὴ γυναῖκα τοῦ ἀδερφοῦ του καὶ τὴν ἔκαμε δική του γυναῖκα.

Ὅταν τὸ ἔμαθε ὁ Ἰωάννης ὁ βαπτιστῆς πῆγε στὸν Ἡρώδη καὶ τοῦ εἶπε αὐστηρά: «Δὲν ἔπρεπε νὰ πάρῃς τὴ γυναῖκα τοῦ ἀδερφοῦ σου».

Ὁ Ἡρώδης θύμωσε καὶ πρόσταξε νὰ ρίξουν τὸν Ἰωάννη στὴ φυλακή. Ἡ Ἡρωδιάδα θύμωσε πιὸ πολύ. Δὲν τῆς ἦταν ἀρκετὸ ποὺ φυλάκισαν τὸν Ἰωάννη. Αὐτὴ ἤθελε νὰ τοῦ πάρουν τὸ κεφάλι.

Μιὰ μέρα στὸ παλάτι εἶχαν μεγάλη γιορτή. Ὁ Ἡρώ-

δης γιόρταζε τὰ γενέθλιά του. Στὴ γιορτὴ εἶχε καλέσει πολλοὺς ἄρχοντες. Καθὼς κάθονταν στὸ τραπέζι καὶ ἔπαιζε ἢ μουσικὴ ἄνοιξε ξαφνικὰ ἡ θύρα καὶ μπῆκε μέσα ἡ κόρη τῆς Ἡρωδιάδος. Εἶχε ντυθῆ ὠραία καὶ ἄρχισε νὰ χορεύει μπροστὰ στοὺς καλεσμένους. Σ' ὄλους ἄρεσε ὁ χορός, ἀλλὰ πιὸ πολὺ στὸν Ἡρώδη.

Ὅταν τέλιωσε ὁ χορός, ὁ Ἡρώδης κάλεσε κοντὰ του τὴν κόρη τῆς γυναίκας του καὶ τῆς εἶπε :

— Ζήτησέ μου ὅτι θέλεις καὶ θὰ σοῦ τὸ δώσω εὐθύς. Σοῦ τὸ ὀρκίζομαι ὅτι θὰ σοῦ τὸ δώσω κι' ἂν ἀκόμη θέλεις τὸ μισό μου βασίλειο».

Ἡ κόρη δὲν ἤξαιρε τότε ἀμέσως τί νὰ ζητήσῃ. Γι' αὐτὸ πῆγε στὴν μητέρα της καὶ τῆς εἶπε : «Πέ μου τί νὰ ζητήσω».

Καὶ ἡ μητέρα της εἶπε : «Εἶπὲ νὰ σοῦ δώσουν μέσα σ' ἓνα πινάκιο τὴν κεφαλὴ τοῦ Ἰωάννη τοῦ βαπτιστή».

Ὅταν ὁ Ἡρώδης ἄκουσε πῶς ἔπρεπε νὰ προστάξῃ ν' ἀποκεφαλίσουν τὸν Ἰωάννη, ταραχτήκε. Συλλογίστηκε ὅμως πῶς ὀρκίστηκε μπροστὰ στοὺς καλεσμένους καὶ θὰ ἦταν ντροπὴ νὰ μὴν τηρήσῃ τὸ λόγο του.

Ἐδωκε προσταγὴ ν' ἀποκεφαλίσουν τὸν Ἰωάννη. Ὁ δήμιος τὸν ἀποκεφάλισε κι ἔδωσε τὸ πινάκιο μὲ τὴν αἱματομένη κεφαλὴ στὴν κόρη τῆς Ἡρωδιάδος. Αὐτὴ πάλι τὸ ἔφερε στὴ μητέρα της.

Ὅταν τὸ ἄκουσαν οἱ μαθητὲς τοῦ Ἰωάννη, ἤρθαν στὴ φυλακὴ καὶ πῆραν τὸ σῶμα του καὶ τὸ ἔθαψαν.

Ὁ Ἰησοῦς χορταίνει πέντε χιλιάδες ἀνθρώπους.

Ὁ Ἡρώδης πού ἀποκεφάλισε τὸν Ἰωάννη ἄκουσε τὰ θαύματα τοῦ Ἰησοῦ καὶ πίστεψε πὼς ἀναστήθηκε ὁ Ἰαάννης. Γι' αὐτὸ ἤθελε νὰ ἰδῆ τὸν Ἰησοῦ.

Ὁ Ἰησοῦς ὁμῶς πῆρε τοὺς μαθητὰς του, μπῆκε στὸ πλοῖο καὶ βγῆκε ἀντίπερα στὴ βορειοανατολικὴ ὄχθη τῆς λίμνης : ἔξω ἀπὸ τὴν κυριαρχία τοῦ Ἡρώδη.

Κόσμος πολὺς ἀκολούθησε τὸν Ἰησοῦ, ἄλλοι μὲ πλοῖα καὶ ἄλλοι μὲ τὰ πόδια καὶ ἀπὸ τὰ γατονικά χωριὰ μαζεύτηκε ἄλλο πλῆθος.

Ὁ Ἰησοῦς εἶχε ἀνεβῆ σ' ἓνα βουναλάκι καὶ μόλις εἶδε τόσους ἀνθρώπους νὰ διψοῦν τῇ διδαχῇ του τοὺς λυπήθηκε καὶ κατέβηκε στὴν ἀκρολιμνιά νὰ τοὺς μίληση.

Τοὺς μίλησε γιὰ τὴν ἀγάπη τοῦ πατέρα μας τοῦ Θεοῦ ποὺ ἀγαπᾷ ὅλους τοὺς ἀνθρώπους σὰν παιδιὰ του καὶ δὲν ξεχωρίζει κανένα οὔτε πλουσίους οὔτε φτωχοὺς. Καὶ ὅσο τοὺς μιλοῦσε τόσο περισσότεροι μαζεύονταν. Καὶ τοῦ ἔφερναν τοὺς ἀρρώστους καὶ τοὺς θεράπευε καὶ πάλι τοὺς μιλοῦσε.

Πλησίαζε νὰ βραδιάσῃ καὶ ὁ Ἰησοῦς δὲν ἔπαυε νὰ φωτίζει καὶ νὰ παρηγορῇ τὸ πλῆθος.

Τότε οἱ μαθητὲς του τοῦ εἶπαν :

« Ἔρημο εἶναι τὸ μέρος, Κύριε καὶ ἡ ὥρα πέρασε. Ἄφησε τοὺς ἀνθρώπους νὰ πᾶνε στὰ χωριάτους ν' ἀγοράσουν τίποτε νὰ φᾶνε ».

Ὁ Ἰησοῦς τοὺς ἀποκρίθηκε :

« Γιατί νὰ φύγουν; Δώσατέ τους ἔσσις νὰ φᾶνε ».

Κι ἐκεῖνοι εἶπαν :

« Θέλεις νὰ πᾶμε νὰ δώσωμε διακόσια δηνάρια ν' ἀγοράσωμε ψωμὶ νὰ τοὺς θρέψωμε; » Ὁ Φίλιππος εἶπε :

« Ἀπὸ τὸ ψωμὶ αὐτὸ δὲν ἀρκεῖ νὰ πάρῃ ὁ καθένας ἀπὸ ἓνα κομματάκι ». Γιατὶ ἦτανε μαζεμένοι ὡς πέντε χιλιάδες ἄνθρωποι.

Πλησίασε ὁ Ἀνδρέας τὸν Ἰησοῦ καὶ τοῦ εἶπε :

« Ἐδῶ εἶναι ἓνα παιδί ποὺ ἔχει πέντε κριθαρένια ψωμιὰ καὶ δυὸ ψάρια· μὰ τί εἶναι αὐτὰ γιὰ τόσους; »

Καὶ ὁ Ἰησοῦς εἶπε :

« Βάλετε τοὺς ἀνθρώπους νὰ καθήσουν. »

Ἦταν πολὺ χορτάρι σὲ κείνο τὸ μέρος. Ἔβαλαν

οἱ μαθητὲς τοὺς ἀνθρώπους νὰ καθήσουν σὲ ομάδες ἀπὸ πενήντα καὶ ἀπὸ ἑκατό.

Τότε πῆρε ὁ Ἰησοῦς τὰ πέντε ψωμιὰ καὶ τὰ δυὸ ψάρια καὶ ἀφοῦ σήκωσε τὰ μάτια στὸν οὐρανὸ τὰ εὐλόγησε.

Ἐπειτα ἀφοῦ τὰ ἔκοψε τὰ μοίρασε στοὺς μαθητὲς καὶ αὐτοὶ τὰ μοίρασαν στὰ πλήθη.

Καὶ χόρτασαν οἱ πέντε χιλιάδες καὶ μαζεύτηκαν τὰ κομμάτια πού περισσεύαν καὶ γέμισαν δώδεκα κοφίνια.

Ἡ Θεραπεία τοῦ παραλύτου στὴ Βηθεσδᾶ

Σὲ μιὰν ἑορτὴ τῶν Ἰουδαίων ὁ Ἰησοῦς πῆγε στὴν Ἱερουσαλήμ.

Κοντὰ σὲ μιὰ πύλη τῆς Ἱερουσαλήμ πού λεγόταν προβατικὴ γιὰτὶ ἀπ' αὐτὴ ἔμπαιναν τὰ πρόβατα πού θὰ θυσιάζονταν, ὑπῆρχε μιὰ δεξαμενὴ καὶ λεγόταν Βηθεσδᾶ. Σ' αὐτὴ ἔλεγαν πὼς ἓνας ἄγγελος κατέβαινε καὶ ταραξε τὰ νερὰ καὶ ὅποιος ἄρρωστος πρόφτανε νὰ μῆ πρώτος γινόταν καλά.

Ἦταν Σάββατο πού οἱ ἱερεῖς βρίσκονταν στὶς συναγωγές. Ὁ Ἰησοῦς πῆγε στὴ δεξαμενὴ καὶ παρατηροῦσε τὸ πλῆθος τῶν ἀρρώστων.

Ἀνάμεσα στοὺς ἀρρώστους ἦταν κ' ἓνας παράλυτος τριάντα ὀχτῶ χρόνια. Ἄν καὶ ταχτικὰ τὸν ἔφερναν στὴ Βηθεσδᾶ δὲν κατόρθωνε ποτὲ νὰ μῆ πρώτος.

Τὸν εἶδε ὁ Ἰησοῦς καὶ ξέροντας πὼς ἀπὸ πολὺν καιρὸ ὑποφέρει, τὸν πλησιάζει καὶ τὸν ἐρωτᾷ:

«Θέλεις νὰ γίνης καλά;»

Ὁ ἀρρωστος τοῦ ἀποκρίθηκε:

«Κύριε δὲν ἔχω ἄνθρωπο νὰ μὲ βάλῃ μόλις ταραχθοῦν τὰ νερά καὶ ὄσπου νὰ προφτάσω ἐγὼ ἄλλος προφταίνει καὶ μπαίνει πρῶτος».

Καὶ ὁ Ἰησοῦς του εἶπε:

«Σήκω, πάρε τὸ κρεβάτι σου καὶ περπάτα».

Στὴ στιγμὴ ἔγινε καλὰ ὁ ἄνθρωπος· σηκώθηκε πῆρε τὸ δρόμο του.

Τὸν εἶδαν ὅμως οἱ Ἰουδαῖοι ποὺ ἦταν ἐκεῖ ἡμέρα Σάββατο νὰ σηκώνει τὸ φορεῖο καὶ τοῦ φώναξαν:

Τι κάνεις αὐτοῦ ἄνθρωπε; Εἶναι Σάββατο καὶ δὲν ἐπιτρέπεται νὰ εἶσαι φορτωμένος τὸ φορεῖο σου.

Αὐτὸς τοὺς ἀποκρίθηκε:

«Αὐτὸς ποῦ μὲ γιάτρεψε μοῦ εἶπε:

Πάρε τὸ κρεβάτι σου καὶ περπάτα».

Οἱ Ἰουδαῖοι τὸν ἐρώτησαν:

«Καὶ ποιὸς εἶναι αὐτὸς ποῦ σοῦ εἶπε; Πάρε τὸ κρεβάτι σου καὶ περπάτα;» Ἐκεῖνος ὅμως δὲν ἤξερε νὰ τοὺς εἰπῇ ποιὸς εἶναι, γιατί ὁ Ἰησοῦς εἶχε φύγει. Ἀργότερα τὸν εἶδε ὁ Ἰησοῦς στὸ ναὸ καὶ τοῦ εἶπε:

«Νὰ ποὺ ἔγινες καλὰ· πρόσεξε νὰ μὴν ἁμαρτάνης, μήπως πάθης χειρότερα».

Ὁ γιατρεμένος γνώρισε τὸ σωτήρα του. Πῆγε στοὺς Ἰουδαίους καὶ τοὺς εἶπε πῶς ὁ Ἰησοῦς τὸν ἔκανε καλὰ. Ἀπὸ τότε οἱ Ἰουδαῖοι προσπαθοῦσαν νὰ πιάσουν τὸν Ἰησοῦ καὶ νὰ τὸν σκοτώσουν γιατί ἐθεράπευε τὸ Σάββατο.

Οἱ σοφοὶ φώναξαν τὸν Ἰησοῦ ν'ἀπολογηθῇ γιατί παραβαίνει τὸν νόμο. Καὶ ὁ Ἰησοῦς τοὺς ἀποκρίθηκε.

«Ὁ πατέρας μου ἀδιάκοπα ἐργάζεται καὶ ἐγὼ εἶμαι ὑποχρεωμένος ἀδιάκοπα νὰ ἐργάζωμαι».

Οἱ Ἰουδαῖοι ἄφρισαν ἀπὸ θυμό, γιατί δὲν ἔφτανε πὼς ἐργάστηκε τὸ Σάββατο ἀλλὰ ἔλεγε καὶ πατέρα του τὸν Θεὸν κι ἔκανε τὸν ἑαυτό του ἴσο μὲ τὸ Θεό.

Εἶδε τὴν ὀργή τους ὁ Ἰησοῦς καὶ τοὺς εἶπε.

« Ἀλήθεια σᾶς λέω· τίποτε δὲν μπορεῖ νὰ κάμη μόνος του ὁ Υἱός, ἂν δὲν βλέπει τὸν πατέρα νὰ τὸ κάνη ».

« Ἀλήθεια σᾶς λέω πὼς καὶ ὁ Μωϋσῆς καὶ οἱ προφῆτες προεῖπαν τὸν ἐρχομό μου. Ἄν πιστεύεσαι στὸ Μωϋσῆ καὶ τοὺς προφῆτες ποὺ λέτε πὼς σπουδάζετε τὰ ὅσα ἔγραψαν, θὰ πιστεύετε καὶ σὲ μένα. Θὰ πιστεύετε πὼς ὁ πατέρας μου μὲ ἔστειλε καὶ μοῦ ἔδωσε ἐξουσία νὰ κάνω αὐτὰ κι ἀκόμη περισσότερα. Θὰ πιστεύετε καὶ θὰ κληρονομούσατε αἰώνια ζωή. Ἄλλὰ δὲ θέλετε νὰ σωθῆτε, οὔτε τοὺς ἄλλους ἀφήνετε νὰ σωθοῦν ».

Ἀπὸ κείνη τὴν ἡμέρα ἔβαλαν σιὸ νοῦ τους νὰ σκοτώσουν τὸν Ἰησοῦ.

Ὁ Ἰησοῦς καταπαύει τὴν τρικυμία

Ὅταν εἶδε τὸ θαῦμα ὁ λαὸς ἀπὸ δύο ψωμιὰ καὶ ἐνὸ ψάρια νὰ χορτάσουν πέντε χιλιάδες, ἤθελε νὰ πιάση τὸν Ἰησοῦ καὶ νὰ τὸν ἀνακηρύξη βασιλέα.

Ὁ Ἰησοῦς εἶπε στοὺς μαθητὲς του νὰ ποῦν σὲ πλοῖο καὶ αὐτὸς ἔξφυγε κι ἀνέβηκε στὸ βουνὸ νὰ προσευχηθῆ.

Τῆ νύχτα σηκώθηκε μεγάλη τρικυμία καὶ τὸ πλοῖο τῶν μαθητῶν κινδύνευε νὰ καταποντισθῆ.

Ἐξαφνα βλέπουν τὸν Ἰησοῦ νὰ περιπατῆ ἀπάνω στὰ κύματα καὶ νὰ προχωρῆ πρὸς τὸ πλοῖο.

Ὅλοι νόμισαν πὼς βλέπουν φάντασμα καὶ ἀπὸ τὸ φόβο τους ἔβαλαν τὶς φωνές.

Ὁ Ἰησοῦς τοὺς εἶπε :

«Μὴ φοβῆσθε· ἐγὼ εἶμαι».

Καὶ ὁ Πέτρος ἀποκρίνεται :

— «Κύριε, ἂν εἶναι ἀλήθεια πὼς εἶσαι σύ, πρόσταξέ με ναρθῶ πρὸς ἐσένα».

— «Ἐλα!» προστάζει ὁ Ἰησοῦς. Καὶ ὁ Πέτρος κατέβηκε στὴ θάλασσα καὶ βάδιζε ἀπάνω στὰ κύματα πρὸς τὸν Ἰησοῦν.

Ἐπειδὴ ὁμως ὑπῆρχε μεγάλη θαλασσοταραχὴ, ὁ Πέτρος φοβήθηκε καὶ ἄρχισε νὰ βουλιάζη. Φώναξε τότε πρὸς τὸν Ἰησοῦ :

«Κύριε, βοήθησέ με!»

Καὶ ὁ Ἰησοῦς πιάνοντάς τον ἀπὸ τὸ χέρι τοῦ εἶπε :
«Ὀλιγόπιστε σὲ τί ἐδίστασες;» Καὶ μπῆκαν στὸ
πλοῖο καὶ ἀμέσως ἡ τρικυμία ἔπαυσε.

Οἱ ἄλλοι ἔπесαν καὶ τὸν προσκύνησαν καὶ εἶπαν :
«Ἀληθινά εἶναι Υἱὸς τοῦ Θεοῦ».

Ἄλλοτε πάλι μιὰ νύχτα ὁ Ἰησοῦς κοιμόταν μέσα

στὸ πλοῖο καὶ οἱ μαθητὲς του τραβοῦσαν τὰ κουπιά.

Ἐξαφνα σηκώθηκε μεγάλη τρικυμία καὶ οἱ μαθητὲς
ἀπὸ φόβο τὸν ξύπνησαν τὸν Ἰησοῦ. Ὁ Ἰησοῦς πρό-
σταξε τὸν ἄνεμο καὶ τὴν τρικυμία νὰ ἡσυχάσουν. Καὶ
ἀμέσως ἔγινε γαλήνη.

Τότε οἱ μαθητὲς του εἶχαν εἰπεῖ :

«Ποιὸς εἶναι αὐτός πού τὸν ὑπακούουν ἄνεμοι καὶ τρικυμίες ;»

Ὁ Ἰησοῦς θεραπεύει ἕνα πού γεννήθηκε τυφλός

Μιά μέρα πού οἱ Ἰουδαῖοι ἤθελαν νὰ λιθοβολήσουν τὸν Ἰησοῦ στὸ ναό, αὐτὸς βγαίνοντας ἀπὸ τὸ ἱερό εἶδε ἕνα τυφλὸ πού ἦταν τυφλὸς ἀπὸ τότε πού γεννήθηκε.

Οἱ μαθητὲς του ἐρώτησαν τὸν Ἰησοῦ ἂν αὐτὸς ἀμάρτησε ἢ οἱ γονεῖς του γιὰ νὰ γεννηθῆ τυφλός.

Ὁ Ἰησοῦς τοὺς εἶπε πὼς οὔτε αὐτός, οὔτε οἱ γονεῖς του ἀμάρτησαν, ἀλλὰ γεννήθηκε τυφλὸς γιὰ νὰ φανερωθοῦν τὰ ἔργα τοῦ θεοῦ. Καὶ πρόσθεσε :

«Ὅσο εἶναι ἡμέρα πρέπει νὰ ἐργάζωμαι γιὰ νὰ τελειώσω τὰ ἔργα ἐκείνου πού μὲ ἔστειλε». Ἔρχεται νύχτα καὶ κανεὶς δὲν μπορεῖ νὰ ἐργαστῆ. Ὅσο ἐγὼ ὑπάρχω στὸν κόσμον, εἶμαι τὸ φῶς τοῦ κόσμου».

Ἀφοῦ εἶπε αὐτὰ ἔφτυσε χάμω καὶ ἔκαμε πηλὸ καὶ μ' αὐτὸν ἄλειψε τὰ μάτια τοῦ τυφλοῦ καὶ τοῦ εἶπε :

«Πήγαινε νὰ νιφτῆς στὴν κολυμπήθρα τοῦ Σιλωάμ». Καὶ πῆγε ὁ τυφλὸς καὶ νιφτηκε καὶ γύρισε μ' ἀνοιχτὰ τὰ μάτια καὶ βλέπωντας.

Οἱ γείτονες καὶ οἱ ἄλλοι πού τὸν ἤξεραν πὼς ἦταν τυφλὸς βλέποντάς τον ἔλεγαν :

«Δὲν εἶναι αὐτὸς πού καθόταν στὴν πύλη τοῦ ἱεροῦ καὶ ζητοῦσε ἐλεημοσύνη ;»

Ἄλλοι ἔλεγαν πὼς αὐτὸς εἶναι. καὶ ἄλλοι πὼς τοῦ μοιάζει.

Ἐκεῖνος ὁμοῦς ἔλεγε :

« Ἐγὼ ὁ ἴδιος εἶμαι ».

Καὶ τὸν ἐρωτοῦσαν :

« Πῶς ἀνοίχτηκαν τὰ μάτια σου ; » Ἀποκρίθηκε καὶ εἶπε :

« Ἐνας ἄνθρωπος ποῦ λέγεται Ἰησοῦς ἔκανε πηλό, καὶ μ' αὐτόν μου ἄλειψε τὰ μάτια μου καὶ μοῦ εἶπε : Πήγαινε στὴ κολυμπήθρα τοῦ Σιλωὰμ καὶ νύψου. Καὶ πῆγα καὶ νύφτηκα, εἶδα ».

Τὸν ξαναρώτησαν :

« Ξέρεις ποῦ εἶναι ; » Κι' ἐκεῖνος ἀπάντησε :

« Δὲν ξέρω ».

Τὸν πῆγαν τότε στοὺς Φαρισαίους γιατί ἦταν Σάββατο ποῦ ἔκανε τὸν πηλό ὁ Ἰησοῦς.

Καὶ οἱ Φαρισαῖοι τοῦ εἶπαν πῶς εἶδε :

Κι' ἐκεῖνος ἀποκρίθηκε :

« Μὲ πηλό μου ἄλειψε τὰ μάτια μου καὶ νύφτηκα καὶ βλέπω ».

Μερικοὶ τότε ἔλεγαν :

« Αὐτὸς δὲν εἶναι σταλμένος ἀπὸ τὸ Θεὸ γιατί δὲν φυλάγει τὸ Σάββατο ».

Ἄλλοι ὁμοῦς τοὺς ἀπαντοῦσαν :

« Ὅμως ποῦ ἀκούστηκε ἀμαρτωλὸς ἄνθρωπος νὰ κάμη θαύματα ; »

Καὶ ἄρχισε μεγάλη λογομαχία ἀνάμεσα στοὺς Φαρισαίους.

Τότε ρώτησαν πάλι τὸν τυφλό.

« Ἐσὺ ποιά γνώμη ἔχεις γιὰ τὸν ἄνθρωπο ποῦ σοῦ ἀνοίξε τὰ μάτια ; » Κι' ἐκεῖνος ἀποκρίθηκε :

« Προφήτης εἶναι ».

Στέλνουν τότε καὶ καλοῦν τοὺς γονεῖς του. Ὅταν ἦλθαν οἱ γονεῖς του τοὺς ἐρώτησαν.

«Αὐτὸ εἶναι τὸ παιδί σας ποῦ γεννήθηκε τυφλό; Πῶς τώρα βλέπει;» Καὶ οἱ γονεῖς του ἀπεκρίθησαν:

«Ναὶ αὐτὸς εἶναι ὁ γυιὸς μας καὶ τυφλὸς γεννήθηκε. Πῶς τώρα βλέπει καὶ ποιὸς τοῦ ἄνοιξε τὰ μάτια δὲν ξέρομε. Γι' αὐτὰ μορεῖ νὰ σᾶς μιλῆσῃ ὁ ἴδιος» τοὺς ἔδωσαν τέτοια ἀπάντησι γιὰ τὴν ἐφοβούντο τοὺς Ἰουδαίους ποὺ εἶχαν συμφωνήσει; ν' ἀφορίσουν καὶ νὰ βγάλουν ἀπὸ τὴ συναγωγή ἐκείνον ποῦ θὰ ὁμολογοῦσε πῶς ὁ Ἰησοῦς εἶναι ὁ Χριστός, δηλ. ὁ Μεσσίας ποῦ προεῖπαν οἱ προφῆτες, ὅτι θὰ γεννηθῆ.

Οἱ Φαρισαῖοι τότε γυρνώντας στὸ ζητιάνο ποῦ ἦταν τυφλὸς τοῦ εἶπαν:

«Δόξασε τὸ Θεὸ ποῦ ἐγίνες καλά. Ἐμεῖς ξέρομε καὶ ἂν πὼς αὐτὸς ποῦ σοῦ ἄλειψε τὰ μάτια μὲ πιλὸ εἶναι ἁμαρτωλὸς». Καὶ κείνος τοὺς ἀπάντησε:

«Ἄν εἶναι ἁμαρτωλὸς ἢ ὄχι δὲν τὸ ξέρω, ὁμως γιὰ ἓνα ξέρω πολὺ καλά, πῶς ἤμουν τυφλὸς καὶ τώρα βλέπω!»

Θυμωμένοι τώρα τὸν ξαναρώτησαν:

«Τι σοῦ ἔκανε: Πῶς σοῦ ἄνοιξε τὰ μάτια;»

Ἐκεῖνος τοὺς ἀποκρίθηκε:

«Μὰ σᾶς τὸ εἶπα, γιὰ τὴν θέλετε νὰ τὸ ξανακούσετε; Μήπως καὶ σεῖς θέλετε νὰ γίνετε μαθητὲς του;

Τότε οἱ Φαρισαῖοι τοῦ εἶπαν:

«Ἐσὺ εἶσαι μαθητὴς του! Ἐμεῖς εἴμαστε τοῦ Μωϋσῆ. Ἐμεῖς ξέρομε πῶς στὸ Μωϋσῆ μίλησε ὁ Θεός.

Αὐτὸς δὲν ξέρομε ποῦθε ἔρχεται.» Καὶ ὁ πρῶν τυφλὸς καὶ ζητιάνος τοὺς εἶπε:

«Αὐτὸ μὰ τὴν ἀλήθεια εἶναι πολὺ παράδοξο. Ἔσεῖς δὲν ξέρετε ποῦθε ἔρχεται καὶ ὁμῶς αὐτὸς μοῦ ἀνοίξε τὰ μάτια. Καὶ ὅλοι μας ξέρομε πῶς ὁ Θεὸς δὲν ἀκούει τοὺς ἁμαρτωλοὺς, παρὰ ἐκείνους ποῦ κάνουν τὸ θέλημά του. Ποτὲ δὲν ἀκούστηκε ν' ἀνοίξη κανεὶς μάτια ἀνθρώπου ποῦ γεννήθηκε τυφλός. Ἄν αὐτὸς δὲν ἦταν ἀπὸ τὸ Θεὸ σταλμένος, δὲ θὰ μπορούσε νὰ κάμη τίποτε!»

Οἱ Φαρισαῖοι τοῦ φώναξαν :

«Στὶς ἁμαρτίες ὀλόκληρος ἐσὺ γεννήθηκες καὶ ζητᾷς νὰ διδάξης ἡμᾶς;» Καὶ τὸν πέταξαν ἔξω.

Ἦσους ποῦ ἔμαθε πὼς τὸν ἔδιωξαν τὸν βρῆκε καὶ τὸν ρώτησε :

«Ἐσὺ πιστεύεις στὸν Υἱὸ τοῦ Θεοῦ;» Ὁ πρὶν τυφλὸς ἐπειδὴ δὲν ἤξιαιρε ποῖος τοῦ μιλεῖ εἶπε :

«Καὶ ποῖος εἶναι, Κύριε, γιὰ νὰ τὸν πιστέψω». Ὁ Ἰησοῦς τοῦ εἶπε :

»Καὶ τὸν εἶδες καὶ κεῖνος ποῦ μιλεῖ μαζί σου αὐτὸς εἶναι».

Σὰ ν' ἀνοίξαν δεύτερη φορὰ τὰ μάτια τοῦ ζητιάνου, ἔπεσε στὰ πόδια τοῦ Ἰησοῦ κραυγάζοντας :

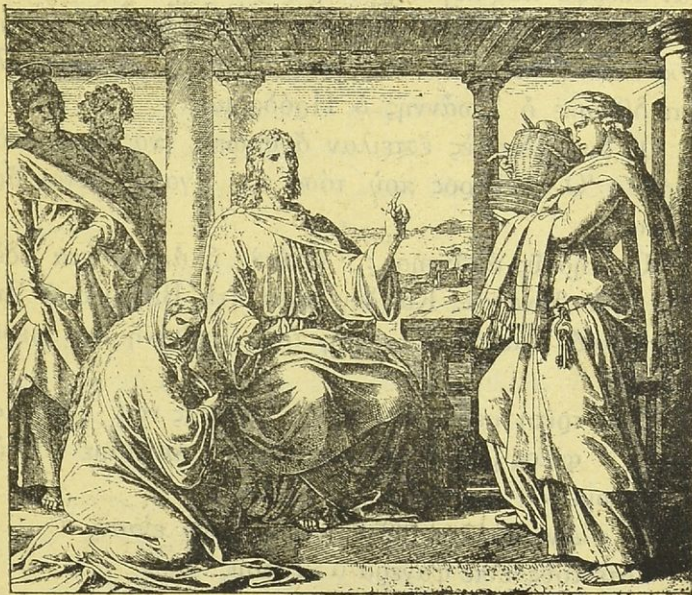
«Πιστεύω, Κύριε».

Ἡ Μάρθα καὶ ἡ Μαρία.

Κοντὰ στὴν Ἱερουσαλήμ εἶναι ἓνα ὁμορφο χωριουδάκι, ἡ Βηθλεέμ. Ἐκεῖ στὴ Βηθλεέμ πῆγαινε ὁ Ἰησοῦς ὅταν πῆγαινε στὴν Ἱερουσαλήμ κι ἔμενε σ' ἓνα φιλικό του σπιτάκι. Στὸ σπιτάκι αὐτὸ κατοικοῦσαν δυὸ ἀδερφές, ἡ Μάρθα καὶ ἡ Μαρία.

Μιὰ μέρα ποῦ περνοῦσε ἀπὸ τὴν Βηθλεέμ ὁ Ἰη-

σοῦς τὸν εἶδε ἡ Μάρθα καὶ τὸν παρακάλεσε νὰ πᾶνε σπίτι νὰ τὸν φιλοξενήσῃ. Ὁ Ἰησοῦς δέχτηκε. Ὅταν πῆγε σπίτι ἡ Μαρία κάθησε στὰ πόδια τοῦ Ἰησοῦ καὶ ἄκουε μὲ προσοχὴ τὰ λόγια του γιὰ τὸ Θεὸ καὶ τὸ ἅγιο θέλημά του. Ἡ Μάρθα ὅμως ἔτρεχε δῶ κι ἐκεῖ νὰ κάμῃ μεγάλες προετοιμασίες γιὰ νὰ φιλέψῃ τὸν Ἰη-

σοῦ. Κάποτε πού εἶδε τὴ Μαρία νὰ κάθεται ἤσυχη καὶ νὰ μὴν ἔχῃ τὸ νοῦ της νὰ τὴ βοηθήσῃ εἶπε στὸν Ἰησοῦ ἡ Μάρθα: «Κύριε, δὲ λὲς στὴν ἀδερφή μου τὴν Μαρία νὰ μὲ βοηθήσῃ;»

Ὁ Ἰησοῦς τότε τῆς εἶπε: «Μάρθα, Μάρθα, οἱ τόσες σου φροντίδες καὶ ἀνησυχίες δὲν ἀξίζουν ὅσο αὐτό.

Ἡ Μαρία διάλεξε τὸ πιὸ καλύτερο ποῦ κανεῖς δὲν θὰ μιορέση νὰ τῆς τὸ ἀφαιρέση !»

Ἡ ἀνάσταση τοῦ Λαζάρου.

Αὐτὲς οἱ ἀδελφές, ἡ Μάρθα καὶ ἡ Μαρία εἶχαν ἓναν ἀδερφό ποῦ λεγόταν Λάζαρος.

Μιὰ μέρα αὐτὸς ὁ Λάζαρος ἀρρώστησε καὶ ὁ Ἰησοῦς ἔλειπε. Δίδασκε στὰ γύρω τοῦ Ἰορδάνη, ὅπου ἄλλοτε δίδασκε ὁ Ἰωάννης ὁ Πρόδρομος.

Οἱ δυὸ ἀδερφὲς ἔπειλαν ἄνθρωπο νὰ εἰπῆ στὸν Ἰησοῦ : «Ὁ Λάζαρος ποῦ τόσο τὸν ἀγαπᾷς εἶναι ἀρρωστος.

Ὁ Ἰησοῦς ἀπάντησε : «Αὐτὴ ἡ ἀρρώστεια δὲν εἶναι γιὰ θάνατο». Καὶ δὲν πῆγε στὴ Βηθανία ὁ Ἰησοῦς παρὰ ἔμεινε στὰ μέρη τοῦ Ἰορδάνη δυὸ μέρες ἀκόμη.

Τὴν τρίτη μέρα εἶπε στοὺς μαθητὲς του. «Ὁ Λάζαρος, ὁ φίλος μας κοιμᾶται. Ἐλᾶτε νὰ πᾶμε νὰ τὸν ξυπνήσωμε».

— «Ἄν κοιμᾶτε, θὰ ξυπνήση» τοῦ εἶπαν.

Τότε τοὺς εἶπε φανερὰ ὁ Ἰησοῦς :

«Ὁ Λάζαρος πέθανε καὶ χαίρομαι γιὰ τὴν πίστη σας ποῦ δὲν ἤμουν ἐκεῖ. Ὅμως τώρα πᾶμε κοντά του».

Ὁ Θωμᾶς τότε εἶπε :

«Πᾶμε καὶ μεῖς νὰ πεθάνωμε μαζί του».

Ἔτσι ξεκίνησαν νὰ πᾶνε.

Ὅταν πῆγε ὁ Ἰησοῦς τὸν εἶχαν τὸ Λάζαρο τέσσερες μέρες στὸ μνήμα.

Ἐκ τῆν Ἱερουσαλήμ εἶχαν πάει πολλοὶ Ἰουδαῖοι
νά παρηγορήσουν τὶς δυὸ ἀδερφές.

Ἡ Μάρθα πού ἔμαθε πὼς ἔρχεται ὁ Ἰησοῦς ἔτρεξε
νά τὸν προαπαντήσῃ καὶ ἡ Μαρία ἔμεινε στὸ σπίτι.
Εἶπε λοιπὸν ἡ Μάρθα στὸν Ἰησοῦ :

«Κύριε ἂν ἦσουν ἐδῶ δὲ θὰ πέθαινε ὁ ἀδελφός μου.
Καὶ τώρα ὅμως πιστεύω πὼς ὅσα ζητήσης ἀπὸ τὸ Θεὸ
θὰ σοῦ τὰ δώσῃ».

Ὁ Ἰησοῦς τῆς εἶπε :

«Ὁ ἀδελφός σου θ' ἀναστηθῇ».

Καὶ ἡ Μάρθα ἀπήντησε :

«Τὸ ξέρω πὼς θ' ἀναστηθῇ σὴ δευτέρα πα-
ρουσία».

Ὁ Ἰησοῦς τῆς εἶπε.

— «Ἐγὼ εἶμαι ἡ ἀνάστασις καὶ ἡ ζωὴ. Ὅποιος πι-
στεύει σὲ μένα καὶ ἂν πεθάνῃ, θὰ ζήσῃ. Καὶ ὅποιος ζῇ
καὶ πιστεύει σὲ μένα ποτὲ δὲ θὰ πεθάνῃ. Αὐτὸ τὸ πι-
στεύεις ;»

Ἡ Μάρθα ἀπάντησε :

«Ναί, Κύριε. Ἐγὼ πιστεύω πὼς ἐσὺ εἶσαι ὁ Χρι-
στὸς ὁ Υἱὸς τοῦ Θεοῦ πού ἦρθε στὸν κόσμον».

Καὶ ἀφοῦ εἶπε αὐτὰ ἔτρεξε στὸ σπίτι καὶ εἶπε κρυ-
φὰ στὴν ἀδελφὴ τῆς τῆ Μαρία πὼς ἦρθε ὁ Ἰησοῦς καὶ
τὴ ζητεῖ.

Καθὼς τὸ ἄκουσε ἡ Μαρία σηκώθηκε καὶ ἔτρεξε νά
πάῃ. Ὁ Ἰησοῦς δὲν εἶχε μπεῖ στὸ χωριό, ἀλλὰ περίμενε
στὸν τόπο ὅπου τὸν προαπάντησε ἡ Μάρθα.

Οἱ Ἰουδαῖοι πού ἦταν στὸ σπίτι ἀκολούθησαν τὴν
Μαρία νομίζοντας ὅτι πηγαίνει στὸ μνημα νά κλάψῃ.

Ἡ Μαρία καθὼς πλησίασε στὸν τόπο, ὅπου ἦταν

ὁ Ἰησοῦς, ἔπεσε στὰ πόδια του καὶ τοῦ εἶπε κλαίοντας :

«Κύριε, ἂν ἦσουν ἐδῶ δὲ θὰ πέθαινε ὁ ἀδερφός μου». Καὶ ὅλοι γύρω της ἔκλαιαν.

Ὁ Ἰησοῦς βλέποντας τὴ Μαρία νὰ κλαίη καθὼς καὶ τοὺς γνωστούς της Ἰουδαίους, συγκινήθηκε βαθιὰ καὶ ἡ ψυχὴ του ταράχθηκε. Καὶ ρώτησε :

«Ποῦ τὸν ἐβάλατε ;»

Τοῦ ἀποκρίθηκαν :

«Κύριε, ἔλα νὰ ἰδῆς».

Ὁ Ἰησοῦς ἐδάκρυσε καὶ οἱ Ἰουδαῖοι εἶπαν συναμεταξύ τους :

«Γιὰ ἰδὲς πόσο τὸν ἀγαποῦσε !»

Μερικοὶ ἀπ' αὐτοὺς εἶπαν :

«Αὐτὸς ποὺ ἀνοιξε τὰ μάτια τοῦ τυφλοῦ δὲνμποροῦσε τάχα νὰ κἀμὴ κι αὐτὸν νὰ μὴν πεθάνῃ ;»

Ὁ Ἰησοῦς στεναζόντας πλησίασε στὸν τάφο. Αὐτὸς ὁ τάφος ἦταν ἓνας ὀρθὸς βράχος μὲ ἀνοιγμα πλατὺ καὶ χαμηλὸ σκαμμένο μὲς στὸ βράχο καὶ κλεισμένο μὲ μιὰ βαριὰ πέτρα· λέγει ὁ Ἰησοῦς :

«Σηκώσατε τὴν πέτρα !»

Ἡ Μάρθα ταραγμένη λέει :

«Κύριε, μυρίζει πιά, γιατί εἶναι τέταρτη μέρα σήμερα».

Καὶ ὁ Ἰησοῦς λέει :

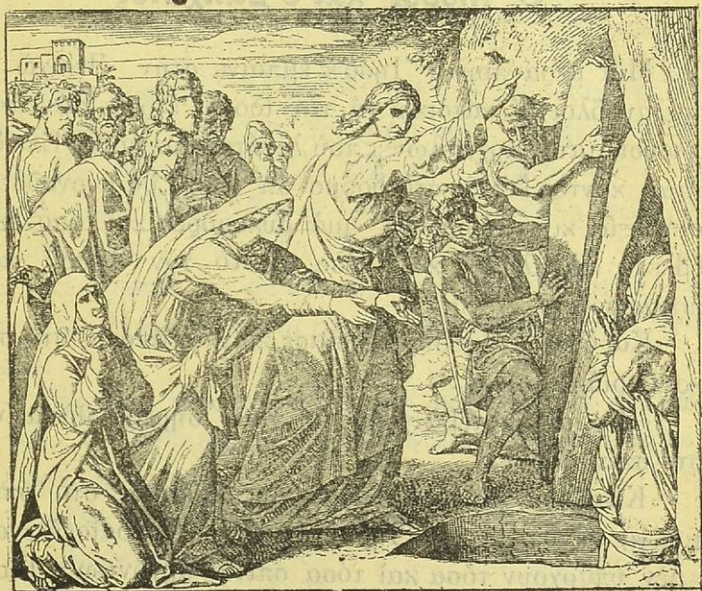
«Δὲ σοῦ εἶπα πῶς, ἂν πιστέψης, θὰ ἰδῆς τὴ δόξα τοῦ Θεοῦ ;»

Κύλησαν λοιπὸν τὴν πέτρα καὶ ὅλοι πισθοδρομήσαν ἀνατριχιάζοντας. Μέσα φάνηκε ὁ νεκρὸς ξαπλωμένος καὶ τυλιγμένος στὰ σάβανά του.

Ὁ Ἰησοῦς ὀρθὸς μπροστὰ στὸν ἀνοιχτὸ τάφο, σήκωσε τὰ μάτια του ψηλὰ καὶ εἶπε :

«Πατέρα, σ' εὐχαριστῶ ποῦ μ' ἄκουσες. Κι' ἐγὼ τὸ ξέρω πὼς πάντοτε μὲ ἀκούς. Ἄλλὰ τὸ λέω γιὰ τὸ λαὸ ποῦ μὲ ἀκούει γιὰ νὰ πιστέψῃ».

Καὶ ἀφοῦ εἶπε αὐτὰ εἶπε μὲ μεγάλη φωνή :

«Λάζαρε, ἔλα ἔξω !»

Καὶ βγήκε ὁ πεθαμένος δεμένος πόδια καὶ χέρια μὲ τὰ σάβανα καθὼς καὶ τὸ πρόσωπό του.

Λέει στοὺς Ἰουδαίους ὁ Ἰησοῦς ποῦ ἐβλεπαν σασισμένοι.

«Λύσετε τον και αφήσετε τον να γυρίση στο σπίτι του».

Πολλοί από τους 'Ιουδαίους πίστεψαν. Μερικοί όμως πήγαν στους Φαρισαίους και διηγήθηκαν τί ἔκαμε ὁ 'Ιησοῦς.

Ὁ 'Ιησοῦς καὶ ὁ Ζακχαῖος

Μιά μέρα πού ὁ 'Ιησοῦς ἔμπαινε στήν Ἱεριχῶ ἔτρεξαν ὅλοι οἱ κάτοικοι νά τόν ἰδοῦν ἔτρεξε καί ἕνας πλουσιώτατος ἀρχιτελώνης πού λεγόταν Ζακχαῖος. Ἐπειδὴ ἦταν κοντὸς ἔτρεξε στοῦ δρόμο ἀπ' ὅπου θὰ περνοῦσε ἡ συνοδεία κι' ἀνέβηκε σὲ μιὰ συχομορέα καὶ ἀπὸ ἐκεῖ ἔβλεπε τὸ πλῆθος καὶ μέσα σ'αὐτὸ τὸν 'Ιησοῦ πού προχωροῦσε.

Καὶ ὅταν ὁ 'Ιησοῦς πλησίασε, κοίταξε ἀπάνω στὴ συχομουριά καὶ εἶπε:

«Ζακχαῖε, κατέβα γρήγορα, γιατί σήμερα θὰ μείνω στοῦ σπίτι σου».

Κατέβηκε γρήγορα ὁ Ζακχαῖος κι' ἔτρεξε στοῦ σπίτι του νά ὑποδεχθῆ τὸν 'Ιησοῦ. Οἱ ἄλλοι 'Ιουδαῖοι ἔλεγαν: «Δὲν ὑπάρχουν τόσα καὶ τόσα σπίτια ἀρχόντων; Γιατί νά ζητήση φιλοξενία ἀπὸ ἕναν ἁμαρτωλό. «Ὁ Ζακχαῖος ἀπὸ τὴ χαρὰ του καὶ γιὰ νά δείξη πῶς μετανοοῦσε καὶ θὰ ἀκολοθοῦσε τὰ λόγια τοῦ 'Ιησοῦ εἶπε:

«Κύριε, τὰ μισὰ ἀπὸ τὰ πλούτη μου θὰ τὰ μοιράσω στοὺς φτωχοὺς. Καὶ ἂν ἀπὸ κανένα πῆρα παραπάνω φόρους θὰ τὰ δώσω τετραπλάσια.»

Καὶ ὁ 'Ιησοῦς τοῦ εἶπε:

«Σήμερα σόθηκε αὐτὸ τὸ σπίτι.

Γιατί καὶ αὐτὸς υἱὸς τοῦ Ἀβραάμ εἶναι, καὶ ὁ υἱὸς τοῦ ἀνθρώπου ἦρθε νὰ σώσῃ τοὺς ἁμαρτωλοὺς.»

Ἀπὸ κεῖ μὲ τὰ πλήθη τῶν προσκυνητῶν προχώρησε πρὸς τὴν Ἱερουσαλήμ ὁ Ἰησοῦς ἀλλὰ δὲν πῆγε ἐκεῖνη τὴν ἡμέρα στὴν πόλιν ἀλλὰ πῆγε στὴ Βηθανία στὴ φιλικὴ τοῦ οἰκογένεια τοῦ Λαζάρου.

Ὁ Ἰησοῦς καὶ ἡ Σαμαρείτισσα

Μιά φορὰ πού ὁ Ἰησοῦς ἦτανε στὴν Ἰουδαία ἤθελε γιὰ νὰ ἐπιστρέψῃ στὴ Γαλιλαία. Προχώρησε τότε στὴ Σαμάρεια καὶ ἔφθασε στὴ πόλιν Σιχάρ, κοντὰ στὸν ἀγρὸ πού ὁ Ἰακώβ ἔδωσε στὸ γιὸ τοῦ Ἰωσήφ καὶ ὑπῆρχε καὶ πηγάδι πού εἶχε ἀνοίξει ὁ Ἰακώβ.

Ὁ Ἰησοῦς κουρασμένος ἀπὸ τὸ δρόμο κάθησε στὸ πηγάδι. Ἦταν μεσημέρι καὶ ὁ ἀνοιξιάτικος ἥλιος ἔκαιε πολὺ.

Ἔρχεται τότε ἀπὸ τὴ Σιχάρ μιὰ γυναῖκα νὰ βγάλη νερό. Οἱ μαθητῆς τοῦ Ἰησοῦ εἶχαν πάει στὴν πόλιν ν' ἀγοράσουν τρόφιμα.

Λέγει ὁ Ἰησοῦς στὴ Σαμαρείτισσα.

«Δώσε μου νὰ πιῶ».

Καὶ ἡ γυναῖκα τὸν ἐρωτᾷ :

«Πῶς ἐσὺ πὺν εἶσαι Ἰουδαῖος, ζητεῖς νὰ πιῆς ἀπὸ μένα τὴ Σαμαρείτισσα».

Τὸ εἶπε αὐτὸ γιὰτὶ οἱ Ἰουδαῖοι καὶ οἱ Σαμαρεῖτες ἦταν ἐχθροί. Οἱ Ἰουδαῖοι θεωροῦσαν τοὺς Σαμαρεῖτες αἰρετικούς. Ἐπειτα οἱ Ἰουδαῖοι τὴν γυναῖκα τὴν θεωροῦσαν πλᾶσμα κατώτερο ἀπὸ τὸν ἄνδρα.

Ὁ Ἰησοῦς τῆς ἀποκρίθηκε :

«Ἄν ἤξερες ποιὸς εἶναι αὐτὸς ποῦ σοῦ ζητᾷ νὰ πιῇ, θὰ τοῦ ζητοῦσες νὰ σοῦ δώσῃ ζωντανὸ νερό».

Ἡ Σαμαρείτισσα εἶπε :

«Κύριε οὔτε ζῆνλημα ἔχεις καὶ τὸ πηγάδι εἶναι βαθύ. Ἄπὸ ποῦ λοιπὸν ἔχεις τὸ ζωντανὸ νερό. Μὴν ἐσὺ εἶσαι μεγαλύτερος ἀπὸ τὸν πατέρα μας τὸν Ἰακώβ.»

Ὁ Ἰησοῦς τῆς ἀποκρίθηκε :

Ὅποιος πίνει ἀπὸ τὸ νερὸ τοῦ πηγαδιοῦ θὰ ξαναδιψᾷ. Ἐκεῖνος ὅμως ποὺ θὰ πιῇ ἀπὸ τὸ νερὸ ποῦ θὰ τοῦ δώσω δὲ θὰ διψᾷ ποτέ του. Τὸ νερὸ ποῦ θὰ τοῦ δώσω θὰ γίνῃ μέσα του πηγὴ ποῦ θ' ἀναβροῖζῃ αἰώνια ζωὴ. Καὶ ἡ γυναῖκα παρακαλεῖ :

— «Δῶσε μου, Κύριε, αὐτὸ τὸ νερὸ γιὰ μὴ διψῶ καὶ νὰ μὴ ἀναγκάζομαι νὰ ἔρχομαι στὸ πηγάδι. Ὁ Ἰησοῦς τότε τῆς εἶπε :

— «Πήγαινε νὰ φωνάξῃς τὸν ἄντρα σου». Ἡ γυναῖκα τότε ἀποκρίθηκε :

«Δὲν ἔχω ἄντρα.»

Καὶ ὁ Ἰησοῦς τότε τῆς εἶπε :

«Τὴν ἀλήθεια εἶπες πῶς δὲν ἔχεις ἄντρα. Ὡς τώρα ἔχεις ἅρρει πέντε ἄντρες καὶ αὐτὸς ποῦ ἔχεις τώρα δὲν εἶναι δικός σου.»

Ἡ γυναῖκα τότε εἶπε :

«Κύριε, βλέπω πῶς εἶσαι Προφήτης. Οἱ πατέρες μας προσκύνησαν σ'αὐτὸ τὸ βουνὸ τὸ Γαριζὶ τὸ Θεό, καὶ σεῖς οἱ Ἰουδαῖοι λέτε πῶς μόνο στὸ ναὸ τοῦ Σολομῶντα πρέπει νὰ λατρεύεται ὁ Θεός.»

Καὶ ὁ Ἰησοῦς εἶπε :

«Θὰ ἔρθῃ καιρὸς ποῦ ἀληθινοὶ προσκυνητὲς θὰ

λατρεύσουν τὸ Θεὸ μὲ τὸ πνεῦμα καὶ μὲ τὴν ἀλήθεια. Γιατί ὁ θεὸς εἶναι πνεῦμα καὶ μὲ τὸ πνεῦμα καὶ μὲ τὴν ἀλήθεια θέλει νὰ τὸν λατρεύουν». Ἡ γυναῖκα εἶπε :

«Ἐξέρω πὼς θὰ ἔρθῃ ὁ Μεσσίας, ὁ λεγόμενος Χριστός καὶ αὐτὸς θὰ μᾶς διδάξῃ πὼς νὰ λατρεύωμε ἀληθινὰ τὸ θεό.» Καὶ ὁ Ἰησοῦς ἀπάντησε :

«Ἐγὼ εἶμαι ὁ Μεσσίας, πὸν μιλῶ μαζί σου».

Στὰ τελευταῖα αὐτὰ λόγια ἤρθαν καὶ οἱ μαθητὲς τοῦ Ἰησοῦ καὶ θαύμασαν πὸν μιλοῦσε μὲ γυναῖκα. Κανεὶς ὅμως δὲν εἶπε : Τί ζητεῖς ; Ἡ τί μιλεῖς μ' αὐτή ;

Ἡ γυναῖκα ἄφησε στὸ πηγάδι τὴ στάμνα της, πῆγε στὴν πόλη καὶ εἶπε στοὺς ἀνθρώπους.

«Ἀκολουθήσετέ με νὰ ἰδῆτε ἀνθρώπο πὸν μοῦ εἶπε ὅσα ἔκαμα καὶ κανεὶς δὲν ξέρει. Μήπως αὐτὸς εἶναι ὁ Χριστός;» Καὶ βγῆκαν ἀπὸ τὴ Συχάρ οἱ κάτοικοι καὶ κατέβαιναν πρὸς τὸ πηγάδι τοῦ Ἰακώβ.

Στὸ μεταξὺ οἱ μαθητὲς παρακαλοῦσαν τὸν Ἰησοῦ νὰ φάγῃ.

Ὁ Ἰησοῦς τοὺς εἶπε πὼς ἔχει φαγητὸ νὰ φάγῃ πὸν αὐτοὶ δὲν τὸ ξέρουν.

Ἐπειδὴ οἱ μαθητὲς δὲν κατάλαβαν τί ἤθελε νὰ τοὺς εἰπῇ, τοὺς ἔδειξε τὸν κόσμον πὸν κατέβαινε καὶ τοὺς εἶπε πὼς τὸ καθῆκον του εἶναι νὰ διδάξῃ τὰ πλήθη καὶ νὰ ἐκτελέσῃ τὰ ἔργα γιὰ τὰ ὁποῖα τὸν ἔστειλε στὸν κόσμον ὁ πατέρας του.

Πολλοὶ ἀπὸ τοὺς Σαμαρεῖτες πίστεψαν μονάχα ἀπὸ τὰ λόγια τῆς γυναῖκας πὸν τοῦ εἶπε, πὼς ὁ Ἰησοῦς τῆς εἶπε ὅσα εἶχε κάμει. Ὅταν ὅμως πλησίασαν καὶ ἄκουσαν τὴ διδαχὴ του τὸν παρακάλεσαν νὰ μείνῃ στὴ πόλη τοὺς λίγες ἡμέρες. Καὶ ὁ Ἰησοῦς δέχτηκε καὶ ἔμεινε στὴ Συχάρ δυὸ ἡμέρες. Καὶ στὴ γυναῖκα ἔλεγαν. «Δὲν πι-

στεύομε μόνο ἀπὸ τὰ λόγια σου ἀλλὰ γιατί μὲ τ' αὐτιά μας τὸν ἀκούσαμε καὶ ξέρομε πῶς ἀληθινὰ αὐτὸς εἶναι ὁ Χριστὸς πὺν θὰ σώσῃ τὸν κόσμον.»

Ἡ παραβολὴ τοῦ ἄφρονος πλουσίου.

Μιὰ μέρα ἐνῶ δίδασκε τὸ λαὸ ὁ Ἰησοῦς τὸν πλησίασε ἓνας καὶ τοῦ εἶπε :

«Δάσκαλε εἰπὲ τοῦ ἀδελφοῦ μου νὰ μοῦ δώσῃ τὸ μερίδιό μου ἀπὸ τὴν πατρικὴ κληρονομία».

Ὁ Ἰησοῦς ἀγανάχτησε καὶ τοῦ εἶπε :

«Ἄνθρωπε, ποῖς μ' ἔβαλε δικαστὴ σὰς ἢ μοιραστὴ σὰς ;

Καὶ γυρνῶντας στὸν κόσμον εἶπε :

« Κοιτάξετε νὰ φυλάγεστε ἀπὸ κάθε πλεονεξία. Γιατὶ ἡ ζωὴ δὲν εἶναι στὰ μεγάλα πλούτη.»

Καὶ γιὰ νὰ τοὺς ἐξηγήσει τὰ τελευταῖα αὐτὰ λόγια τοὺς εἶπε αὐτὴ τὴν παραβολή :

«Κάποιου πλούσι οὗ τὰ χωράφια ἔβγαλαν πολὺ καρπὸ. Τὰ λογάριασε μέσα του καὶ ἔλεγε :

Τί νὰ κίμω, πὺν δὲν ἔχω πὺν νὰ φυλάξω τοὺς καρπούς μου ;

Καὶ εἶπε :

Αὐτὸ θὰ κάνω· θὸ γορμίσω τίς αποθῆκες μου καὶ θὰ χτίσω μεγαλύτερες, καὶ μέσα ἐκεῖ θὰ συνάξω τὰ γεννήματά μου καὶ τὰ ἀγαθὰ μου καὶ θὸ εἰπῶ τῆς ψυχῆς μου.

Ψυχὴ ἔχεις πολλὰ ἀγαθὰ γιὰ χρόνια πολλά· ἀναπαύου τρῶγε καὶ πίνε καὶ χαίρου».

Ὁ Θεὸς ὁμῶς τοῦ εἶπε :

« Ἀνόητε, αὐτὴ τῆ νύχτα σοῦ ζητοῦν τὴν ψυχὴ σου. Ὅσα ἐτοίμασες τίνος θὰ εἶναι ; »

Καὶ πρόσθεσε ὁ Ἰησοῦς :

Ἔτσι θὰ γίνῃ σὲ ὅποιον θησαυρίζει γιὰ τὸν ἑαυτό του στὴ γῆ καὶ δὲν εἶναι πλούσιος σὲ ὅτι ἀρέσει στὸ Θεὸ ».

Ὁ Φαρισαῖος καὶ ὁ τελώνης

Ὁ Ἰησοῦς γιὰ μερικοὺς ποὺ νόμιζαν πῶς εἶναι τέλεια δίκαιοι καὶ περιφρονοῦσαν τοὺς ἄλλους εἶπε αὐτὴ τὴν παραβολή :

Δυὸ ἄνθρωποι ἀνέβηκαν στὸ ἱερό νὰ προσευχηθοῦν ὁ ἓνας Φαρισαῖος καὶ ὁ ἄλλος τελώνης.

Ὁ Φαρισαῖος εὐχαριστημένος μὲ τὸν ἑαυτό του εἶπε μέσα του αὐτὴ τὴν προσευχή :

« Θεέ μου, σ' εὐχαριστῶ ποὺ δὲν εἶμαι σὰν τοὺς ἄλλους ἀνθρώπους, ποὺ ἀφαιροῦν τὴ ζωὴ καὶ τὴν περιουσία τοῦ ἄλλου ἢ ποὺ προσβάλλουν τὴν τιμὴ τοῦ ἄλλου ἢ καὶ ὅπως αὐτὸς ὁ τελώνης. Ἐγὼ νηστεύω δυὸ φορὲς τὴν ἐβδομάδα καὶ ἀπὸ ὅσα κερδίζω δίνω τὸ δέκατο ».

Ὁ τελώνης ὅμως στεκόταν ἀπὸ μοκρὰ καὶ οὔτε τὰ μάτια του δὲν τολμοῦσε νὰ σηκώσῃ στὸν οὐρανό. Ἀλλὰ χτυποῦσε τὸ στήθος του καὶ ἔλεγε συντριμμένος :

« Θεέ μου, σπλαχνίσου με τὸν ἁμαρτωλό ».

Καὶ εἶπε ὁ Ἰησοῦς τελειώνοντας :

« Σᾶς βεβαιώνω πῶς κατέβηκε στὸ σπίτι του συχωρεμένος ὁ τελώνης καὶ ὄχι ὁ Φαρισαῖος. Γιατὶ ὅποιος ζητεῖ νὰ ὑψώσῃ τὸν ἑαυτό του θὰ ταπεινωθῇ, καὶ ὅποιος ταπεινώσῃ τὸν ἑαυτό του θὰ ὑψωθῇ ».

Ὁ φιλόανθρωπος Σαμαρείτης

Μιά μέρα πού δίδασκε ὁ Ἰησοῦς σηκώθηκε ἕνας νομικός μέ τὸ σκοπὸ νὰ τὸν πειράξῃ καὶ ἐρώτησε εἰρωνικά :

«Δάσκαλε, τί νὰ κάμω γιὰ νὰ κληρονομήσω τὴν αἰώνια ζωή ;»

Ὁ Ἰησοῦς τὸν ἐρώτησε :

— «Τί γράφει ὁ νόμος ; Πῶς τὸν ἐξηγεῖς ;» Καὶ ὁ νομικός ἀπάντησε :

«Ἀγάπα τὸν Θεό σου μέ ὅλη σου τὴν καρδιά καὶ μέ ὅλη σου τὴν ψυχὴ καὶ μέ ὅλη σου τὴ δύναμη καὶ μέ ὅλη σου τὴ διάνοια, καὶ τὸν πλησίον σου ἀγάπα τον ὅπως ἀγαπᾷς τὸν ἑαυτό σου».

Ὁ Ἰησοῦς τοῦ εἶπε :

— «Καλὰ ἀποκρίθηκες. Κάνε τα αὐτὰ καὶ θὰ ζήσης».

Ὁ νομικός τότε γιὰ νὰ δικαιολογηθῇ τὸν ἐρώτησε :

— «Καὶ ποῖος εἶναι ὁ πλησίον μου ;»

Ὁ Ἰησοῦς τοῦ ἀποκρίθηκε μέ μιὰ παραβολή :

— «Ἄκουσε νὰ τὸ καταλάβῃς μόνος σου.

Μιὰ φορὰ κάποιος ἄνθρωπος κατέβαινε ἀπὸ τὴν Ἱερουσαλὴμ στὴν Ἱεριχὼ καὶ ἔπεσε στὰ χέρια ληστῶν. Αὐτοὶ τὸν ἐγύμνωσαν, τὸν ἐπλήγωσαν καὶ τὸν ἄφησαν ἀνάσθητο. Ἐτυχε νὰ περῶ ἀπὸ τὸ μέρος ἐκεῖνο ἕνας Ἱερέας καὶ τὸν εἶδε σὲ ποιά κατάσταση βρισκόταν, ἀλλὰ δὲν ἔσταμάτησε. Τράβηξε τὸ δρόμο του βιαστικός. Πέρασε καὶ ἕνας Λεβίτης, τὸν κοίταξε καὶ τράβηξε καὶ αὐτὸς τὸ δρόμο του. Ὑστερα πέρασε καὶ ἕνας Σαμαρείτης. Αὐτὸς ὁ Σαμαρείτης δὲ συλλογίστηκε πὼς κινδύνευε

νὰ πιαστῆ κι αὐτὸς ἀπὸ τοὺς ληστές, οὔτε πὼς ὁ πληγωμένος Ἰουδαῖος καὶ ἐχθρὸς του, ἀλλὰ κατέβηκε ἀπὸ τὸ ζῶο του, πλησίασε τὸν πληγωμένο καὶ τοῦ ἔδωσε τὶς πληγές, ἀφοῦ πρῶτα τὶς ἔπλυνε μὲ κρασί καὶ λάδι. Ἐπειτα τὸν ἀνέβασε στὸ ζῶο του, τὸν πῆγε ο' ἓνα ξενῶνα καὶ τὸν περιποιήθηκε. Τὴν ἄλλη μέρα, πρὶν νὰ φύγη, κάλεσε τὸν ξενοδόχο, τοῦ ἔδωσε δύο δηνάρια καὶ τοῦ εἶπε :

«Νὰ μὴ λυπηθῆς ἔξοδα γιὰ νὰ περιποιηθῆς τὸν πληγωμένο· ἂν ξοδέψης περισσότερα, θὰ σοῦ τὰ πληρώσω στὸ γυρισμό μου».

Τελειώνοντας τὴν παραβολὴ ὁ Ἰησοῦς ρώτησε τὸ νομικὸ :

«Ἀπὸ τοὺς τρεῖς ποὺ πέρασαν ποὺς εἶναι ὁ πλησίον τοῦ ἀνθρώπου ποὺ ἔπεσε στὰ χέρια τῶν ληστῶν;»

Ὁ νομικὸς ἀποκρίθηκε :

— «Ἐκεῖνος ποὺ τὸν ἐλυπήθηκε».

Καὶ ὁ Ἰησοῦς τοῦ εἶπε :

— «Πήγαινε λοιπὸν καὶ σὺ καὶ κάνε τὸ ἴδιο».

Ὁ ἄσωτος υἱὸς.

Οἱ περίφανοι καὶ ἀκατάδεχτοι ἀρχηγοὶ τῶν Ἰουδαίων καὶ οἱ Φαρισαῖοι κατηγοροῦσαν τὸν Ἰησοῦ πὼς ἀδιάκοπα ἔκανε συντροφιά μὲ ταπεινοὺς, φτωχοὺς, τελῶνες καὶ ἁμαρτωλοὺς :

Καὶ ὁ Ἰησοῦς τοὺς ἔλεγε :

Οἱ γεροὶ δὲν ἔχουν ἀνάγκη τὸ γιὰτὸ παρά οἱ ἄρρωστοι.

Καὶ σᾶς ρωτῶ : ποὺς ἀπὸ σᾶς ἔχοντας ἑκατὸ πρό-

βατα όταν χάση τὸ ἕνα δὲν παρατᾶ τὰ ἐνενήντα ἐν-
νέα καὶ δὲν τρέχη νὰ βρῆ τὸ χαμένο; Καὶ όταν τὸ βρῆ
τὸ ρίχνει στὸν ὄμο του καὶ γυρίζοντας σπῖτι του καλεῖ
τοὺς δικούς του καὶ λέγει:

Συγχαρεῖτε με γιατί βρῆκα τὸ πρόβατό μου τὸ χα-
μένο.

Ἔτσι καὶ στὸν οὐρανὸ γίνεται περισσότερη χαρὰ
γιὰ ἕνα ἁμαρτωλὸ ποῦ μετανοεῖ παρὰ γιὰ τοὺς ἐνενήν-
τα ἐννέα ποῦ εἶναι δίκαιοι.

Καὶ πιά γυναῖκα ποὺ ἔχει δέκα δραχμές, ἂν χάσει
τῆ μία δὲν ἀνάβει τὸ λύχνο καὶ δὲ σαρώνει τὸ σπῖτι
καὶ δὲν ψάχνει παντοῦ γιὰ νὰ τὴν ξαναβρῆ; Καὶ ἅμα τὴν
ξαναβρῆ δὲ φωνάζει τίς φίλες τῆς καὶ τίς γειτόνισές τῆς
καὶ τοὺς λέγει: συγχαρεῖτε γιατί βρῆκα τῆ δραχμὴ ποὺ
εἶχα χαμένη.

Παραβολὴ τοῦ Ἀσώτου υἱοῦ

Ἀκούσετε καὶ ἄλλη παραβολὴ γιὰ νὰ νοιώσετε τὴ
χαρὰ ποὺ γίνεται στοὺς οὐρανούς γιὰ τὸν ἁμαρτωλὸ
ποὺ μετανοεῖ:

— Ἕνας ἄνθρωπος εἶχε δύο γιούς. Καὶ εἶπε ὁ
νεώτερος στὸν πατέρα του:

Πατέρα, μοίρασε τὴν περιουσία σου καὶ δῶσε μου τὸ
μερίδιό μου».

Καὶ ὁ πατέρας μοίρασε στοὺς γιούς του τὰ πλού-
τη του.

Σὲ λίγες ἡμέρες ὁ νεώτερος μάζεψε ὅ,τι εἶχε, καὶ
πῆγε σὲ μακρυνὴ χώρα καὶ κεῖ σπατάλησε τὴν περιουσία
του σὲ διασκεδάσεις. Καὶ ἀφοῦ διασκόρπισε τὴν περιου-

σία του ασυλόγιστα, ἔπεσε πείνα στή χώρα ἐκείνη καὶ αὐτὸς ἄρχισε νὰ στερεῖται. Τότε πῆγε καὶ ζήτησε ἐργασία ἀπὸ ἓναν πολίτη τῆς χώρας ἐκείνης καὶ αὐτὸς ὁ πολίτης τὸν ἔστειλε στὰ χωράφια του νὰ βόσκει χοίρους. Καὶ τόσο πεινοῦσε πὺν λαχταροῦσε νὰ χορτάσει ἀπὸ τὰ ξυλοκέρατα πὺν ἔτρωγαν οἱ χοῖροι, μὰ καὶ ἀπ' αὐτὰ κα-
νένας δὲν τοῦ ἔδινε.

Στὴ δυστυχία του θυμήθηκε τὸ πατριζὸ του σπίτι καὶ εἶπε:

Πόσοι μισθωτοὶ δὲ δουλεύουν στὸ σπίτι τοῦ πα-
τέρα μου καὶ χορταίνουν τὸ ψωμί καὶ τοὺς περισσεύει
κι ἐγὼ ἐδῶ πεθαίνω ἀπὸ τὴν πείνα; Αὐτὸ θὰ κάνω.
Θὰ πάω στὸν πατέρα μου καὶ θὰ τοῦ εἰπῶ:

«Πατέρα, ἀμάρτησα στὸν οὐρανὸ καὶ σὲ σένα· δὲν
εἶμαι ἄξιος πιά νὰ λέγωμαι γιὸς σου. Μεταχειρίσου με
ὡς ἓναν ἀπὸ τοὺς μισθωτοὺς σου.»

Καὶ σηκώθηκε καὶ πῆγε πάλι στὸ σπίτι τοῦ πα-
τέρα του. Καὶ ἀπὸ μακριὰ τὸν εἶδε ὁ πατέρας του
καὶ τὸν ἐλυπήθηκε καὶ ἔτρεξε καὶ ἔπεσε στὸ λαιμὸ
του καὶ τὸν καταφίλησε. Καὶ ὁ γιὸς τοῦ εἶπε: Πα-
τέρα ἀμάρτησα στὸν οὐρανὸ καὶ σὲ σένα καὶ δὲν εἶμαι
πιὰ ἄξιος νὰ λέγωμαι γιὸς σου.

Ὁ πατέρας του ὁμως εἶπε στοὺς δούλους του:
«Φέρετε ἔξω τὴν καλύτερη φορεσιά καὶ ντύσετέ τον
καὶ βάλτε του δαχτυλίδι στὸ χέρι καὶ ποδήματα στὶ
πόδια του. Φέρετε καὶ τὸ μὸσχάρι τὸ καλοθρεμμένο
καὶ σφάζετέ το νὰ φᾶμε καὶ νὰ χαροῦμε. Γιατί αὐτὸς
ὁ γιὸς μου πεθαμένος ἦταν καὶ ξανάζησε καὶ χαμένος
ἦταν καὶ βρέθηκε».

Ὁ μέγας του γιὸς ἔλειπε στὰ χωράφια. Καθὼς ἐρχόταν καὶ πλησίαζε στὸ σπίτι, ἄκουσε τραγούδια καὶ χορούς. Καὶ φώναξε ἓνα δοῦλο καὶ τὸν ἐρώτησε ἀπὸ ποιά ἀφορμὴ τραγουδοῦν καὶ χορεύουν.

Καὶ ὁ δοῦλος τοῦ ἀποκρίθηκε:

«Ἦρθε ὁ ἀδερφός σου καὶ ὁ πατέρας σου ἔσφαξε τὸ μοσχάρι τὸ διαλεχτό, γιὰ τὸ ξανάρθε γερός». Θύμωσε λοιπὸν ἐκεῖνος καὶ δὲν ἤθελε νὰ μῆ μέσα. Βγήκε τότε ὁ πατέρας του καὶ τὸν παρακαλοῦσε.

Ἐκεῖνος ὁμως ἀποκρίθηκε καὶ εἶπε στὸν πατέρα του:

«Τόσα χρόνια σοῦ δουλεύω ἐγώ, καὶ ποτέ δὲ σοῦ γύρισα λόγῳ καὶ ὁμως ἐμένα δὲ μοῦ ἔδωσες οὔτ' ἓνα κατσικάκι νὰ διασκεδάσω μὲ τοὺς φίλους μου. Γιὰ τὸ γιό σου ὁμως τὸν ἄσωτο ποὺ γύρισε ἀφοῦ σοῦ σπατάλισε τὴν περιουσία ἔσφαξες τὸ καλοθρεμμένο μοσχάρι».

Καὶ ὁ πατέρας τοῦ εἶπε:

«Παιδί μου, ἐσύ εἶσαι πάντοτε μαζί μου καὶ ὅ,τι ἔχω δικό σου εἶναι· ὁμως ἔπρεπε νὰ γιορτάσωμε καὶ νὰ χαροῦμε γιὰ τὸν ἀδερφός σου πεθαμένος ἦταν καὶ ξανάζησε, καὶ χαμένος ἦταν καὶ ξαναβρέθηκε».

ΚΥΡΙΑΚΗ

Θριαμβευτικὴ εἴσοδος τοῦ Ἰησοῦ
στὴν Ἱερουσαλήμ

Τρία χρόνια δίδαξε τὸ λαὸ ὁ Ἰησοῦς καὶ ἔκαμε

καὶ γιάτρευε τόσα καλὰ τοὺς ἀρρώστους καὶ ἀνάστανε νεκροὺς.

Ὅταν πάλι πλησίαζε τὸ Πάσχα κάλεσε τοὺς μαθητάς του καὶ τοὺς εἶπε: «Ἐτοιμασθῆτε νὰ πᾶμε στὴν Ἱερουσαλήμ. Ἐκεῖ θὰ μὲ συλλάβουν καὶ θὰ μὲ θανατώσουν. Ὅμως τὴν τρίτη μέρα θ' ἀναστηθῶ».

Ἔτσι ὁ Ἰησοῦς ξεκίνησε γιὰ τὴν Ἱερουσαλήμ ἂν καὶ ἤξαιρε τὶ θὰ πάθη.

Ὅταν πλησίασε στὴν Ἱερουσαλήμ κόσμος πολὺς ἔτρεξε νὰ ἰδῆ τὸν Ἰησοῦ καὶ τὸ Λάζαρο ποὺ ἀναστήθηκε.

Ὅταν πλησίαζε στὴ Βηθσαφαγὴ μικρὸ χωριὸ κρυμμένο ἀπὸ τὰ πολλὰ δέντρα, συκιές καὶ φοινικὲς καὶ ἄλλα, ὁ Ἰησοῦς εἶπε σὲ δυὸ μαθητὲς του.

Πηγαίνεται στὸ ἀντικρινὸ χωριό. Μόλις μπῆτε μέσα θὰ βρῆτε μιὰ γαῖδουρίτσα δεμένη μὲ τὸ πουλαράκι τῆς ποῦ στὴ ράχη του δὲν κάθησε ἀκόμη ἄνθρωπος. Λύσετε τὸ καὶ φέρετέ το ἐδῶ. Καὶ ἂν κανένας σᾶς ρωτήσῃ: Γιατὶ τὸ λύνετε; νὰ τοῦ πῆτε πὼς ὁ Κύριος τὸ χρειάζεται.

Οἱ μαθητὲς πῆγαν καὶ σὲ λίγο γύρισαν μὲ τὸ πουλαράκι. Ἀπλωσαν ἔπειτα ἐπάνω στὴ ράχη του τὰ φορέματά τους καὶ ἀφοῦ κάθησε ὁ Ἰησοῦς ἐπάνω ὅλη ἡ συνοδεία πῆρε πάλι τὸ δρόμο τῆς Ἱερουσαλήμ.

Ὁ ἐνθουσιασμοὺς γινόταν ὄλο καὶ μεγαλύτερος. Πολλοὶ φώναζαν πὼς ἀνάστησε τὸ Λάζαρο ἀπὸ τὸν τάφο. Ὅσοι τὸ ἄκουσαν ἔτρεχαν νὰ τὸν ἰδοῦν καὶ ἄπλωναν χάμω τὰ ροῦχα τους κι' ἔκοβαν βάρια ἀπὸ τὶς φοινικὲς καὶ ἀνθισμένα κλαδιὰ ἀπὸ τὰ δέντρα καὶ λουλούδια τῶν ἀγρῶν καὶ τ' ἄπλωναν στὸ δρόμο νὰ περάσῃ ἀπάνω τὸ πουλαράκι.

Καὶ ὁ κόσμος ὅλο καὶ μαζευόταν γύρω ἀπὸ τὸν Ἰησοῦ καὶ φώναζε :

« Ὠσανά ! Εὐλογημένος ὁ ἐρχόμενος στὸ ὄνομα τοῦ Κυρίου, ὁ Βασιλέας τοῦ Ἰσραήλ ! »

Μερικοὶ Φαρισαῖοι πλησίασαν τὸν Ἰησοῦ καὶ τοῦ εἶπαν :

« Δὲν τοὺς λὲς νὰ σωπάσουν ». Καὶ ὁ Ἰησοῦς τοὺς ἀποκρίθηκε :

« Ἄν αὐτοὶ σωπάσουν ; οἱ πέτρες θὰ φωνάξουν ».

Ὁ δρόμος περνοῦσε ἀπὸ τὸ ὄρος τῶν Ἐλαιῶν. Ὅταν ἀπὸ ἓνα ὕψωμα πού κατεβαίνει ὁ δρόμος πρὸς τὴν Ἱερουσαλήμ τὴν εἶδε μὲ τὶς χρυσῆς στέγες τοῦ ναοῦ καὶ τοὺς μεγαλοπρεπεῖς μαρμαρένιους πύργους. Ἐκλαψε γι' αὐτὴ καὶ προεῖπε τὴν καταστροφή της πού ἐγίνε ὕστερα ἀπὸ λίγα χρόνια

Ἀπὸ τὴν κοιλάδα πού εἶδαν τὸν Ἰησοῦ ἔτρεξαν ἄλλοι νὰ τὸν προαπαντήσουν κι ἔτσι μπῆκαν στὴν Ἱερουσαλήμ κουνώντας τὰ κλαδιὰ τῶν φοινίκων καὶ ψάλλοντας :

« Ὠσαννά. Ὠσαννά. Ὠσαννά ! » Στους δρόμους, στὰ παράθυρα, στὶς στέγες, κόσμος ἄλλος μαζεύτηκε νὰ ἰδῇ τὴ συνοδεία, ὅλη ἡ πόλη ἀναστατώθηκε καὶ ὅσοι δὲν ἤξεραν τι ἔτρεχε ρωτοῦσαν :

« Ποιὸς εἶναι αὐτός ; »

Καὶ τὸ πλήθος ἀπαντοῦσε :

« Εἶναι ὁ νέος προφήτης, ὁ Ἰησοῦς ἀπὸ τὴ Ναζαρετ τῆς Γαλιλαίας ».

Οἱ Φαρισαῖοι καθὼς ἔβλεπαν τὴν πίστη καὶ τὴν ἀγάπη τοῦ λαοῦ πρὸς τὸν Ἰησοῦ, ἔτριζαν

τὰ δόντια ἀπὸ ἀφάνταστο μῖσος καὶ ἔλεγον στοὺς ἄρχοντας :

«Τὸ βλέπετε πὼς τίποτα δὲν κάναμε; Νά, ὅλος ὁ λαὸς τὸν ἀκολουθεῖ».

Ἡ συνοδεία ἔφτασε ὡς τὴν πύλην τοῦ ναοῦ. Ἐκεῖ τὸ πλῆθος σκορπίστηκε γιὰ τὸ ἐπιτρεπτόταν νὰ μποῦν στὸ ναὸ μὲ σκονισμένα πόδια. Ὁ Ἰησοῦς κατέβηκε ἀπὸ τὸ πουλαράκι καὶ μπῆκε μονάχος στὸ ναὸ.

Μέσα κεῖ ξανάειδε τὶς ἀσχημίες πὺν εἶχε ἰδεῖ καὶ ἄλλοτε νὰ πουλιοῦνται καὶ ν' ἀγοράζονται ἀρνιά. Ὁ Ἰησοῦς τοὺς ἔβγαλε πάλι ὅλους ἔξω λέγοντας μὲ ἀγανάκτηση :

«Δὲ λέει ἡ γραφὴ πὼς ὁ οἶκος μου εἶναι οἶκος προσευχῆς γιὰ ὅλα τὰ ἔθνη; Σεῖς ὅμως τὸν κάνατε σπηλιὰ ληστῶν».

Οἱ γραμματισμένοι καὶ οἱ ἀρχιερεῖς ζητοῦσαν νὰ τὸν βγάλουν ἀπὸ τὴ μέση, ἀλλὰ φοβοῦνταν τὸ λαό, καὶ δὲ μιλοῦσαν.

Ὅταν καθάρισε τὸ ναὸ ὁ Ἰησοῦς ἄρχισε τὴ διδασκαλία του. Ὁ λαὸς κρεμόταν ἀπὸ τὰ χεῖλη του καὶ πλῆθος ἄρρωστοι καὶ σακατεμένοι τοῦ ζητοῦσαν βοήθεια καὶ τοὺς γιάτρους.

Καὶ τὰ παιδάκια πὺν ἔψαλλαν στὸ ναὸ φώναζαν καὶ ἔλεγον :

«Ὡσαννά στὸν υἱὸ Δαυίδ! Ὡσαννά».

Οἱ ἀρχιερεῖς καὶ οἱ γραμματισμένοι εἶπαν μὲ ἀγανάκτηση στὸν Ἰησοῦ :

«Ἀκοῦς τί λένε;»

Καὶ ὁ Ἰησοῦς τοὺς ἀποκρίθηκε :

«Ναί, δὲν ξέρετε πὼς ὑπάρχει στή γραφή γραμμένο γιὰ μένα πὼς τὰ παιδιά θὰ μὲ ὑμνήσουν;»

ΔΕΥΤΕΡΑ

Τῇ Δευτέρᾳ πῆγε πάλι στὸ ναὸ ὁ Ἰησοῦς καὶ περπατῶντας κάτω ἀπὸ τὶς στοᾶς μιλοῦσε στὸ πλῆθος ποὺ μαζευόνταν γύρω του νὰ τὸν ἀκούσῃ.

Ξαφνικὰ ὁ λαὸς ποὺ ἄκουσε παραμέρισε. Προχωροῦσαν πρὸς τὸν Ἰησοῦ δημογέροντες, ἀρχιερεῖς, νομικοί, μὲ ἀργὸ καὶ ἀρχοντικὸ βῆμα ντυμένοι τὶς πλούσιες ἱερατικὲς φορεσιᾶς τους. Αὐτὶ ἦρθαν μὲ τὸ σκοπὸ νὰ ἀναγκάσουν τὸν Ἰησοῦ νὰ εἰπῇ κάτι ποὺ ὁ κόσμος νὰ πάψῃ νὰ τὸν ἀκούῃ μὲ τόσον ἐνθουσιασμό. Γι' αὐτὸ ἀφοῦ τριγύρισαν τὸν Ἰησοῦ τὸν ἐρώτησαν ἐπίσημα :

«Πές μας μὲ ποιὰ ἐξουσία τὰ κάνεις αὐτὰ καὶ ποιὸς σοῦ ἔδωσε τὴν ἐξουσία αὐτή;» Ὁ Ἰησοῦς τοὺς εἶπε :

«Θὰ σᾶς εἰπῶ μὲ ποιὰ ἐξουσία τὰ κάνω, ἂν μοῦ ἀποκριθῆτε σ' αὐτὸ ποὺ θὰ σᾶς ρωτήσω : Τὸ βάπτισμα τοῦ Ἰωάννη ἀπὸ ποῦ εἶναι ; ἀπὸ τὸν οὐρανὸ ἢ ἀπὸ τοὺς ἀνθρώπους ;»

Αὐτοὶ τότε συνενοήθησαν σιγὰ μετὰξὺ τους. Τώρα τί ν' ἀποκριθοῦμε ;

«Ἄν εἰποῦμε πὼς τὸ βάπτισμα ἦταν ἀπὸ τὸ θεὸ θὰ μᾶς εἰπῇ : Γιατὶ λοιπὸν δὲν πιστέψατε παρὰ τὸν εἶπατε τὸν Ἰωάννη, Ἰωάννη ψευτοπροφη ; Ἄν πάλι

εἰποῦμε : ἀπὸ τοὺς ἀνθρώπους, ὁ λαὸς θὰ μᾶς λιθοβολήσῃ».

Γι' αὐτὸ ἀποκρίθησαν : « Δὲν ξέρομε ἀπὸ ποῦ εἶναι τὸ βάπτισμα ».

Καὶ ὁ Ἰησοῦς τοὺς εἶπε :

« Οὔτε ἐγὼ σᾶς λέγω μὲ ποιά ἐξουσία τὰ κάνω αὐτά. Καὶ τώρα θέλω κάτι ἄλλο νὰ σᾶς ρωτήσω :

« Ἐνας ἄθροπος εἶχε δυὸ παιδιὰ. Καὶ εἶπε στὸ πρῶτο : Πήγαινε παιδί μου, στ' ἀμπέλι νὰ δουλέψῃς. Τὸ παιδί αὐτὸ εἶπε πὼς δὲν πηγαίνει, ὅμως ὕστερα πῆγε καὶ δούλεψε. Πῆγε καὶ στὸ δεῦτερο παιδί ὁ πατέρας καὶ τοῦ εἶπε τὸ ἴδιο. Αὐτὸ εἶπε : ναί, θὰ πάω πατέρα, ἀλλὰ δὲν ἐπῆγε. Ποιὸ ἀπὸ τὰ δυὸ παιδιὰ ἔκαμε τὸ θέλημα τοῦ πατέρα του ; »

Τοῦ ἀποκρίθησαν οἱ ἄρχοντες.

« Τὸ πρῶτο ».

Καὶ ὁ Ἰησοῦς εἶπε :

» Οἱ τελῶνες καὶ οἱ ἁμαρτωλοὶ πίστεψαν μὲ τὸν Ἰωάννη. Ἐσεῖς ὅμως δὲν πιστέψατε καὶ δὲ μετανοήσατε.

Οἱ ἐπίσημοι δάγκασαν τὰ χεῖλη. Ὁ Ἰησοῦς τοὺς εἶπε παραβολικὰ πὼς τὸ Ἰουδαϊκὸ ἔθνος μοιάζει μετὸ ἀμπέλι ποῦ φύτεψε ἕνας. Ἐννοοῦσε τὸ Θεό. Καὶ ὅπως οἱ γεωργοὶ ἐκεῖνοι ποῦ τοὺς τὸ ἔδωσε σκότωσαν τοὺς ἀποσταλμένους του (τοὺς προφῆτες) ἔτσι θὰ σκοτώσουν καὶ τὸν Υἱὸν του (τὸν Ἰησοῦ).

Καὶ τοὺς ἐρώτησε :

« Τὶ θὰ κάμῃ ὁ Κύριος ὅταν ἔλθῃ. Δὲ θὰ καταστρέψῃ τοὺς γεωργοὺς καὶ θὰ δώσῃ τὸ ἀμπέλι του σὲ ἄλλους ; »

Οἱ ἀρχιερεῖς καὶ οἱ ἄρχοντες ἔφριξαν γιὰ τὴν κατά-
λαβαν πῶς τοὺς πρόλεγε πῶς ἡ Ἰουδαία θὰ πέσῃ σ' ἄλλα
χέρια καὶ εἶπαν :

« Ὁ Θεὸς νὰ μὴ τὸ δώσῃ. »

Ὁ Ἰησοῦς ὁμοῦς τοὺς εἶπε :

« Σᾶς βεβαιώνω πῶς θ' ἀφαιρεθῇ ἀπὸ σᾶς ἡ βασι-
λεία τοῦ θεοῦ καὶ θὰ δοθῇ σὲ ἔθνη ποῦ δίνουν
τοὺς καρπούς των. Καὶ ὅποιος πέσει στὴν πέτρα ποῦ
τὴν πέταξαν οἱ χτίσες κ' ὁμοῦς αὐτὴ ἔγινε ἀγκωνάρι θὰ
κομματιαστῇ καὶ σ' ὅποιον ἀπάνω πέσῃ θὰ τὸν κάμῃ κομ-
μάτια ».

Τὸ κατάλαβαν οἱ ἀρχιερεῖς πῶς τὸ ἀγκωνάρι ἦταν
ὁ ἴδιος ὁ Ἰησοῦς ποῦ ἀπάνω του θὰ κλιστῇ ἡ νέα
θηρησκεία καὶ ὅσοι τὸν καταδιώξουν θὰ καταστραφοῦν καὶ
τὸν κοίταζαν ἄγρια. Λαχταροῦσαν νὰ τὸν ἀρπάξουν καὶ
νὰ τὸν θανατώσουν ἀλλὰ δὲν τολμοῦσαν ἀπὸ τὴν λα-
τρεία ποῦ τοῦ εἶχε ὁ λαὸς καὶ σιωπηλὰ ἔτριζαν τὰ δόν-
τια τους κ' ἔσφιγγαν τὶς γροθιές τους. Ὁ Ἰησοῦς τότε
τοὺς εἶπε κ' ἄλλη παραβολὴ μὲ τὸ ἴδιο νόημα :

« Μοιάζει ἡ βασιλεία τοῦ οὐρανοῦ μὲ βασιλεία ποῦ πάν-
τρεφε τὸ γιό του καὶ ἔστειλε τοὺς δούλους του νὰ κα-
λέσῃ γιὰ τοὺς γάμους, ὁμοῦς οἱ καλεσμένοι δὲν ἤθελαν
νὰ ἔλθουν. Πάλι στέλνει ἄλλους δούλους λέγοντας
πεῖτε στοὺς καλεσμένους : "Ὅλα εἶναι ἔτοιμα, ἔλτε στοὺς
γάμους ».

Ὁμοῦς ἀπὸ τοὺς καλεσμένους ἄλλος πῆγε στὸ χωράφι
φι του, ἄλλος στὸ ἐμπόριό του καὶ οἱ ἄλλοι ἔπιασαν
τοὺς δούλους, τοὺς ἔβρισαν καὶ τοὺς σκότωσαν.

Τὸ ἄκουσε ὁ βασιλεὺς καὶ ὠργίστηκε. Ἔστειλε τὸ

στράτό του, καὶ σκότωσε τοὺς φωνιάδες καὶ ἔκαψε τὴ χώρα τους.

Τότε λέγει στοὺς δούλους του : Ὁ γάμος εἶναι ἑτοῖμος, μὰ οἱ καλεσμένοι δὲν ἦταν ἄξιοι. Πηγαίνετε στοὺς δρόμους καὶ ὅσους βρῆτε, καλέσατέ τους στοὺς γάμους.

Βγῆκαν οἱ δοῦλοι στοὺς δρόμους καὶ τοῦ μάζεψαν ὄλους ὅσους βρῆκαν, καλοὺς καὶ κακοὺς, καὶ γέμισε ἡ αἴθουσα τοῦ γάμου ἀπὸ καλεσμένους. Μπῆκε ὁ βασιλέας νὰ ἰδῆ τοὺς καλεσμένους καὶ παρατήρησε ἕναν ἄνθρωπο πὺ δὲ φοροῦσε φόρεμα γάμου. Καὶ τοῦ λέγει :

«Φίλε, πῶς μπῆκες ἐδῶ χωρὶς φόρεμα γάμου ;»

Αὐτὸς ἀποστομώθηκε. Τότε εἶπε ὁ βασιλέας στοὺς ὑπηρέτες :

«Ἄφοῦ τὸν δέσετε χεροπόδαρα, σηκώσατέ τον καὶ βλάτετέ τον ἔξω στὸ σκοτάδι· ἐκεῖ εἶναι τὸ κλάψιμο καὶ τὸ τριξίμο τῶν δοντιῶν.

Καὶ πρόσθεσε ὁ Ἰησοῦς :

«Γιατί πολλοὶ εἶναι οἱ καλεσμένοι καὶ λίγοι οἱ ἐκλεκτοί».

Καὶ αὐτὴ ἡ παραβολὴ πλήγωσε βαθιὰ τοὺς ἱερεῖς καὶ τοὺς ἄρχοντας καὶ ἤθελαν νὰ τὸν πιάσουν, ἀλλὰ καὶ πάλι φοβήθηκαν τὸ λαό, γιατί ὅλοι ἀποροῦσαν καὶ θαύμαζαν μὲ τὴ διδαχὴ του.

Καὶ μὲ τὸ μῖσος στὴν καρδιά οἱ ἄρχοντες ἄφησαν τὸν Ἰησοῦ καὶ ἔφυγαν.

Ὅταν ἐβράδιασε, βγῆκε ὁ Ἰησοῦς ἀπὸ τὸ ναὸ καὶ βγῆκε μὲ τοὺς μαθητὲς του ἔξω ἀπὸ τὴν πόλη.

ΤΡΙΤΗ

Ὁ Ἰησοῦς κεραινοβολεῖ τοὺς γραμματισμένους καὶ τοὺς Φαρισαίους.

Τὴν Τρίτη μέρα ξαναγύρισε στὸ λαὸ ὁ Ἰησοῦς. Οἱ ἀντιπρόσωποι τοῦ λαοῦ προσπάθησαν νὰ τὸν παρουσιάσουν στὴ ρωμαϊκὴ ἐξουσία γιὰ ἐπαναστάτη.

Τὸν ἐρώτησαν ἂν ἐπιτρέπεται νὰ πληρώνουν κεφαλικὸ φόρο στοὺς Ρωμαίους.

Ὁ Ἰησοῦς τοὺς εἶπε νὰ τοῦ παρουσιάσουν τὸ νόμισμα μὲ τὸ ὁποῖο πλήρωναν τὸ φόρο.

Τοῦ ἔφεραν ἓνα καὶ ὁ Ἰησοῦς ρώτησε τίνος εἶναι ἡ εἰκόνα ποὺ ἔχει ἀπάνω τὸ νόμισμα.

«Τοῦ Καίσαρα» τοῦ εἶπαν.

«Ἀποδώσατε στὸν Καίσαρα ὅσα εἶναι δικά του καὶ ὅσα εἶναι τοῦ Θεοῦ στὸ Θεό».

Ἐπειτα κάποιος νομικὸς τὸν ρώτησε ποιά εἶναι ἡ μεγαλύτερη ἐντολὴ στὸ νόμο. Καὶ ὁ Ἰησοῦς τοῦ ἀπάντησε :

«Ἀγάπα Κύριον τὸν Θεόν σου μὲ ὅλη τὴν καρδιά καὶ μὲ ὅλη σου τὴ ψυχὴ καὶ μὲ ὅλε σου τὸ νοῦ. Αὕτὴ εἶναι ἡ πρώτη καὶ μεγάλη ἐντολή. Καὶ ἡ δεύτερη, ὅμοια μὲ τὴν πρώτη :

Ἐπίσης τὸν πλησίον σου ὅσο καὶ τὸν ἑαυτό σου. Δὲν ὑπάρχει μεγαλύτερη ἐντολή ἀπ' αὐτές. Σ' αὐτές τίς δύο ἐντολὲς κρέμονται ὁ νόμος καὶ οἱ προφῆτες».

Ὁ Ἰησοῦς ἔπειτα γυρνώντας στὸ λαὸ καὶ τοὺς μα-

θητάς του κεραινοβολεῖ τοὺς γραμματισμένους καὶ τοὺς Φαρισαίους μὲ αὐτὰ τὰ λόγια :

Στὴν καθέδρα τοῦ Μωϋσῆ κάθησαν οἱ γραμματισμένοι καὶ οἱ Φαρισαῖοι. Ὅσα σᾶς διδάσκουν νὰ κάνετε νὰ τὰ κάνετε. Μὴ τοὺς μιμηθῆτε, ὅμως καὶ στὰ ἔργα των. Γιατὶ τὰ βαριά καὶ δυσκολοβάσταχτα φορτία ποὺ δίνουν καὶ φορτώνουν τοὺς ὤμους τῶν ἀνθρώπων αὐτοὶ οὔτε μὲ τὸ δαχτυλάκι τους θέλουν νὰ τὰ κινήσουν. Ὅτι καὶ νὰ κάνουν μονάχα γιὰ νὰ φανοῦν στοὺς ἀνθρώπους. Πλαταίνουν τὰ φυλαχτά τους καὶ μακραίνουν τὰ κρόσια τῶν φορεμάτων των, καὶ ζητοῦν τὶς πρῶτες θέσεις στὰ γεύματα, καὶ τὶς πρωτοκαθεδρίες στὶς συναγωγὰς καὶ τὶς τιμὰς στὶς ἀγορὰς καὶ θέλουν νὰ τοὺς λείῃ ὁ κόσμος Ραββί, Ραββί!

Ἔσεῖς ὅμως νὰ μὴ θέλετε νὰ σᾶς λένε Ραββί γιατί ἓνας εἶναι ὁ δάσκαλός σας, ὁ Χριστὸς καὶ σεῖς ὅλοι μεταξὺ σας εἰστε ἀδέρφια. Καὶ μὴν εἰπῆτε κανένα πατέρα σας στὴν γῆ, γιατί ἓνας εἶναι ὁ πατέρας σας, ἐκεῖνος ποὺ εἶναι στοὺς οὐρανοὺς. Μὴ θελήσετε νὰ σᾶς λένε ὀδηγούς, γιατί ἓνας εἶναι ὁ ὀδηγός σας, ὁ Χριστός. Ὁ μεγαλύτερος ἀπὸ σᾶς θὰ εἶναι ὑπηρέτης σας, γιατί ἐκεῖνος ποὺ θὰ ζητήσῃ νὰ ὑψώσῃ τὸν ἑαυτό του θὰ ταπεινωθῆ καὶ ὁ ταπεινὸς θὰ ὑψωθῆ.

Ἀλίμονό σας ὅμως γραμματεῖς καὶ Φαρισαῖοι ὑποκριτὲς ποὺ κλείνεται τῇ βασιλείᾳ τῶν οὐρανῶν ἐμπρὸς στοὺς ἀνθρώπους ἐπειδὴ σεῖς δὲν μπαίνετε, οὔτε καὶ τοὺς ἄλλους τοὺς ἀφήνετε νὰ μποῦν.

Ἀλίμονό σας, γραμματεῖς καὶ Φαρισαῖοι ὑποκριτὲς γιατί κατατρώγετε τῆς χήρας τὸ σπίτι ξεγελῶντας την

μὲ τις μακριές της περιοχές. Γι' αὐτὸ θὰ τιμωρηθῆτε πολὺ αὐστηρά.

Ἄλιμονό σας, γραμματεῖς καὶ Φαρισαῖσι ὑποκριτές, γιατί γυρίζετε θάλασσα καὶ στεριά νὰ κάνετε ἕναν προσήλυτο καὶ ὅταν τὸ πέτυχετε τὸν κάνετε πιὸ χειρότερο ἀπὸ σᾶς.

Ἄλιμονό σας ὁδηγοὶ τυφλοὶ ποὺ λέτε πῶς ὅποιος ὀρκιστῆ στὸ ναὸ μπορεῖ νὰ μὴ φυλάξῃ τὸν ὄρκο του ἂν ὁμως ὀρκιστῆ στὸ χρυσάφι τοῦ ναοῦ εἶναι ὑποχρεωμένος νὰ φυλάξῃ τὸν ὄρκο του. Μωρὸς καὶ τυφλὸς τὸ χρυσάφι εἶναι ἀνώτερο ἢ ὁ ναὸς ποὺ ἀγιάζει τὸ χρυσάφι; Καὶ ὅποιος ἀρκεστῆ στὸ θυσιαστήριον δὲν ὑποχρεώνεται, ἀλλὰ ὑποχρεώνεται στὴν προσφορὰ ποὺ εἶναι ἀπάνω στὸ θυσιαστήριον. Ἄνοητοι καὶ τυφλοὶ γιατί εἶναι μεγαλύτερη ἢ προσφορὰ παρὰ τὸ θυσιαστήριον ποὺ ἀγιάζει τὴν προσφορὰ. Ὅποιος λοιπὸν ὀρκιστῆ στὸ θυσιαστήριον, ὀρκίζεται σ' αὐτὸ καὶ σὲ ὅτι εἶναι ἀπάνω του· καὶ ὅποιος ὀρκιστῆ στὸ ναὸ, ὀρκίζεται σ' αὐτὸν καὶ στὸ Θεὸ ποὺ κατοικεῖ μέσα. Καὶ ὅποιος ὀρκιστῆ στὸν οὐρανὸ, ὀρκίζεται στὸ θρόνον τοῦ Θεοῦ καὶ σὲ κεῖνον ποὺ κάθεται στὸ θρόνον.

Ἄλιμονό σας, γραμματεῖς καὶ Φαρισαῖοι, ὑποκριτὲς ποὺ δίνεται τὸ δέκατο τοῦ δυόσμου τοῦ ἄνηθου καὶ τοῦ κίμινου καὶ παραμελεῖτε τὰ πιὸ σημαντικὰ τοῦ νόμου, τὴ δικαιοσύνη, τὸ ἔλεος καὶ τὴν πίστη. Καὶ αὐτὰ ἔπρεπε νὰ κάνετε καὶ κεῖνα νὰ μὴν τ' ἀφήνετε. Ὅδηγοὶ τυφλοὶ ποὺ διυλίζετε τὸ κουνούπι καὶ καταπίνετε τὴν καμήλα.

Ἄλιμονό σας, γραμματεῖς καὶ Φαρισαῖοι ὑποκρι-

τὲς ποὺ καθαρίζετε ἀπέξω τὸ ποτῆρι καὶ τὸ πιάτο καὶ μέσα εἶναι γεμάτο ἀπὸ ἀρπαγῆ καὶ ἀδικία.

Φαρισαῖε τυφλέ, καθάρισε πρῶτα τὰ μέσα τοῦ ποτηριοῦ καὶ τοῦ πιάτου γιὰ νὰ εἶναι καὶ τὸ ἔξω καθαρό.

Ἄλίμονό σας, γραμματεῖς καὶ Φαρισαῖοι ὑποκριτὲς γιὰτὶ μοιάζετε μὲ τάφους ἀσβεστωμένους ποὺ ἀπέξω φαίνονται ὡραῖοι καὶ μέσα εἶναι γεμάτοι ἀπὸ κόκαλα νεκρῶν καὶ κάθε ἀκαθαρσία. Ἔτσι καὶ σεῖς, ἀπέξω φαίνεστε ἅγιοι σὰ μάτια τῶν ἀνθρώπων καὶ μέσα εἰστε γεμάτοι ἀπὸ κάθε ὑποκρισία καὶ ἀνομία.

Ἄλίμονό σας γραμματεῖς καὶ Φαρισαῖοι ὑποκριτὲς γιὰτὶ χιτίζετε τῶν προφητῶν τοὺς τάφους καὶ στολίζετε τὰ μνήματα τῶν ἁγίων καὶ λέτε:

Ἄν ζούσαμε τὸν καιρὸ ποὺ ζοῦσαν οἱ πατέρες μας, δὲ θὰ γινόμαστε συνενοχοὶ τῶν χύνοντας τὸ αἷμα τῶν προφητῶν. Ὡστε ὁμολογεῖτε πὼς εἰστε παιδιὰ ἐκείνων ποὺ σκότωσαν τοὺς προφήτες. Καὶ σεῖς θὰ συμπληρώσετε τὸ ἔργον τῶν πατέρων σας. Ἡ γενεά σας θὰ πληρώσῃ ὅλες τὶς ἁμαρτίες τῶν προγόνων σας. Καὶ προβλέποντας τὴν καταστροφὴν ποὺ θ' ἀρχόταν λίγα χρόνια ὑστερώτερα στὴν Ἱερουσαλήμ συγκινήθηκα ἡ ψυχὴ μου καὶ θρήνησε καὶ εἶπε:

« Ἱερουσαλήμ! Ἱερουσαλήμ! ἐσύ ποὺ σκοτώνεις τοὺς προφήτες καὶ τοὺς ἀποσταλμένους τοῦ Θεοῦ! Πόσες φορὲς θέλησα νὰ περιμαψέψω τὰ παιδιὰ σου σὰν τὴν ὄρνιθα ποὺ μαζεύει τὰ πουλάκια τῆς κάτω ἀπὸ τῆς φτεροῦγες τῆς! Καὶ δὲ θελήσατε! Καὶ νὰ ὁ οἶκος σας θὰ μείνῃ ἔρημος!»

Ἡ παραβολὴ τῶν δέκα Παρθένων.

Ἀφοῦ μίλησε στοὺς γραμματεῖς καὶ Φαρισαίους πῆρε τοὺς μαθητὲς του καὶ βγῆκε ἀπὸ τὴν πόλιν καὶ ἀνέβηκε στὸ ὄρος τῶν ἐλαιῶν.

Ἐκεῖ τοὺς προεῖπε πῶς ὅσα εἶπε γιὰ τὴν Ἱερουσαλήμ θὰ γίνουν καὶ πῶς αὐτοὶ πρέπει νὰ μείνουν πιστοὶ μ' ὄλους τοὺς διωγμοὺς ποὺ θὰ τοὺς κάνουν. Τίποτε νὰ μὴ φοβηθοῦν παρὰ νὰ εἶναι ἕτοιμοι νὰ λογοδοτήσουν ὅταν τοὺς ζητήσῃ ὁ Θεός. Ὅταν τοῦ ζήτησαν νὰ τοὺς εἰπῇ πότε θὰ γίνουν ἕσα τοὺς προεῖπε, ὁ Ἰησοῦς τοὺς εἶπε νὰ εἶναι πάντοτε ἕτοιμοι γιὰτὶ αὐτὸ τὸ ξέρει μόνον ὁ Θεός. Καὶ γιὰ νὰ τὸ καταλάβουν καλύτερα τοὺς εἶπε αὐτὴ τὴν παραβολή :

Ἡ βασιλεία τῶν οὐρανῶν μοιάζει μὲ δέκα παρθένες ποὺ πῆραν τὰ λυχνάρια τους καὶ βγῆκαν νὰ προῦπαντήσουν τὸ γαμπρό,

Οἱ πέντε παρθένες ἀπ' αὐτὲς ἦταν φρόνιμες καὶ οἱ πέντε μωρές.

Αὐτὲς οἱ ἀστόχαστες πῆραν τὰ λυχνάρια τους ἀλλὰ δὲν πῆραν ἀρκετὸ λάδι μαζί τους. Οἱ φρόνιμες ὅμως μαζί μὲ τὰ λυχνάρια τους, πῆραν καὶ δοχεῖα γεμάτα λάδι. Ἐπειδὴ ἀργοῦσε ὁ γαμπρός, νύσταξαν καὶ ἀποκοιμήθηκαν. Τὰ μεσάνυχτα ἀκούστηκε φωνή :

Ἴδου ὁ νυμφίος ἔρχεται. Βγῆτε νὰ τὸν προαπαντήσετε. Τότε σηκώθηκαν οἱ παρθένες καὶ διώρθωσαν τὰ λυχνάρια τους. Καὶ εἶπαν οἱ ἀστόχαστες στὶς φρόνιμες : « Δώσετέ μας ἀπὸ τὸ λάδι σας, γιὰτὶ τὰ λυχνάρια μας σβήνουν ». Οἱ φρόνιμες ὅμως ἀποκρίθηκαν : « Κα-

λύτερα νὰ πᾶτε νὰ ἀγοράσετε ἀπὸ κείνους ποὺ πουλοῦν
γιατὶ μπορεῖ νὰ μὴ φτάσῃ οὔτε σὲ μᾶς οὔτε σὲ σᾶς τὸ
λάδι ποὺ ἔχομε ».

Καὶ στὸ μεταξὺ ποὺ πῆγαν οἱ ἀστόχαστες ν' ἀγορά-
σουν, ἔφτασε ὁ γαμπρὸς καὶ κείνες ποὺ ἦταν ἐτοιμες
μαζὶ στὸ γάμο καὶ ἔκλεισε ἡ πόρτα. Ὑστερα ἔρχονται
καὶ οἱ ἀστόχαστες καὶ φωνάζουν : « Κύριε, Κύριε, ἀνοι-
ξέ μας ».

Ἐκεῖνος ὁμως ἀποκρίθηκε :

« Ἀλήθεια σᾶς λέγω, δὲ σᾶς γνωρίζω ».

Ἀγρυπνᾶται λοιπὸν καὶ προσεύχεστε γιατί δὲν ξέ-
ρεια οὔτε τὴν ἡμέρα, οὔτε τὴν ὥρα ποῦ θὰ ἐρθῇ ὁ
υἶδς τοῦ ἀνθρώπου :

Καὶ προσέθεσε ὁ Ἰησοῦς :

Ὅταν ἐρθῇ ὁ υἶδς τοῦ ἀνθρώπου μὲ ὄλη του τὴ
δόξα καὶ ὅλοι οἱ ἅγιοι ἄγγελοι μαζὶ του, τότε θὰ κα-
θήσῃ στὸ θρόνο τῆς δόξας του καὶ ὅλα τὰ ἔθνη θὰ
συναχθοῦν μπροστά του καὶ θὰ χωρίσῃ τοὺς ἀνθρώ-
πους ὅπως ὁ βοσκὸς χωρίζει τὰ πρόβατα ἀπὸ τὰ κα-
τσικία καὶ θὰ στήσῃ τὰ πρόβατα δεξιὰ του καὶ τὰ
κατσικία ἀριστερά. Τότε θὰ εἰπῇ ὁ βασιλέας σὲ κείνους
ποὺ θὰ εἶναι δεξιὰ του :

Ἐλάτε οἱ εὐλογημένοι τοῦ πατέρα μου, κληρονομή-
σετε τὴ βασιλεία ποὺ ἐτοιμάστηκε γιὰ σᾶς ἀπὸ τὴν ἀρ-
χὴ τοῦ κόσμου. Γιατὶ πείνασα καὶ μοῦ δώσατε καὶ ἔ-
φαγα· δίψασα καὶ μὲ ποτίσατε· ξένος ἦμουν καὶ μὲ φι-
λοξενήσατε γυμνὸς καὶ μὲ ντύσατε· ἀρρώστησα καὶ μὲ
φροντίσατε· στὴ φυλακὴ ἦμουν καὶ ἤρθατε σὲ μένα.

Τότε θ' ἀποκριθοῦν οἱ δίκαιοι λέγοντες : Κύριε,

πότε σὲ εἶδαμε πεινασμένο καὶ σὲ θρέψαμε ἢ διψασμένο καὶ σὲ ποτίσαμε ; Καὶ πότε σὲ εἶδαμε ξένο καὶ σὲ ντύσαμε. Πότε σὲ εἶδαμε ἄρρωστο ἢ στὴ φυλακὴ καὶ ἤλθαμε σὲ σένα ;

Καὶ ὁ βασιλέας θ' ἀπαντήσῃ λέγοντας. « Σᾶς βεβαιῶνω πῶς ὅσα κάνατε γιὰ ἓναν ἀπ' αὐτοὺς τοὺς ἀδελφούς μου τοὺς πρὸ ἀσήμαντους εἶναι σὰν νὰ τὰ ἐκάματε σὲ μένα τὸν ἴδιο ».

Καὶ τότε θὰ εἰπεῖ σὲ κείνους πού θὰ στέκουν ἀριστερά του :

Πηγαίνετε ἀπὸ μένα οἱ καταραμένοι, στὴ φωτιὰ τὴν αἰώνια, τὴν ἐτοιμασμένη γιὰ τὸ διάβολο καὶ τοὺς ἀγγέλους του· γιατί ἐπείνασα καὶ δὲν μοῦ δώσατε νὰ φάγω· ἐδίψασα καὶ δὲν μὲ ποτίσατε· ξένος ἤμουν καὶ δὲ μὲ δεχτήκατε· γυμνὸς ἤμουν καὶ δὲ μὲ ντύσατε· ἄρρωστος καὶ στὴ φυλακὴ ἤμουν καὶ δὲ μὲ φροντίσατε. Τότε θὰ τοῦ ἀποκριθῶν λέγοντας :

« Κύριε, πότε σὲ εἶδαμε πεινασμένο, ἢ διψασμένο ἢ γυμνὸ ἢ ἄρρωστο ἢ στὴ φυλακὴ καὶ δὲ σὲ φροντίσαμε ; »

Καὶ κείνος θὰ τοὺς ἀποκριθῇ :

« Σᾶς βεβαιῶνω πῶς ὅσο δὲν τὰ κάνατε γιὰ ἓναν ἀπ' αὐτοὺς τοὺς πρὸ ἀσήμαντους οὔτε σὲ μένα δὲν τὸ κάνατε ».

Αὐτοὶ θὰ πᾶνε στὴν αἰώνια κόλαση καὶ οἱ δίκαιοι στὴν αἰώνια ζωὴ.

ΤΕΤΑΡΤΗ

Ἦσαν τὴν ἄλλη μέρα ὁ Ἰησοῦς ἔμεινε στὸ βουνὸ μαζὶ μὲ τοὺ μαθητὰς του δὲν πῆγε στὴν Ἱερουσαλήμ ὅπου τὸν περιέμεναν φίλοι καὶ ἐχθροί.

Ἦσαν τὴν νύχτωσε πλάγιασε στὸ βουνό. Ἦσαν ὁ στερός του ὕπνος σὲ τοῦτον τὸν κόσμον.

ΠΕΜΠΤΗ

Ὁ μυστικὸς δεῖπνος

Στοὺς Ἑβραίους ἡ ἐπομένη μέρα δὲν ἄρχιζε ὕστερα ἀπὸ τὰ μεσάνυχτα ἀλλὰ μετὰ τὸ ἡλιοβασίλεμα.

Ἦ ἑορτὴ αὐτὴ ποὺ λεγόταν Πάσχα βαστοῦσε ὀκτὼ μέρες. Τὴ γιόρταζαν οἱ Ἑβραῖοι γιὰ ἀνάμνησι τῆς βραδυᾶς ποὺ ὁ ἐξολοθρευτὴς ἄγγελος σκότωσε ὅλα τὰ πρωτογέννητα παιδιὰ τῶν Αἰγυπτίων.

Μόλις ἀκούονταν οἱ σάλπιγγες τοῦ ναοῦ γιὰ σημεῖο ὅτι ἄρχιζε ἡ ἑορτὴ ὁ καθένας ἔτρεχε ν' ἀγοράσῃ τὸ πασχαλινὸ ἄρνι. Τὸ ἄρνι αὐτὸ σφαζόταν μπροστὰ στὸ δικαστήριον τοῦ ναοῦ καὶ ἕνας ἀπὸ τοὺς ἱερεῖς ποὺ στέκονταν σὲ δύο σειρὰς μάζευε τὸ αἷμα σὲ χρυσὰ δοχεῖα καὶ τὸ ἔχυνε στὰ πόδια τοῦ θυσιαστηρίου.

Ἐπειτα ὁ κάθε νοικοκύρης ἀφοῦ καθάριζε τὸ σφαχτὸ καὶ ἄφηνε στὸ θυσιαστήριον τὰ κομμάτια ποὺ θὰ καίονταν γιὰ θυσία, τὸ ἔπαιρνε καὶ τὸ ἔψηνε μονάχα στὴ σούφλα. Τὸ βράδον σὲ κάθε σπιτί τρωγόταν τὸ

ψητὸ ἄρνι μὲ ψωμί κατωμένο ἀπὸ καθαρό ἀλεύρι καὶ νερὸ χωρὶς προζύμι.

Πῆγαν καὶ οἱ μαθητὲς στὸν Ἰησοῦ καὶ τὸν ἐρώτησαν :

«Ποῦ θέλεις νὰ σοῦ ἐτοιμάσουμε νὰ φᾶς τὸ Πάσχα;»

Ὁ Ἰησοῦς ἀντὶ νὰ φωνάξῃ τὸν Ἰούδα φώναξε τὸν Πέτρο καὶ τὸν Ἰωάννη καὶ τοὺς εἶπε :

«Πηγαίνετε στὴν πόλι καὶ θὰ σᾶς ἀπαντήσῃ ἓνας ἄνθρωπος ποὺ θὰ βαστᾷ μιὰ στάμνα νερὸ. Ἀκολουθήσατε τον καὶ στὸ σπίτι πού θὰ μπῆ νὰ εἰπῆτε στὸ νοικοκύρη : Ὁ δάσκαλος λέει : Ἡ ὥρα μου πλησιάζει. Πού εἶναι τὸ κατάλυμα, ὅπου θὰ φάγω τὸ Πάσχα με τοὺς μαθητὰς μου : Αὐτὸς θὰ σᾶς δεῖξῃ ἓνα μεγάλο δωμάτιο στὸ ἀπάνω πάτωμα, στρωμένο ἕτοιμο. Ἐκεῖ θὰ ἐτοιμάσετε.

Ὁ Πέτρος καὶ ὁ Ἰωάννης πῆγαν στὴν πόλη καὶ βρῆκαν τὸν ἄνθρωπο καὶ ἐτοίμασαν τὸ Πάσχα σ' ἓνα δωμάτιο στὸ ἀπάνω πάτωμα ὅπως τοὺς εἶπε ὁ Ἰησοῦς.

Τὸ βράδυ ἦρθε ὁ Ἰησοῦς μὲ τοὺς ἄλλους μαθητὰς του καὶ τὰ βρῆκε ὅλα ἕτοιμα.

Ἐπειδὴ ἄκουσε τοὺς μαθητὰς του ὁ Ἰησοῦς νὰ συζητοῦν καὶ φιλονικοῦν ποῖος ἀπ' αὐτοὺς ἦτανε μεγαλύτερος ζώστηκε ἓνα πεσκίρι καὶ ἔχυσε νερὸ σὲ λεκάνη καὶ ἄρχισε νὰ πλένῃ τὰ πόδια τῶν μαθητῶν του.

Σαστισμένοι οἱ μαθητὲς του τὸν ἄφησαν νὰ κάνη ὅτι θέλει. Ὁ Πέτρος ὅμως εἶπε : «ποτὲ δὲ θὰ γίνῃ, Κύριε, νὰ μοῦ πλύνῃς ἐσὺ τὰ πόδια».

«Ἄν δὲ δεχτῆς, δὲ θὰ ἔχεις θέση κοντά μου».

Ὁ Πέτρος τότε εἶπε :

«Κύριε ὄχι μόνον τὰ πόδια μου ἀλλὰ καὶ τὰ χέρια μου καὶ τὸ κεφάλι μου».

Ἄφοῦ τοὺς ἔπλυνε τὰ πόδια ὁ Ἰησοῦς τοὺς εἶπε :

«Παράδειγμα σᾶς ἔδωσα νὰ κάνετε καὶ σεῖς ὅπως ἐγώ. Νὰ εἶστε πρόθυμοι νὰ ὑπηρετεῖτε τοὺς ἄλλους, καὶ στὴν ἀνάγκη νὰ θυσιάσετε καὶ τὴ ζωὴ σας γιὰ τοὺς ἄλλους. Ἔτσι θὰ κληρονομήσετε τὴ βασιλεία τῶν οὐρανῶν ἀλλὰ καὶ ὄχι ὅλοι σας γιὰτὶ εἶναι γραμμένο : Ἐκεῖνος ποὺ ἔτρωγε μαζί μου τὸ ψωμὶ φέρονται σὰν ἐχθρὸς μου».

Τὰ τελευταῖα λόγια τὰ εἶπε γιὰ τὸν Ἰούδα τὸν Ἰσκαριώτη νὰ τὸν κάμη νὰ αἰσθανθῆ τὸ ἐγκλημα ποὺ εἶχε ἀποφασίσει νὰ κάμη, νὰ προδώσῃ τὸ Δάσκαλό του, μὲ ἐκεῖνος ἔμενε ἀσυγκίνητος.

Τότε ταράχτηκε ὁ Ἰησοῦς καὶ εἶπε :

«Τὴν ἀλήθεια σᾶς λέγω πῶς ἓνας ἀπὸ σᾶς θὰ μὲ προδώσῃ».

Τότε ταραγμένοι ρωτοῦσαν τὸν Ἰησοῦ :

«Μήπως εἶμαι ἐγώ, Κύριε;»

Καὶ ὁ Ἰούδας ρώτησε ἀτάραχος :

«Μήπως ἐγώ, εἶμαι, Ραββί;»

Ὁ Ἰησοῦς τοῦ ἀπάντησε :

«Ἐσὺ τὸ εἶπες».

Στὸ μεταξὺ ὁ Πέτρος εἶχε κάμει νόημα στὸν Ἰωάννη νὰ ρωτήσῃ μυστικὰ τὸν Ἰησοῦ :

Καὶ ὁ Ἰησοῦς εἶπε στὸν Ἰωάννη ὅταν τὸν ἐρώτησε ποῖς θὰ εἶναι :

«Ἐκεῖνος εἶναι ποὺ ἀφοῦ βουτήξω ἐγώ τὸ ψωμὶ θὰ τοῦ τὸ δώσω.»

Καὶ πῆρε ἓνα κομμάτι ἄζυμο ψωμὶ καὶ ἀφοῦ τὸ

βούτηξε στὸ πιάτο τὸ πρόσφερε στὸν Ἰούδα τὸν Ἰσκαριώτη καὶ τοῦ εἶπε.

«Ὅ,τι σκοπεύεις νὰ κάμῃς κάμετο ὅσο μπορεῖς γρηγορώτερα».

Ὁ Ἰούδας πῆρε τὸ ψωμί καὶ ἔφυγε. Οἱ ἄλλοι μαθητὲς νόμισαν πῶς πῆγε νὰ ἀγοράσῃ κάτι γιὰ τὴν ἑορτή, ἢ νὰ μοιράσῃ στοὺς φτωχοὺς χρήματα.

Ἀφοῦ ἔφυγε ὁ Ἰούδας ὁ Ἰησοῦς εἶπε :

«Σᾶς δίνω καινούργια ἐντολὴ νὰ ἀγαπᾶτε ὁ ἕνας τὸν ἄλλον. Ἀπ' αὐτὸ θὰ ξαίρει ὁ κόσμος πῶς εἶστε δικοί μου μαθητὲς ; Ἄν ἀγαπᾶτε ἀλλήλους».

Καὶ μ' αὐτὰ τὰ λόγια πῆρε τὸ ψωμί, τὸ εὐλόγησε, τὸ ἔκοψε, ἔδωσε ἀπὸ ἓνα κομμάτι στὸν καθένα καὶ τοὺς εἶπε :

«Λάβετε, φάγετε· τοῦτο εἶναι τὸ σῶμα μου».

Ἐπειτα πῆρε τὸ ποτήρι, τὸ εὐλόγησε, εὐχαρίστησε τὸ Θεό, ἔπινε καὶ τὸ ἔδωσε νὰ πιοῦν καὶ οἱ μαθητὲς του λέγοντας :

«Πίετε ἀπ' αὐτὸ ὅλοι. Τοῦτο εἶναι τὸ αἷμα μου ποὺ θὰ χυθῆ γιὰ νὰ συγχωρηθοῦν αἱ ἁμαρτίες. Αὐτὰ τὰ δύο θὰ εἶναι τὰ ἱερά σύμβολα ποὺ θὰ θυμίζουν σὲ σᾶς καὶ θὰ πιστέψουν σὲ μένα γιὰ τὴ θυσία μου γιὰ τὴ σωτηρία τοῦ κόσμου».

Ὁ Πέτρος δὲν πίστευσε πῶς ὁ Ἰησοῦς ἦταν ἀνάγκη νὰ σταυρωθῆ. Καταλάβαινε μονάχα πῶς κάπου θὰ πῆγαινε ὅπου οἱ μαθητὲς του δὲν μποροῦσαν νὰ τὸν ἀκολουθήσουν καὶ ρώτησε ἀνήσυχα :

«Κύριε, ποῦ πηγαίνεις ;»

Τοῦ ἀποκρίθηκε ὁ Ἰησοῦς :

«Ἐκεῖ πού ἐγὼ πηγαίνω, ἐσὺ δὲν μπορεῖς νὰ μὲ

ἀκολουθήσης, ἀργότερα θὰ μὲ ἀκολουθήσης· Σὲ ὅλους σας αὐτὴ τὴ νύχτα θὰ μπῆ στὴ ψυχὴ σας ἡ ἀμφιβολία. Γιατὶ εἶναι γραμμένο :

«Θὰ χτυπήσω τὸν ποιμένα καὶ θὰ διασκορπιστοῦν τὰ πρόβατα».

Ὁ Πέτρος ἀπάντησε :

«Κι' ἂν ὅλοι δειλιάσουν ὅμως ἐγὼ θὰ σὲ ἀκολουθήσω, ὅπου κι ἂν πᾶς. Καὶ τὴ ζωὴ μου γιὰ σένα θὰ θυσιάσω»

Καὶ ὁ Ἰησοῦς τοῦ εἶπε :

«Καὶ ὅμως αὐτὴ τὴ νύχτα πρὶν νὰ λαλήσῃ ὁ πετεινὸς θὰ μ' ἔχεις ἀρνηθῆ τρεῖς φορές».

Ἐπειτα ἔδωσε τὶς τελευταῖες συμβουλές του στοὺς μαθητὲς ὁ Ἰησοῦς : νὰ εἶναι ἐνωμένοι καὶ ἀγαπωμένοι συναρμεταξύ των. Νὰ μὴ λυποῦνται ποῦ θὰ φύγῃ, γιατί δὲ θὰ τοῦς ἀφήσῃ ὀρφανούς. Ὅταν πάῃ στὸν πατέρα του θὰ τὸν παρακαλέσῃ νὰ τοὺς στείλῃ τὸ ἅγιον Πνεῦμα.

Ἐπειτα ὁ Ἰησοῦς πῆρε τοὺς μαθητὲς του, βγήκαν ἔξω καὶ προχώρησαν πρὸς τὸ ὄρος τῶν Ἐλαιῶν.

Ὁ Ἰησοῦς πιάνεται καὶ παραδίνεται στὰ χέρια τῶν ἐχθρῶν του

Ἀφοῦ πέρασαν τὸ χεῖμαρρο τῶν Κέδρων προχώρησαν πρὸς τὸ βουνὸ καὶ μπῆκαν σ' ἓναν κῆπο ποῦ λεγόταν Γεθσημανῆ που ἐπήγαινε συχνά ὁ Ἰησοῦς καὶ προσευχόταν. Ἐκεῖ κοντὰ ἦταν ἓνα ἐλαιότριβεῖο.

Στὴν εἴσοδο τοῦ κήπου ἄφησε τοὺς μαθητὰς του καὶ τοὺς εἶπε :

«Καθήσετε ἐδῶ ὡς που νά πάω νά προσευχηθῶ».

Ἐπειτα πῆρε μαζί του τὸν Πέτρο τὸν Ἰάκωβο καὶ Ἰωάννη καὶ ἄρχησε νά λυπεῖται καὶ νά εἶναι ταραγμένος ἀπὸ τὴν κακία καὶ ἀχαριστία τῶν ἀνθρώπων.

Ἀφοῦ προχώρησαν λίγο τοὺς εἶπε :

«Ἡ ψυχὴ μου εἶνε παρα πολὺ λυπημένη. Μείνετε μαζί μου ἀγρυπνήσατε καὶ προσευχηθῆτε».

Πῆγε πρὸ πέρα καὶ πέφτοντας μὲ τὸ πρόσωπο χάμω παρακαλοῦσε μὲ ἀγωνία λέγοντας :

«Πατέρα μου, ὅλα σοῦ εἶναι δυνατά. Ἄν εἶναι δυνατὸ ἄς μὴν πῶ τοῦτο τὸ ποτῆρι Ὅμως ὄχι ὅπως θέλω ἐγώ, ἀλλὰ ὅπως ἐσύ θέλεις»

Ἀφοῦ εἶπε αὐτὰ γύρισε στοὺς ἀγαπημένους του μαθητὰς καὶ τοὺς βρῆκε κοιμισμένους.

Μὲ παράπονο εἶπε σὶν Πέτρο.

«Πέτρο κοιμᾶσαι ; Δὲν μπόρεσες οὔτε μιὰν ὥρα ν' ἀγρυπνήσης μαζί μου :»

Ἐπειτα εἶπε καὶ εἰς τοὺς τρεῖς :

«Ἐυπνατε καὶ προσεύχεστε γιὰ νά μὴν πέσετε σὲ πειρασμό. Γιατὶ τὸ πνεῦμα εἶναι πρόθυμο ἀλλὰ ἡ σὰρκα ἀδύνατη.

Τοὺς ἄφησε πάλι καὶ πῆγε μακρότερα. Ἄρχισε νά προσεύχεται δυνατὰ καὶ νά λέει :

«Πατέρα μας ἂν δὲν γίνεται νά περάσῃ τοῦτο τὸ ποτῆρι χωρὶς νά τὸ πῶ, ἄς γίνῃ τὸ θέλημά σου».

Ξαναγύρισε στοὺς μαθητὰς του τοὺς βρῆκε νά κοιμῶνται καὶ τοὺς εἶπε τὰ ἴδια.

Τρίτη φορὰ προσευχήθηκε ὁ Ἰησοῦς καὶ ἔσταζε ὁ ἰδρωτὰς σὰν κομμάτια πηχτὸ αἷμα.

Μὲ τὴν τελευταία προσευχὴ γαλήνεψε ἡ ψυχὴ του.

Εύρισε στοὺς μαθητῆς του ἑτοιμος νὰ ὑποφέρῃ τὸ μαρτύριο. Τοὺς βρῆκε πάλι κοιμισμένους καὶ τοὺς ξύπνησε λέγοντας :

«Κοιμᾶστε καὶ ἀναπαύεστε. Φτάνει πιά σηκωθῆτε. Γιὰ ἰδέτε ἔφτασε ἐκεῖνος πού θὰ μὲ παραδώσῃ».

Οἱ μαθητῆς του σηκώθηκαν καὶ κεῖ πού ἔτριβαν τὰ μάτια τους, εἶδαν μέσ' ἀπὸ τὰ φυλλώματα τῶν δένδρων ἀνθρώπους πού κατέβαιναν μὲ δαυλιὰ καὶ φανάρια ἀναμμένα. Καὶ οἱ ἄνθρωποι αὐτοὶ ἦταν ὄπλισμένοι μὲ ξύλα, σπαθιά, λόγχες καὶ μαχαίρια καὶ τοὺς ὠδηγοῦσε ὁ Ἰούδας πού ἤξερε καλά πού θὰ ἔβρισκε τὸ δάσκαλό του.

Ὁ Ἰησοῦς μὲ τοὺς μαθητῆς προχώρησαν πρὸς τοὺς ὄπλισμένους καὶ τοὺς ρώτησε :

«Ποῖον ζητᾶτε ;»

Τοῦ ἀποκρίθησαν :

«Τὸν Ἰησοῦ τὸ Ναζωραῖο».

— «Ἐγὼ εἶμαι» τοὺς ἀπαντᾷ ὁ Ἰησοῦς.

Ὁ Ἰούδας στάθηκε κι' ἔτρεμε σὰν τὸ φύλλο. Δὲν τόλμησε νὰ προχωρήσῃ καὶ νὰ φιλήσῃ τὸ δάσκαλό του γιὰ νὰ δείξῃ στοὺς στρατιῶτες ποῖος ἦταν καὶ ὅπως τοὺς εἶχε εἰπεῖ.

Καὶ οἱ στρατιῶτες πισωδρομήσαν καὶ ἔπεσαν χαμῶ.

Πάλι τοὺς ρώτησε ὁ Ἰησοῦς :

«Ποῖον ζητᾶτε ;»

Καὶ πάλι τοῦ ἀποκρίθησαν :

«Τὸν Ἰησοῦ τὸ Ναζωραῖο».

Καὶ ὁ Ἰησοῦς τοὺς εἶπε :

«Σᾶς εἶπα πὼς ἐγὼ εἶμαι. Ἄν ἐμένα ζητᾶτε, ἀφήσετε αὐτοὺς νὰ φύγουν».

Ὁ Ἰούδας τότε πῆρε θάρρος, κι' ἔτρεξε καὶ φίλησε τὸν Ἰησοῦ λέγοντας :

— «Χαῖρε Ραββί».

Γύρισε ὁ Ἰησοῦς καὶ τοῦ εἶπε :

«Φίλε, μὲ ποιὸ σκοπὸ ἦρθες; Μὲ φίλημα παραδίνεις τὸν υἱὸ τοῦ ἀνθρώπου;»

Οἱ στρατιῶτες καὶ οἱ κλητῆρες μόλις εἶδαν τὸ σύνθημα περικύκλωσαν τὸν Ἰησοῦ καὶ τὸν ἔπιασαν. Ὁ Πέτρος τότε χτύπησε τὸ δοῦλο τοῦ ἀρχιερέα μὲ τὸ μαχαίρι καὶ τοῦ ἔκοψε τὸ δεξιὸ αὐτί.

Ὁ Ἰησοῦς τοῦ εἶπε :

«Βάλε πίσω τὸ μαχαίρι στὴ θήκη. Γιατὶ ὅσοι πιάσουν μαχαίρι, μὲ μαχαίρι θὰ πεθάνουν. Τὸ ποτήρι ποῦ μου ἔδωσε ὁ πατέρας νὰ μὴν τὸ πιῶ. Ἄρκει ὡς ἔδω».

Καὶ ἀγγίζοντας τὸ αὐτὶ ποῦ κρεμόταν κομμένο τὸ γιάτρεψε.

Ἀνάμεσα στὸ πλῆθος βρίσκονται καὶ μερικοὶ ἄρχοντες καὶ ἀρχιερεῖς ποῦ εἶχαν τρέξει νὰ ἰδοῦν ἂν θὰ πιάσουν τὸν Ἰησοῦ.

Ὁ Ἰησοῦς τοὺς εἶπε :

«Μὲ ξύλα καὶ μὲ μαχαίρια βγήκατε νὰ μὲ συλλάβετε, οὐ νὰ ἤμουν κακοῦργος. Κάθε μέρα ποῦ ἤμουν μέσα στὸ ναὸ μαζὶ σας δὲν ἀπλώσατε τὰ χέρια ἀπάνω μου νὰ μὲ πιάσετε. Ἄλλὰ ἡ δική σας ὥρα αὐτὴ εἶναι, ὅταν ἐξουσιάζει τὸ σκοτάδι». Βλέποντας οἱ μαθητὲς τοῦ πῶς παραδόθηκε χωρὶς ἀντίσταση σκόρπησαν ὅλοι κι' ἔφυγαν. Ἔτσι ὁ Ἰησοῦς ἔμεινε μόνος κατὰ μόνος στὰ χέρια τῶν ἐχθρῶν του.

Οἱ στρατιῶται ὁδηγοῦν τὸν Ἰησοῦ στοῦ Ἄννα.

Ἦταν περασμένα τὰ μεσάνυχτα, ὅταν ἔφεραν τὸν Ἰησοῦ στὸ ἀρχοντικὸ τοῦ Ἄννα. Αὐτὸς ὁ Ἄννας ἦταν ἓνας γέρος πονηρὸς, ραδιοὔργος καὶ φυλάργυρος. Εἶχε κατορθώσει νὰ γίνεται πότε αὐτὸς ἀρχιερέας καὶ πότε πέντε παιδιὰ του. Τῆ χρονιά ἐκείνη ἦταν ἀρχιερέας ὁ γαμπρὸς του ὁ Καϊάφας. Αὐτὸς ὁ Ἄννας εἶχε καταστρώσει τὸ σχέδιο νὰ συλλάβουν τὸν Ἰησοῦ καὶ γι' αὐτὸ ἢ φρουρὰ τὸν παράδωσε πρῶτα στὸν παμπόνηρο γέρον. Ἀπὸ μακριὰ τὸν παρακολούθησαν ὁ Ἰωάννης καὶ ὁ Πέτρος. Ὁ Ἰωάννης ἦτανε γνωστὸς καὶ μπῆκε στὴν αὐλή. Παρακάλεσε μιὰ δούλη καὶ ἄφησε καὶ τὸν Πέτρο νὰ μπῆ.

Ἡ δούλη ρώτησε τὸν Πέτρο :

« Μήπως καὶ σὺ εἶσαι μαθητὴς τοῦ ἀνθρώπου αὐτοῦ ; »

Ὁ Πέτρος ἀπάντησε :

« Ὁχι δὲν εἶμαι ».

Ἄν καὶ ἦταν ἀκατάλληλη ὥρα καὶ παράνομη γιὰτὶ ὁ νόμος ἀπαγόρευε νὰ γίνεται νύχτα δίκη καὶ καταδίκη σὲ θάνατο, ὁ Ἄννας θέλησε νὰ τελειώσῃ, πρὶν νὰ φέξῃ.

Ἄρχισε λοιπὸν νὰ ρωτᾷ τὸν Ἰησοῦ γιὰ τοὺς μαθητὲς του καὶ τῆ διδασκαλία τους.

Ὁ Ἰησοῦς ἀποκρίθηκε :

« Ἐγὼ φανερὰ μίλησα στὸν κόσμον καὶ ποτὲ κρυφά

δὲν εἶπα τίποτε. Τί μὲ ρωτᾷς ; Ρώτησε κείνους ποῦ μὲ ἄκουσαν».

Ἐνας ἀπὸ τοὺς κλητῆρες τοῦ Ἄννα, πρόστυχος καὶ βάνουσος ἄνθρωπος, χτύπησε τὸν Ἰησοῦ λέγοντας :

« Ἔτσι ἀπαντᾷς στὸν ἀρχιερέα ; »

Τοῦ ἀποκρίθηκε ὁ Ἰησοῦς :

« Ἄν εἶπα τίποτε κακὸ, μαρτύρησε τοῖ ἀν πάλι μίλησα καλά, γιατί μὲ δέρνεις ; »

Ἄφοῦ δὲν μπόρεσε ὁ Ἄννας νὰ βγάλῃ τίποτε ἀπὸ τὴν ἀνάκριση τὸν ἔστειλε τὸν Ἰησοῦ δεμένο στὸ γαμπρὸ του τὸν Καϊάφα :

Ὁ Ἰησοῦς στὸν Καϊάφα.

Ὁ Πέτρος ἀρνιέται τὸν Ἰησοῦ

Ἀπὸ μακριὰ παρακολούθησε ὁ Πέτρος τὸν Ἰησοῦ ποῦ τὸν ὠδηγοῦσαν δεμένο στοῦ Καϊάφα.

Ὁ Πέτρος κατῶρθωσε νὰ μπῆ καὶ αὐτὸς στὴν αὐλὴ ὅπου οἱ δοῦλοι εἶχαν ἀνάψῃ φωτιὰ καὶ πῆγε κι' αὐτὸς κοντὰ γιὰ νὰ ζεσταθῆ, γιατί ἔκανε κρύο.

Ὁ Καϊάφας μόλις τοῦ ἔφεραν τὸν Ἰησοῦν ἔστειλε γρήγορα καὶ κάλεσε τοὺς ἐπισήμους νὰ τὸν δικάσουν καὶ τὸν καταδικάσουν. Δὲν θὰ τὸν ἄφινε νὰ διώχνῃ τοὺς πουλητᾶς καὶ τοὺς ἀγοραστᾶς καὶ ἀναποδογυρίζῃ τὰ τραπέζια καὶ νὰ χάνῃ αὐτὸς καὶ οἱ ἄλλοι ἐπίσημοι. Τὸ εἶχε εἰπεῖ πὼς ἦτανε συμφέρον τοὺς νὰ θυσιαστῆ ἓνας καὶ νὰ ζήσουν αὐτοὶ ἀνενόχλητοι.

Ὅμως τὸ συνέδριο ζητοῦσε ψευδομάρτυρες καὶ δὲν ἔβρισκε. Καὶ ὁ Ἰησοῦς δὲν ἀπαντοῦσε στὰ ρωτῆματά του.

Παρουσιάστηκαν τότε δύο και είπαν πώς είχαν ακούσει τὸν Ἰησοῦ νὰ λέει μέσα στὸ ναὸ πὸς μπορούσε νὰ γκρεμίσει τὸ ναὸ τοῦ Θεοῦ καὶ σὲ τρεῖς μέρες νὰ τὸν ξαναχτίσει.

Αὐτὸ δὲν τὸ εἶχε εἰπεῖ ὁ Ἰησοῦς. Ὁ Ἰησοῦς εἶχε εἰπεῖ πὸς ἂν αὐτοὶ γκρεμίσουν τὸ ναὸ δηλαδή ἂν τὸν σταυρώσουν τὴν τρίτη μέρα θ' ἀναστηθῆ. Καὶ ἀπὸ τὴν ψευδομαρτυρία αὐτὴ δὲν ἔβγαινε τίποτα.

Ὁργισμένος ὁ Καϊάφας σηκώνεται καὶ ρωτᾷ τὸν Ἰησοῦ. «Δὲν ἀπαντᾷς σὲ ὅσα σὲ κατηγροῦν ;»

Ὁ Ἰησοῦς δὲν ἀπαντᾷ. Τὶ θὰ ὠφελοῦσε, ἀφοῦ ἤξερε πὸς αὐτοὶ μὲ κάθε τρόπο ζητοῦσαν νὰ τὸν παραστήσουν στὸ λαὸ ψευτοπροφήτη, γιὰ νὰ μπορέσουν νὰ τὸν καταδικάσουν σὲ θάνατο ;

Ὁρθίος ὁ ἀρχιερεὺς ἀνάμεσα στὸ συμβούλιο εἶπε στὸν Ἰησοῦ :

«Σ' ἐξορκίζω στὸ ὄνομα τοῦ Θεοῦ νὰ μᾶς εἰπῆς ἂν ἐσὺ εἶσαι ὁ Χριστὸς ὁ Υἱὸς τοῦ Θεοῦ».

«Ναὶ ἐγὼ εἶμαι! Ἀλλὰ σᾶς βεβαιώνω, πὸς σὲ λίγο θὰ ἰδῆτε τὸν Υἱὸ τοῦ ἀνθρώπου καθισμένο δεξιὰ τῆς Δυνάμεως τοῦ Θεοῦ, νὰ φτάνη ἀπάνω στὰ σύννεφα τοῦ οὐρανοῦ».

Αὐτὸν τὸν λόγο περίμεναν οἱ ἀρχιερεῖς.

Εσεσχίζει τότε τὰ ρούχᾳ του ὁ ἀρχιερέας καὶ κραυγάζει :

«Ἐβλασφήμησε! Τὶ ἀνάγκη ἔχομε πιά ἀπὸ μάρτυρες; Ἀκούσατε τὴν βλασφημία του. Ποιὰ γνώμην ἔχετε σεῖς;» Ὅλοι μ' ἓνα στόμα ἀποκρήθησαν :

«Ἐνοχος θανάτου εἶναι !»

Τὸ συνέδριο διαλύθηκε, ἀφοῦ πέτυχε τὸ σκοπὸ του.
«Πάρτε τον καὶ κάμετέ τον ὄ,τι θέλετε» εἶπαν τότε οἱ ἐπίσημοι στοὺς δούλους καὶ τοὺς κλητῆρες. Καὶ αὐτοὶ οἱ δούλοι καὶ οἱ κλητῆρες τὸν ἔσυραν στὰ προπύλαια καὶ ἄρχισαν νὰ τὸν χτυποῦν, νὰ τὸν βρίζουν, νὰ τὸν φτύνουν στὸ πρόσωπο καὶ νὰ γελοῦν. Τοῦ σκέπασαν τὸ κεφάλι νὰ μὴ βλέπη, καὶ καθῶς περνοῦσαν ἀπὸ προστά του τὸν μπάτσιζαν, καὶ τὸν γροθοκοποῦσαν, τὸν χτυποῦσαν, στὸ κεφάλι μὲ μπαστούνια καὶ ἔλεγαν :

« Προφήτεψε, Χριστέ, ποιὸς σὲ χτύπησε ; »

Στὸ μεταξὺ ὁ Πέτρος καθόταν στὴν αὐλὴ νὰ ἰδῆ τί θὰ ἀπογίνη.

Μιά δούλη τὸν κοίταξε στὸ πρόσωπο καὶ τοῦ εἶπε :

« Καὶ σὺ ἦσουν μὲ τὸν Ἰησοῦ τὸν Ναζωραῖο ».

Ὁ Πέτρος ἀρνήθηκε μὲ ἔρκο :

« Δὲν ξαίρω, οὔτε καταλαβαίνω τί μοῦ λές ».

Σὲ λίγο πάλι τὸν εἶδε ἡ δούλη καὶ εἶπε στοὺς ἄλλους :

« Καὶ αὐτὸς μαθητῆς τοῦ Ναζωραίου εἶναι ».

Τὴν ὥρα αὐτὴ εἶχαν σύρει τὸν Ἰησοῦ στὰ προπύλαια. Καὶ ὁ Πέτρος εἶδε τὸν ἐξευτελισμὸ τοῦ Κυρίου του.

Ἡ καρδιά του μάτωνε, μὰ ὁ φόβος τὸν ἔκανε νὰ θέλη νὰ κρυφτῆ. Ἕνας ὑπηρέτης τοῦ λέει :

« Μαθητῆς του εἶσαι, γιατί σὲ εἶδα στὸ περιβόλι μαζί του ».

Καὶ ἄλλοι εἶπαν :

« Καὶ νὰ θέλῃς νὰ κρυφτῆς δὲν μπορείς. Ἡ προ-

Πάλι ὁ Καϊάφας ξέσχισε τὰ ροῦχα του καὶ ὅλοι μαζί εἶπαν πὼς εἶναι ἔνοχος θανάτου καὶ δὲ χρειάζεται ἄλλη μαρτυρία.

Πῆραν τότε τὸν Ἰησοῦ ἀπὸ τὸ Συνέδριο καὶ τὸν πῆγε στὸν ἡγεμόνα τῆς Ἰουδαίας τὸν Πιλάτο. Αὐτὸς ἔπρεπε νὰ ἐπικυρώσῃ τὴν ἀπόφασιν τοῦ Συνεδρίου, ἀλλιῶς δὲν μπορούσε νὰ θανατωθῇ ὁ Ἰησοῦς.

Ὅταν ἔφτασαν στὸν Πιλάτο οἱ ἱερεῖς καὶ οἱ σύντροφοὶ τοὺς σταμάτησαν καὶ δὲν μῆκαν μέσα γιὰ νὰ μὴ μολυνθοῦν.

Ὁ Πιλάτος δέχτηκε τὸν Ἰησοῦ στὴν αἴθουσα τοῦ δικαστηρίου καὶ ἔπειτα βγῆκε καὶ ρώτησε τοὺς ἀρχιερεῖς καὶ Φαρισαίους ποὺ εἶχαν μαζέψει γύρω τοὺς τὸν ὄχλο :

«Τί ἔκανε καὶ τὸν φέρατε ἐδῶ αὐτὸν τὸν ἄνθρωπο ».

Ἐκεῖνοι ἀποκρίθηκαν :

« Ἄν δὲν ἦταν κακοῦργος, δὲ θὰ σοῦ τὸν παραδίναμε ».

Καὶ ὁ Πιλάτος :

« Τότε πάρετέ τον καὶ δικάσετέ τον σύμφωνα μὲ τὸ δικό σας νόμο ».

Τοῦ ἀποκρίθηκαν :

« Ἐμεῖς δὲν ἔχομε δικαίωμα νὰ σκοτώσωμε κανένα.

Ἄν δὲ πιστεύης σὲ μᾶς ποὺ τὸν κατηγοροῦμε γιὰ ψευτοπροφήτη καὶ λαοπλάνο, ἔχομε καὶ ἄλλη κατηγορία ποὺ εἶσαι ὑποχρεωμένος νὰ τὴν προσέξῃς. Ἐμποδίζει τὸ λαὸ νὰ πληρώνη φόρους στὸν Καίσαρα καὶ λέγει πὼς εἶναι ὁ Χριστός, ὁ Βασιλέας. »

Ὁ Πιλάτος, ὅταν ἄκουσε αὐτὰ τὰ λόγια μῆκε μέσα καὶ ρώτησε τὸν Ἰησοῦ :

«Ἐσὺ εἶσαι ὁ βασιλέας τῶν Ἰουδαίων;»

Καὶ ὁ Ἰησοῦς τὸν ἐρωτᾷ :

«Μονάρχος σου τὸ λές αὐτὸ ἢ ἄλλοι σοῦ τὸ εἶπαν γιὰ μένα ;» Ἐπειτα ὁ Ἰησοῦς προσέθεσε :

«Ἡ βασιλεία ἢ δική μου δὲν εἶναι τοῦ κόσμου τούτου. Ἄν ἦταν ἀπὸ τοῦτο τὸν κόσμον ἢ βασιλεία μου, οἱ ὑπηρετοὶ μου θ' ἀγωνίζονταν νὰ μὴν παραδοθῶ στοὺς Ἰουδαίους. Τώρα ὁμως ἡ βασιλεία μου δὲν εἶναι ἐδῶ».

«Λοιπὸν εἶσαι βασιλέας;» ρωτᾷ ὁ Πιλάτος.

Ὁ Ἰησοῦς ἀποκρίνεται :

«Ἐσὺ τὸ λές ὅτι ἐγὼ εἶμαι βασιλέας. Ἐγὼ γεννήθηκα καὶ ἤρθα στὸν κόσμον γιὰ νὰ διδάξω τὴν ἀλήθεια Ὅποιος εἶναι ἀπὸ τὴν ἀλήθεια, ἀκούει τὴ φωνή μου».

Ὁ Πιλάτος ἀφοῦ ρώτησε τὸν Ἰησοῦ : τί εἶναι ἀλήθεια χωρὶς νὰ περιμένη ἀπάντηση βγήκε ἔξω καὶ εἶπε στοὺς ἀνυπομόνους ἀρχιερεῖς καὶ τὸ φανατισμένο ὄχλον :

— Ἐγὼ δὲ βρίσκω κανένα φταιξιμὸν στὸν ἄνθρωπον πὸν μοῦ φέρατε».

Ὁ ὄχλος ἀρχίζει νὰ βρίζη, καὶ νὰ λέη χίλιες δυὸ ἄλλες ψεύτικες κατηγορίες.

Ὁ Πιλάτος μπῆκε πάλι καὶ εἶπε τοῦ Ἰησοῦ.

«Δὲν ἀκούς γιὰ πόσα σὲ κατηγοροῦν ; Δὲν ἀπαντᾷς τίποτε ;»

Ὁ Ἰησοῦς δὲν ἀπάντησε :

Νέες φωνές ἀκούστηκαν ἀπ' ἔξω :

«Ἀναστάτωσε τὸν κόσμον ἀπὸ τὴ Γαλιλαία ὡς ἐδῶ τὴν Ἰουδαία».

Ὁ Πιλάτος ὅταν ἀκουσε πὺς ὁ Ἰησοῦς εἶναι Γαλιλαῖος τὸν ἔστειλε στὸν Ἡρώδη πὸν εἶχε ἔρθει

στην Ἱερουσαλήμ γιὰ νὰ γιορτάσῃ. Ἦταν ὁ Ἡρώδης ποὺ εἶχε ἀποκεφαλίσῃ τὸν Ἰωάννη τὸν Προδρόμο εἶχε ἀκούσει πολλὰ γιὰ τὸν Ἰησοῦ καὶ εὐχαριστήθηκε ὅταν τοῦ τὸν ἔφεραν.

Τὸν ἐρώτησε πολλὰ γιὰ νὰ διασκεδάσῃ, ὅμως ὁ Ἰησοῦς δὲν ἀπάντησε. Οἱ ἀρχιερεῖς ζήτησαν νὰ υπογράψῃ τὴν καταδίκη ὁ Ἡρώδης. Αὐτὸς ὅμως ἀφοῦ τὸν περίπαιξε καὶ τὸν ἐξευτέλησε μπροστὰ στὸ στρατό του, τὸν ἔντυσε μὲ λαμπρὴ στολὴ βασιλική καὶ τὸν ξανάστειλε στὸν Πιλάτο. Στὸ μεταξὺ στὸ παλάτι εἶχε μαζευτεῖ πολὺ πλῆθος, γιὰτὶ ἦταν συνήθεια τὴν ἑορτὴ τοῦ Πάσχα νὰ ζητοῦν ἀπὸ τὸν ἡγεμόνα νὰ ἐλευθερώσῃ ἓνα κατάδικο.

Ὁ Πιλάτος καθισμένος στὸ ἐπίσημο βῆμα του, σ' ἓνα ψηλὸ λιθόστρωτο ρώτησε τοὺς προεστοὺς καὶ τοὺς ἱερεῖς :

«Θέλετε νὰ σᾶς ἐλευθερώσω τὸν βασιλέα τῶν Ἰουδαίων;»

Καὶ ὁ λαὸς ὅπως τοῦ εἶχαν εἶπει οἱ ἄρχοντές του φώναξε :

«Ὁχι τὸν Ἰησοῦ! ἀλλὰ τὸ Βαραβᾶ!»

Ὁ Βαραβᾶς εἶταν φοβερὸς καὶ τρομερὸς ληστής.

Ὁ Πιλάτος προσπάθησε νὰ σώσῃ τὸν Ἰησοῦ λέγοντάς του :

«Μοῦ τὸν φέρατε τὸν Ἰησοῦ μὲ τὴν κατηγορία πῶς πλανᾷ τὸ λαό. Ὅμως μπροστὰ σας τὸν ἀνάκρινα καὶ δὲν τοῦ βρῆκα κανένα φταίξιμο. Οὔτε καὶ ὁ Ἡρώδης τοῦ βρῆκε. Τώρα ἀφοῦ τὸν παιδέψω θὰ τὸν ἐλευθερώσω».

Τὸ πλῆθος φώναξε μανιασμένο :

« Ὁχι αὐτόν, ἀλλὰ τὸ Βαραβᾶ ! »

— « Καὶ τί νὰ κάμω τὸν Ἰησοῦ ; »

— « Σταύρωσέ τον ! σταύρωσέ τον : » ἀποκριθή-
καν μανιασμένοι. Οἱ Ἑβραῖοι τοὺς κακούργους τοὺς
ἔπνιγαν ἢ τοὺς λιθοβολοῦσαν. Ὅμως τώρα τὸ μῖσος
τῶν Ἰουδαίων ἐναντίον τοῦ Ἰησοῦ ἦταν τόσο πού
ζήτησαν νὰ τιμωρηθῇ μὲ τὴν ἀτιμωτική τιμωρία τῶν
Ρωμαίων. Καὶ τὸ ζητοῦσε ὁ ἴδιος λαὸς ποῦ εἶχε ὑπο-
δεχθῇ τὸν Ἰησοῦ μὲ κλαδιὰ καὶ λουλούδια καὶ ὄσανά.

Ὁ Πιλάτος καὶ πάλι τοὺς ἐρώτησε :

« Γιατί ; Τί κακὸ ἔκανε ; »

Ὁ ὄχλος δὲν ἤθελε ν' ἀκουσῃ. Ἡ ἀπάντησή του
ἦταν :

« Σταύρωσέ τον ! Σταύρωσέ τον » .

Ὁ Πιλάτος γιατί φοβήθηκε μὴν ἐπαναστατήσῃ ὁ
λαὸς καὶ τὸν κατηγορήσουν στὴ Ρώμη γι' ἀνίκανο διοι-
κητὴ ἐλευθέρωσε τὸ Βαραβᾶ καὶ παράδωσε τὸν Ἰησοῦ
νὰ τὸν φραγγελώσιν.

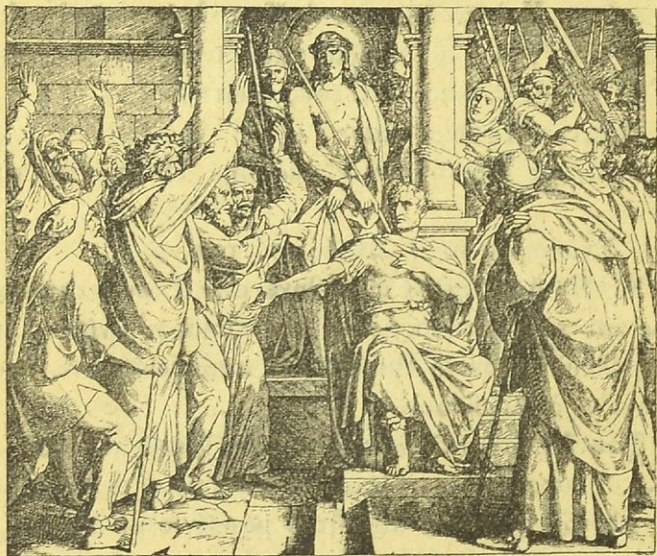
Τὸν ἔδεσαν ἀπὸ τὰ χέρια τὸν Ἰησοῦ σ' ἓναν πά-
σαλο οἱ στρατιῶτες ἀφοῦ τὸν ἔγδυσαν ὡς τὴν μέση
καὶ μὲ τὸ φραγγέλιο ποῦ ἦταν μαστίγιο μὲ πολλὰ πέ-
τρινες λουρίδες ποῦ ἡ κάθε μιὰ εἶχε στὴν ἄκρη κόκαλο
ἢ μολύβι τὸν ἐχτύπησαν πολλὰ φορὲς. Ἐπειτα ἀπὸ τὸ
αἵματωμένο του κορμὶ τοῦ ἔβγαλαν τὴ στολή ποῦ τοῦ
εἶχε φορέσει ὁ Ἡρώδης καὶ τὸν τύλιξαν μὲ κόκκινη
γλαμίδα. Ἐπειτα ἀφοῦ ἔπλεξαν ἀπὸ ἀγκυρωτὰ κλαδιὰ
στεφάνι, τοῦ τὸ ἔβαλαν στὸ κεφάλι σχίζοντάς του τὸ
μέτωπο μὲ τὰ σουβλερὰ ἀγκάθια καὶ στὰ δεμένα του
χέρια τοῦ πέρασαν ἓνα καλάμι τάχα γιὰ σκῆπτρο.

Κι' ἔπειτα περνώντας μπροστά του ἔλεγαν !

« Χαῖρε ὁ βασιλέας τῶν Ἰουδαίων ! »

Ἔπειτα τὸν ἔφτυναν στὸ πρόσωπο κι ἔπαιρναν τὸ καλάμι ἀπὸ τὰ χέρια του καὶ τὸν χτυποῦσαν στὸ κεφάλι.

Ὁ Ἰησοῦς ὄρθιος, ἀμίλητος, καρτερικός, ὑπέφερε τὸ μαρτύριο.

Ἔπειτα ἔφεραν τὸν Ἰησοῦ πάλι στὸ Πιλάτο κι αὐτὸς τὸν πῆρε καὶ τὸν ἔδειξε στὰ πλήθη λέγοντας :
« Σᾶς τὸν φέρνω ἔξω νὰ παραδεχθῆτε πὼς δὲν τοῦ βρίσκω καμμίαν ἁμαρτία ».

Καὶ γυρνώντας στοὺς ἀρχιερεῖς εἶπε :

« Ἴδου ὁ ἄνθρωπος ».

Μὲ αὐτὸ ἤθελε νὰ εἰπῇ, μπορεῖ αὐτὸς ὁ ἄνθρωπος νὰ εἶναι ὅπως τὸν λέτε;

Ὅμως ἀντὶ νὰ συγκινηθοῦν καὶ ἂν ἦταν ἀπὸ πέ-
τρες ἀγρίεψαν λιὸ πολὺ καὶ κραύγασαν :

« Σιαύρωσέ τον . σιαύρωσέ τον ! »

Καὶ ὁ Πιλάτος :

« Πάρειέ τον ἑσεῖς καὶ σταυρώσετέ τον· ἐγὼ δὲν
τοῦ βρῖσκω κανένα κρῖμα ».

Οἱ Ἰουδαῖοι φώναξαν :

« Ἐμεῖς νόμο ἔχομε, καὶ σύμφωνα μὲ τὸ νόμο μας
πρέπει νὰ θανατωθῆ, γιὰτὶ ἔκανε τὸν ἑαυτὸν του Υἱὸν
τοῦ Θεοῦ ».

Ὁ λόγος αὐτὸς τρόμαξε τὸν Πιλάτο. Πῆρε μέσα
τὸν Ἰησοῦ καὶ τὸν ἐρώτησε

« Ἀπὸ ποῦ εἶσαι ;

Ὁ Ἰησοῦς δὲν ἀπάντησε.

Ὁ Πιλάτος λέγει θυμωμένα.

« Σὲ μένα δὲ μιλάς ; Δὲν ξέρεις πῶς ἔχω ἐξουσία νὰ
σὲ σταυρώσω καὶ ἐξουσία ἔχω νὰ σὲ ἐλευθερώσω ; »

Καὶ ὁ Ἰησοῦς ἀποκρίνεται :

« Δὲ θὰ ἔχεις καμμία ἐξουσία ἂν δὲ σοῦ εἶχε δοθῆ
ἀπὸ τὸ Θεό. Γι' αὐτὸ ἐκεῖνος ποῦ μὲ παρῶδωσε σὲ σένα
ἔχει μεγαλύτερη ἁμαρτία ἀπὸ σένα ».

Ὁ Πιλάτος συγκινηθῆκε καὶ βγῆκε ἔξω καὶ ζήτησε
νὰ τὸν ἐλευθερώσῃ :

Ὁ ὄχλος ὅμως τοῦ φώναξε :

« Ἄν τὸν ἐλευθερώσῃς θὰ εἰπῆ πῶς δὲν ἀγαπᾷς
τὸν Καίσαρα. Γιατὶ ὁποῖος λέγει τὸν ἑαυτὸ του βασι-
λέα, ἀντιλέγει στὸν Καίσαρα ».

Αὐτὰ τὰ λόγια στενοχώρησαν τὸν Πιλάτο. Δὲν ἤθε-
λε νὰ τὸν καταγγείλουν στὸν Καίσαρα πῶς προστα-
τεύει ὄσους ἐπαναστατοῦν ἐναντίον του. Προσπάθησε

τότε νὰ μαλακώση τὸν ὄχλο καὶ παρουσιάζοντας τὸν Ἰησοῦ εἶπε :

« Ἴδου ὁ βασιλέας σας ».

Ὁ ὄχλος οὐρλιαξε :

Σταύρωσέ τον ! σταύρωσέ τον !

Τοὺς ξαναρωτᾷ ὁ Πιλᾶτος.

« Τὸ βασιλέα σας νὰ σταυρώσω ; »

Οἱ ὑποκριτὲς ἀρχιερεῖς ἐνῶ τὸ ὄνειρό τους ἦταν νὰ ἔχουν βασιλέα Ἰουδαῖο, ἀποκρίθησαν :

— « Ἄλλον ἀπὸ τὸν Καίσαρα βασιλέα δὲν ἔχομε ».

Ὁ Πιλᾶτος τότε γιὰ νὰ διατηρήσῃ τὴ θέση του ζήτησε καὶ τοῦ ἔφεραν μιὰ λεκάνη καὶ νερὸ καὶ πλένοντας μπροστὰ στὸν ὄχλο τὰ χέρια του εἶπε :

« Ἀθῶος εἶμαι ἀπὸ τὸ αἷμα τούτου τοῦ δικαίου. Σεῖς ὄψεσθε ».

Καὶ ὁ ὄχλος ἀπάντησε οὐρλιάζοντας :

— « Τὸ αἷμα του ἀπάνω μας καὶ ἀπάνω στὰ παιδιά μας ! »

Ὁ Πιλᾶτος ἔβγαλε τὴν ἀπόφαση καὶ παρέδωσε τὸν Ἰησοῦ νὰ σταυρωθῇ. Ἦταν πρωτὶ ἡ ὥρα ἐννέα, τῆς Παρασκευῆς καὶ παραμονῆς τοῦ Πάσχα.

ΣΤΑΥΡΩΣΗ

Ἐπειτα ἀπὸ τὴν ἀπόφαση πῆραν τὸν Ἰησοῦ οἱ στρατιῶτες, τοῦ ἔβγαλαν τὴν κόκκινη χλαμύδα, τὸν ξανάντησαν τὰ ροῦχα του καὶ ἀφοῦ τὸν φόρτωσαν τὸ σταυρὸ τὸν πῆραν νὰ τὸν πᾶνε στὸ Γολγοθᾶ, σ' ἓναν λόφο πὺρ ἔμοιαζε μὲ κρανίον, νὰ τὸν σταυρώσουν.

Μπροστά πήγαινε ένας με μιὰ ἀσπρισμένη σανίδα πού ἔγραφε ἀπάνω με μαῦρα γράμματα σὲ τρεῖς γλώσσες Ἑλληνικά, Λατινικά καὶ Ἑβραϊκά κατὰ διαταγὴ τοῦ Πιλάτου.

Ἰησοῦς Ναζωραῖος ὁ βασιλέας τῶν Ἰουδαίων.

Πίσω ἀκολουθοῦσε ὁ Ἰησοῦς φορτωμένος τὸ σταυρὸ ἀνάμεσα σὲ δύο ληστὲς καὶ πίσω πολὺς λαός. Ὁ Ἰησοῦς ἀπὸ τὸ μαστίγωμα καὶ ἀπὸ τὴν ἀϋπνία δὲν μπόρεσε νὰ βαστάξῃ τὸ βάρος τοῦ σταυροῦ κι ἔπεσε κάτω.

Ἐκείνη τὴν ὥρα περνοῦσε ἓνας χωρικός καὶ τοῦ ἐφόρτωσαν οἱ στρατιῶτες με τὴ βία τὸ σταυρὸ νὰ τὸν κουβαλήσῃ ὡς τὸ Γολγοθᾶ.

Ἀνάμεσα στὸ λαὸ ἦταν καὶ φίλοι τοῦ Ἰησοῦ καὶ πολλὲς γυναῖκες πού ἔκλαιγαν δέρονταν καὶ μοιρολογοῦσαν χτυπῶντας τὰ στήθια τους.

Τις ἄκουσε ὁ Ἰησοῦς καὶ εἶπε : προφητεύοντας γιὰ τρίτη φορὰ τὴν καταστροφὴ τῆς Ἱερουσαλήμ

«Κόρες τῆς Ἱερουσαλήμ, μὴ με κλαῖτε ἐμένα, ἀλλὰ τὸν ἑαυτὸ σας κλάψετε καὶ τὰ παιδιά σας. Γιατί ἔρχονται μέρες πού θὰ οἷς εἶπουν : Καλότυχες ἔσες δὲν ἐγέννησαν καὶ δὲν ἔθρεψαν παιδιά. Τότε θ' ἀρχίσουν νὰ λένε στὰ ὄρη : Πέσετε ἀπάνω μας ! καὶ στὰ βουνά : Σκεπάσετέ μας !»

Ὅταν ἔφτασαν στὸ τόπο, ἔστησαν οἱ στρατιῶτες τρεῖς στύλους. Ἐπειτα σὲ ὀριζόντιο ξύλο κάρφωσαν με μεγάλα περόνια τὰ χέρια τῶν καταδίκων. Μὲ σχοινὶ ἔπειτα τοὺς ὕψωσαν, τὸν καθένα στὸ στύλο τοῦ στερέωσαν, καλὰ καὶ ἀφοῦ κάτω ἀπὸ τὰ πόδια τους κάρφωσαν ἄλλο ξύλο γιὰ νὰ στηρίζονται τὰ πόδια.

Πρὶν τοὺς σταυρώσουν τοὺς ἔδωκαν νὰ πιοῦν ἀρω-

ματισμένο κρασί νὰ τοὺς νορκώσουν καὶ νὰ τοὺς ζαλί-
σουν γιὰ νὰ μὴν αἰσθάνονται τὸν πόνο.

Οἱ δύο κακοῦργοι ἤπιαν τὸ κρασί, ὁ Ἰησοῦς ὁμοίως
ἀφοῦ τὸ γεύθηκε καὶ κατάλυβε τὶ ἦσαν ἀρνήθηκε νὰ πιῇ.
Ἦθελε νὰ ὑποφέρει τὸ μαρτύριο ἔχοντας τὸ νοῦν του
ὀλοκάθαρο. Ὁ σταυρωμένος αἰσθανόταν φοβεροὺς πό-
νους, ἀνυπόφορη δύσα, ἀλλὰ δὲν ἔχανε τὰς αἰσθήσεις του.

Ἐνῶ οἱ δύο ληστὲς ἔβριζαν καὶ βλασφημοῦσαν ὁ
Ἰησοῦς παρακαλοῦσε καὶ ἔλεγε :

«Πατέρα, συγχώρησε τοὺς. Γιατὶ δὲν ξεύρουν τί
κάνουν !»

Οἱ στρατιῶτες ποῦ σταύρωσαν τὸν Ἰησοῦ—σὲ κάθε
σταυρὸ ἦταν ὀρισμένοι τέσσερις—μοιράστηκαν τὸν μαν-
δύα του ποῦ ἦταν καμωμένος ἀπὸ τέσσερα κομμάτια
καὶ γιὰ τὸ μονοκόμματο φόρεμά του ἔρριψαν κλῆρο
καὶ τὸ πῆρε ἓνας.

Πάνω ἀπὸ τὸ κεφάλι του κάρφωσαν καὶ τὴ σανίδα
μὲ τὴν ἐπιγραφὴν

Ὅταν τὸ ἔμαθαν οἱ ἀρχιερεῖς πῆγαν στὸν Πιλάτο
καὶ τοῦ εἶπαν :

Μὴ γράφης : Ὁ βασιλέας τῶν Ἰουδαίων, ἀλλὰ πῶς
ἐκεῖνος εἶπε : Εἶμαι ὁ βασιλέας τῶν Ἰουδαίων.

Ὁ Πιλάτος θυμωμένος τοὺς εἶπε :

«Ὅτι ἔγραψα, ἔγραψα».

Τότε ἀνέβηκαν οἱ ἀρχιερεῖς καὶ οἱ Φαρισαῖοι στὸ
Γολγοθᾶ καὶ ἀφοῦ στάθηκαν γύρω ἀπὸ τὸ σταυρὸ
ἔλεγον περιπαιχτικά :

« Ἄν εἶναι ὁ βασιλεὺς τοῦ Ἰσραὴλ, ἅς κατεβῇ τώρα
ἀπὸ τὸ σταυρὸ καὶ θὰ πιστέψουμε σ' αὐτόν. Στὸ θεό

στηρίζεται, ἄς τὸν σώσῃ τῶρα ὁ θεός· γιατί εἶπε τοῦ θεοῦ υἱὸς εἶμαι».

Καὶ οἱ στρατιῶτες τὸν πότισαν ξύδι καὶ τὸν περιπαῖζαν καὶ αὐτοὶ λέγοντες:

« Ἄν εἶσαι ὁ βασιλεὺς τῶν Ἰουδαίων σῶσε τὸν ἑαυτό σου »:

Καὶ οἱ διαβάτες σταματοῦσαν καὶ κουνῶντας τὸ κεφάλι περιπεχτικά ἔκραζαν:

« Οὐά! Ἐσὺ πού θὰ γκρέμιζες τὸ ναὸ καὶ σέ τρεῖς ἡμέρες θὰ τὸν ξανάχιζες! Σῶσε τὸν ἑαυτό σου καὶ κατέβα ἀπὸ τὸν σταυρόν ».

Μέ σατανικό χαμόγελο οἱ ἀρχιερεῖς καὶ οἱ ἄρχοντες τῶν Ἰουδαίων ἔλεγαν:

« Ἄλλους ἔσωσε καὶ τὸν ἑαυτό του δὲν μπορεῖ νὰ σώσῃ ».

Καὶ ὁ ἓνας ἀπὸ τοὺς κακούργους βρίζοντας καὶ βλασφημῶντας ἔλεγε:

« Ἄν ἐσὺ εἶσαι ὁ Χριστὸς, σῶσε τὸν ἑαυτό σου καὶ μᾶς. »

Ὁ ἄλλος ὅμως ληστής βλέποντας μὲ πόση καρτερία ὑπόφερε τὸ μαρτύριο ὁ Ἰησοῦς εἶπε:

« Δὲ φοβᾶσαι τὸ θεὸ ἐσὺ πού παιδεύεσαι μὲ τὸν ἴδιον τρόπο. Καὶ ἐμεῖς βέβαια δίκαια τιμωρηθήκαμε. Αὐτὸς ὅμως τίποτε κακὸ δὲν ἔκανε » Καὶ στρέφοντας τὰ βλέμματά του στὸν Ἰησοῦ παρακάλεσε:

« Θυμήσου με Κύριε, ὅταν ἔλθῃς στὴ βασιλεία σου ».

Καὶ ὁ Ἰησοῦς τὸν παρηγόρησε:

« Ἀλήθεια σοῦ λέγω, σήμερα θὰ εἶσαι μαζί μου στὸν Παράδεισο ».

Ἀπὸ μακριὰ εἶχαν ἀκολουθήσει ἡ Μαρία ἡ Μαγδα-

ληνή, ἡ Σαλώμη, ἡ Μαρία ἡ γυναῖκα τοῦ Κλωπᾶ καὶ μερικὲς ἄλλες μὲ τὴ μητέρα Του στὴ μέση. Ἡ μητέρα κοίταξε μὲ ἀνείπωτη θλίψη τὸ μοναχογιό της καρφωμένο στὸ ξύλο γυμνό, μὲ χέρια καὶ πόδια τρυπημένα, τὸ μέτωπο ματωμένο στεφανωμένο μὲ ἀγκάθια, τὸ σῶμα μαυρισμένο ἀπὸ τὸ φραγγέλιο, παραμορφωμένο ἀπὸ τὰ μαρτύρια.

Τὴν εἶδε ὁ Ἰησοῦς καὶ ταράχτηκε ἡ ψυχὴ του. Δὲν ἤθελε ἡ μανούλα του νὰ τὸν βλέπει ἔτσι. Μ' ἓνα βλέμμα δείχνοντάς της τὸν Ἰωάννη εἶπε:

« Νὰ ἡ μητέρα σου »

Ἀπὸ κείνη τὴν ὥρα τὴν πῆρε στὸ σπίτι του ὁ Ἰωάννης τὴ μητέρα τοῦ Ἰησοῦ καὶ τὴν ἀγάπησε σὰν ἀληθινὴ μητέρα του.

Τρεῖς ὥρες εἶχαν περάσει πὸ βασανιζόταν ὁ Ἰησοῦς ὅταν ἔξαφνα σκοτιάδι σκέπασε ὅλη τὴ γῆ, ὁ ἥλιος κρύφτηκε καὶ ὁ οὐρανὸς φάνηκε σὰ νὰ ἤθελε νὰ πέση καὶ νὰ συντρίψῃ τὴ γῆ.

Ὁ ὄχλος τρόμαξε καὶ σκόρπισε. Ἄλλες τρεῖς ὥρες ἔμεινε στὸ σταυρὸ ὁ Ἰησοῦς.

Ἐξαφνα ἀπὸ τὰ σιωπηλὰ χεῖλη του ξέσπασε μιὰ φωνή:

« Θεέ μου, Θεέ μου, γιατί μὲ ἐγκατέλειπες; »

Σώπασε λίγο κι' ἔπειτα εἶπε:

« Διψῶ! »

Οἱ στρατιῶτες βούτηξαν ἓνα σφογγάρι στὸ ξίδι ἀφοῦ τὸ ἔβαλαν σ' ἓνα καλάμι τὸ πλησίασαν στὸ στόμα τοῦ Ἰησοῦ.

Πῆρε ὁ Ἰησοῦς τὸ ξίδι ἀπὸ τὸ σφουγγάρι καὶ βγάζοντας φωνὴ μεγάλη εἶπε :

«Πατέρα μου στὰ χέρια σου παραδίδω τὸ πνεῦμα μου..»

Καὶ σέ λίγο ἀργοψιθύρισε :

«Τελείωσε».

Καὶ γέροντας τὸ κεφάλι ξεψύχησε.

Ἐκείνη τῇ στιγμή ἡ γῆ ἀναταράχθηκε ἀπὸ σεισμό τὸ καταπέτασμα τοῦ ναοῦ σχίστηκε στῆ μέση. Αὐτὸ τὸ καταπέτασμα ἦτανε κουρτίνα ποὺ χώριζε τὸ Ἱερό ἀπὸ τὰ Ἅγια τῶν Ἁγίων ποῦ εἶχε μᾶκρος 20 μέτρα καὶ πλάτος 15 καὶ βάθος μιᾶς παλάμης καὶ γιὰ νὰ τὴν μετακινήσουν χρειάζονται 300 ἱερεῖς Οἱ βράχοι ξεκόλλησαν, καὶ τὰ μνημεῖα ἀνοίχτηκαν καὶ πολλὰ σώματα ἁγίων ἀναστήθηκαν κα' ὕστερα ἀπὸ τὴν ἀνάστασι τοῦ Ἰησοῦ φανερώθηκαν σὲ πολλοὺς στὴν Ἱερουσαλήμ.

Ὁ ἀρχηγὸς τῆς φρουρᾶς ποῦ φύλαγε τὸ σταυρὸ, ἑκατόνταρχος τρόμαξε καὶ εἶπε :

«Ἀλήθεια, ὁ ἄνθρωπος αὐτὸς εἶνε Υἱὸς τοῦ Θεοῦ»

Καὶ ὁ ὄχλος σκόρπισε καὶ ὁ καθένας χτυποῦσε τὰ στήθια του γιὰ τὴν ἁμαρτία ποὺ ἔκαναν.

Ὁ ἥλιος ἔγερνε πρὸς τὴ δύση.

Οἱ ἱερεῖς καὶ οἱ προεστοὶ πῆγαν στὸν Πιλάτο καὶ καὶ τὸν παρακάλεσαν νὰ κατεβάσουν τὰ σώματα ἀπὸ τὸ σταυρὸ πρὶν νὰ βραδιάσῃ.

Ἄν δὲν ἦταν πεθαμένοι οἱ σταυρωμένοι νὰ τοὺς σπύσουν τὰ πόδια.

Ὁ Πιλάτος ἔδωσε τὴ διαταγὴ καὶ οἱ στρατιῶτες ἔσπασαν τὰ πόδια τῶν δύο ληστῶν ποὺ ζούσανε ἀκόμη μὲ ρόπαλο. Ἐπειδὴ ὁ Ἰησοῦς εἶχε πεθάνει δὲν τοῦ

ἔσπασαν τὰ πόδια, ἀλλὰ ἓνας στρατιώτης τὸν κέντησε μετὴ λόγχῃ του τὸ πλευρὸν καὶ ἀπὸ τῆ πληγῆ ἔτρεξε αἷμα καὶ νερό.

Ἔπειτα ὁ κρυφὸς μαθητὴς τοῦ Ἰησοῦ Ἰωσήφ ἀπὸ τὴν Ἀριμαθαία ζήτησε καὶ πῆρε τὴν ἄδεια ἀπὸ τὸν Πιλάτο νὰ καταβάσῃ ἀπὸ τὸ σταυρὸν καὶ νὰ θάψῃ τὸ σῶμα τοῦ Ἰησοῦ.

Ὁ Ἰωσήφ ἀγόρασε ἓνα σεντόνι καθαρὸ ἀπὸ ψιλὸ λινὸν καὶ μετὸς δούλους του πλάγιασαν γάμω τὸ σταυρὸν, ξεκάρφωσαν τὸ σῶμα τοῦ Ἰησοῦ καὶ τὸ τύλιξαν στὸ σεντόνι.

Ἄλλος κρυφὸς μαθητὴς ὁ Νικόδημος πλούσιος εἶχε φέρεи ἑκατὸ λίτρος ἄρωμα ἀπὸ σμύρνα καὶ ἀλόη καὶ ἄλειψαν τὸ σῶμα τοῦ Ἰησοῦ.

Ἔπειτα μαζὶ τὸ σήκωσαν τὸ σῶμα καὶ τὸ ἔβαλαν μέσα σὲ τάφο σκαλισμένον στὸ βράχο, ἔπου δὲν εἶχαν βάλῃ κανένα νεκρὸ ὡς τότε καὶ ποῦ ἦταν μέσα σ' ἓνα περιβόλι τοῦ Ἰωσήφ.

Οἱ γυναῖκες ποῦ εἶπαμε παραπάνω παρατηροῦσαν ποῦ ἔβαλαν τὸ σῶμα τοῦ Ἰησοῦ γιὰ νὰ ἔρθουν τὴν Κυριακὴ τὸ πρωί, ὕστερα ἀπὸ τὴν ἀργία τοῦ Σαββάτου νὰ τὸ ἀλείψουν μετ' ἀρώματα.

Η ΑΝΑΣΤΑΣΗ

Τὸ τέλος τοῦ Ἰούδα

Ὅταν εἶδε τ' ἀποτελέσματα τῆς προδοσίας του ὁ Ἰούδας τὸν ἔπιασε φόβος καὶ τρόμος

Πῆρε τὰ τριάντα ἀργύρια, ἔτρεξε σὺν τὸν ναὸν ὅπου συνεδρίαζε τὸ συνέδριο καὶ εἶπε :

« Ἀμάρτησα γιὰτὶ σᾶς παράδωσα ἀθῶον ἄνθρωπο ».

Αὐτοὶ τὸν κοίταξαν μὲ περιφρόνηση καὶ τοῦ εἶπαν :

Καὶ τί μᾶς μέλει ἐμᾶς ;

Κάνε καλὰ μὲ τὴ συνείδησή σου.

Ὁ Ἰούδας πέταξε τὰ τριάντα ἀργύρια μέσα σὺν τὸν ἱερόν καὶ τρέχοντας ἔξω ἀπὸ τὴν πόλιν βρῆκε ἕνα δέντρο στὴν ἄκρην τοῦ γκρεμοῦ. Ἐβύσθη τὴ ζώνη τοῦ ἔδεσε τὴ μίαν ἄκρην σὺν τὸ δέντρο μὲ τὴν ἄλλη ἀφοῦ ἔκαμε θηλειὰ καὶ τὴν πέρασε σὺν τὸν λαιμόν του, πήδησε σὺν τὸν γκρεμόν. Ἡ ζώνη ἔσπασε καὶ τὸ σῶμα τοῦ Ἰούδα τινάχθηκε κάτω σὺν τὶς πέτρες, σχίστηκε, ἀνοιξε καὶ τὰ σπλάγχνα τοῦ χύθησαν σὺν τὸν χῶμα.

Αὐτὸ ἦταν τὸ τέλος τοῦ Ἰούδα τοῦ προδότη.

Οἱ ἀρχιερεῖς ἠγόρασαν τὸ χωράφι ὅπου εἶχε αὐτοκτονήσει ὁ Ἰούδας καὶ τὸ ἔκαμαν νεκροταφεῖο γιὰ τοὺς ξένους καὶ τὸ χωράφι αὐτὸ ὠνομάστηκε : ἀγρὸς αἵματος.

Οἱ ἀρχιερεῖς σφραγίζουν τὸν τάφον

Οἱ ἀρχιερεῖς ζήτησαν ἀπὸ τὸν Πιλάτον νὰ σφραγίσῃ τὸν τάφον τοῦ Ἰησοῦ καὶ νὰ βάλῃ φρουρὰ μήπως οἱ μαθητὲς τοῦ κλέψουν τὸ σῶμα καὶ διαδόσουν ὅτι ἀναστήθηκε.

Ὁ Πιλάτος τοὺς εἶπε :

« Ἔχετε φρουρὰ. Πηγαίνετε καὶ φυλάξετέ τον ὅπως ξέρετε ».

Καὶ οἱ ἀρχιερεῖς σφράγισαν τὸν τάφον καὶ ἔβαλαν

φύλακες νά μὴν πλησιάσῃ κανεὶς ὥσπου νά περάσουν
τρεῖς ἡμέρες.

Οἱ γυναῖκες πηγαίνουν στὸν τάφο μὲ ἀρώματα

Τὸ Σάββατο τὸ βράδυ οἱ γυναῖκες ποῦ εἶχαν ἰδεῖ
ποῦ ἔβαλαν τὸν Ἰησοῦ ὕστερα ἀπὸ τὴ δύση τοῦ ἡλίου
ποῦ ἔπαυσε ἡ ἀργία ἀγόρασαν ἀρώματα. Τὴν Κυρια-
κὴ τὸ πρωὶ προχώρησαν πρὸς τὸν κῆπο τοῦ Ἰησοῦ νά
ἀλείψουν τὸ σῶμα του μὲ ἀρώματα καὶ νά κάμουν ὅλα
ὅσα συνηθίζονται γιὰ τὴ ταφή.

Στὸ δρόμο ἔλεγαν συναμεταξύ των·

«Ποῖος θὰ μᾶς κυλήσῃ τὴ μεγάλη καὶ βαριά πέτρα
ἀπὸ τὴ θύρα τοῦ μνημείου ; »

Μὰ ὅταν ἔφτασαν στὸν κῆπο εἶδαν πῶς ἡ πέτρα ἤ-
τανε βγαλμένη καὶ ὁ τάφος ἀδειανός.

Μιὰ ἀπ' αὐτὲς ἡ Μαγδαληνὴ ἔτρεξε καὶ βρῆκε τὸν
Πέτρο καὶ τὸν Ἰωάννη καὶ τοὺς εἶπε ταραγμένη :

«Σήκωσαν τὸν Κύριο ἀπὸ τὸ μνήμα καὶ δὲν ξέ-
ρομε ποῦ τὸν ἔβαλαν».

Καθὼς πηγαιναν οἱ δύο μαθητὲς νά βεβαιωθοῦν
ἔφτασαν ἄλλες γυναῖκες ἡ Ἰωάννα καὶ ἡ Σαλώμη καὶ
ἡ Μαρία τοῦ Ἰωσή καὶ ἄλλες καὶ τοὺς εἶπαν πῶς ὁ
Ἰησοῦς ἀναστήθηκε.

Κι' ἀλήθεια! Τὴ νύχτα ξαφνικὰ ἐγίνε σεισμός καὶ
λευκοφορεμένος ἄγγελος, φωτεινὸς σὰν ἀστραπή, κύ-
λισε τὴ σφραγισμένη πέτρα καὶ κάθισε ἐπάνω της.

Οἱ φρουροὶ ἀπὸ τὸ φόβο τοὺς ἔπεσαν χάμω καὶ
ἔμειναν σὰ νεκροί.

Ὅταν τὰ χαράματα ἔφτασαν οἱ γυναῖκες μπαίνοντας στὸν τάφο εἶδαν δυὸ ἄντρες ν' ἀστράφτουν ἀπὸ τὸ φῶς. Οἱ γυναῖκες τρόμαξαν καὶ οἱ ἄντρες τοὺς εἶπαν :

«Γιατὶ ζητᾶτε τὸν ζωντανὸ στοὺς νεκρούς; Δὲν εἶναι ἐδῶ ἀναστήθηκε. Νὰ ὁ τόπος ὅπου τὸν εἶχαν. Θυμηθῆτε ὅσα σᾶς εἶπε, δώστε εἶδηση στοὺς μαθητὲς του καὶ πηγαίνετε στὴ Γαλιλαία νὰ τὸν ἰδῆτε. Ἐκεῖ πηγαίνει...»

Μαρία ἡ Μαγδαληνὴ καὶ ὁ Ἰησοῦς

Ἐτρεξε ὁ Πέτρος καὶ ὁ Ἰωάννης καὶ βεβαιώθηκαν πῶς ὁ τάφος ἦταν ἀδειανός, ὅμως γύρισαν θλιμμένοι γιατί δὲν πίστεψαν πῶς ἀναστήθηκε ἀλλὰ κάποιος εἶχε κλέψει τὸ σῶμα.

Ἡ Μαγδαληνὴ ἔμεινε κλαίοντας.

Ἐπειτα μπαίνοντας μέσα στὸν τάφο βλέπει δύο ἀγγέλους λευκοφορεμένους. Αὐτοὶ τὴν ἐρώτησαν :

«Γιατὶ κλαῖς;»

Ἡ Μαγδαληνὴ ἀποκρίθηκε :

Πῆραν τὸν Κύριό μου καὶ δὲν ξέρω πού τὸν ἔβαλαν».

Μὲ τὰ λόγια αὐτὰ στράφηκε πίσω καὶ βλέπει μπροστά της ὄρθιο τὸν Ἰησοῦ. Ἄλλὰ δὲν τὸν ἐγνώρισεν καὶ ὁ Ἰησοῦς τῆς εἶπε :

«Γυναῖκα, τί κλαῖς; Ποιὸν ζητᾶς;» Καὶ ἡ Μαγδαληνὴ νομίζοντας πῶς εἶναι ὁ κηπουρὸς τὸν παρεκάλεσε :

«Κύριε, ἂν ἐσὺ τὸν ἐσήκωσες, πέ μου πού τὸν ἔβαλες καὶ ἐγὼ τὸν παίρνω».

Κι' ἀκούστηκε ἡ γλυκιὰ φωνὴ τοῦ Ἰησοῦ :

«Μαρία...»

Τὸν ἐγνώρεσε κι' ἔπεσε στὰ πόδια του λέγοντας :

«Δάσκαλέ μου !

Ὅμως ὁ Ἰησοῦς τῆς εἶπε :

«Μὴ μ' ἀγγίζεις γιατί ἀκόμη δὲν ἀνέβηκα στὸν πατέρα μου».

Πήγαινε στοὺς ἀδελφούς μου καὶ εἶπέ τους :

Ἄνεβαίνω στὸν πατέρα μου καὶ πατέρα σας καὶ Θεό μου καὶ Θεό σας».

Πῆγε ἡ Μαγδαληνὴ καὶ εἶπε στοὺς μαθητές ὅσα εἶδε καὶ ἄκουσε.

Ἐκεῖνοι δὲν πίστεψαν ἂν καὶ ἄλλες γυναῖκες τοὺς εἶπαν πὼς τοὺς χαιρέτησε ὁ Ἰησοῦς καὶ τοὺς εἶπε νὰ πᾶνε στὴ Γαλιλαία, ὅπου θὰ τὸν ἴδουν.

Οἱ στρατιῶτες τῆς φρουρᾶς στὸ μεταξύ πήγαν στοὺς ἀρχιερεῖς καὶ τοὺς διηγῆθηκαν ὅσα ἔγιναν.

Τί ἔκαμαν οἱ ἀρχιερεῖς.

Οἱ ἀρχιερεῖς κάλεσαν τὸ Συνέδριο νὰ σκεφθοῦν τί ἔπρεπε νὰ κάμουν.

Ἡ ἀπόφαση ἦταν νὰ δώσουν χρήματα στοὺς φρουρούς. Τοὺς ἔδωσαν λοιπὸν πολλὰ χρήματα καὶ τοὺς εἶπαν :

«Ἐσεῖς νὰ εἰπῆτε πὼς τῇ νύχτα σᾶς πῆρε ὁ ὕπνος καὶ οἱ μαθητές του ἔκλεψαν τὸ σῶμα. Καὶ ἂν ἀκούση τίποτε γι' αὐτὰ ὁ ἡγεμόνας, ἔμεῖς θὰ ἐξηγηθοῦμε. Ἐσεῖς νὰ μὴν ἔχετε κανένα φόβο. Κανεῖς δὲ θὰ σᾶς ζητήσῃ τὸ λόγο».

Καὶ οἱ φρουροὶ διάδωσαν τὸ λόγον πρὸς τοὺς εἶπαν οἱ ἀρχιερεῖς καὶ ὁ λόγος ἀκούστηκε σ' ὅλην τὴν Ἰουδαία καὶ πίστεψαν οἱ Ἑβραῖοι πῶς ἔτσι χάθηκε ἀπὸ μέσα ἀπὸ τὸν τάφο τὸ σῶμα τοῦ Ἰησοῦ.

Η ΑΝΑΛΗΨΗ

Ὁ Ἰησοῦς φανερώνεται σὲ δύο μαθητὲς τοῦ στοῦς Ἑμμαοῦς

Τὸ ἀπόγευμα τῆς ἴδιας Κυριακῆς δύο ἄντρες ἀπὸ τοὺς πολλοὺς πρὸς εἶχαν ἀκούσει τὴ διδασκαλίαν τοῦ Ἰησοῦ καὶ εἶχαν πιστέψει προχωροῦσαν ἀπὸ τὴν Ἱερουσαλήμ πρὸς ἓνα ὄμορφο χωριό, τοὺς Ἑμμαοῦς.

Ἦτανε λυπημένοι καὶ μιλοῦσαν γιὰ τὰ ὅσα συνέβησαν στὴν Ἱερουσαλήμ. Τοὺς πλησίασε καὶ ὁ Ἰησοῦς καὶ πῆγαινε μαζί τους. Σὲ λίγο τοὺς εἶπε :

«Τί εἶν' αὐτὰ πρὸς λέτε καὶ γιὰτι εἶστε λυπημένοι ;»

Ἔνας ἀπὸ τοὺς δύο, ὁ Κλεώπας, τοῦ εἶπε :

«Παράξενο νὰ ἔρχεσαι ἀπὸ τὴν Ἱερουσαλήμ καὶ νὰ μὴν ξέρης τί ἔγινε ».

«Τί ;» ξαναρώτησε ὁ Ἰησοῦς.

Αὐτοὶ τοῦ ἀποκρίθησαν :

Δὲν ἔμαθες τίποτε γιὰ τὸν Ἰησοῦ τὸ Ναζωραῖο πρὸς οἱ ἀρχιερεῖς τὸν ἐσταύρωσαν. Ἐμεῖς ἐλπίζαμε πρὸς θ' ἀναστηθῆ. Μὰ νὰ πρὸς πέρασαν τρεῖς ἡμέρες καὶ ὅπως μᾶς εἶπαν μερικὲς γυναῖκες πῆγάμε στὸν τάφο

του καὶ τὸν βόηκαμε ἀδειανό, ἀλλὰ κείνον ἀκόμη δὲν τὸν εἶδαμε».

Ὁ Ἰησοῦς τότε ἄρχισε νὰ τους ἐξηγῇ ὅσα προεῖπε γι' αὐτὸν ὁ Μωυσῆς καὶ οἱ προφῆτες καὶ τοὺς ἔδειξε πὸς ὅλα ὅσα ἔγιναν ἔπρεπεν νὰ γίνουν.

Ὁ Ἰησοῦς φανερώνεται στοὺς μαθητὲς του στὴν Ἱερουσαλήμ

Οἱ δύο ἄντρος εὐχαριστήθηκαν καὶ στὴν καρδιά τους ἄρχισε νὰ μπαίνει ἡ ἐλπίδα.

Ὅταν πλησιάσανε στὸ χωριὸ κατακάλεσαν νὰ μείνη μαζί τους.

Τὸ βράδυ τοῦ ἔδωσαν τὴν πρώτη θέση καὶ μόλις ἄρχισε νὰ κόβῃ τὸ ψωμί τὰ μάτια τους ἀνοιξαν καὶ τὸν ἀναγνώρισαν. Στὴ στιγμή ὅμως χάθηκε ἀπὸ μπρὸς τους ὁ Ἰησοῦς καὶ ἔγινε ἀφαντός.

Γύρισαν τότε στὴν Ἱερουσαλήμ καὶ ἔλεγον στοὺς ἕντεκα μαθητὲς ὅσα εἶδαν καὶ ἀκουσαν.

Ἦτανε βράδυ τότε πὸς τοὺς τὰ ἔλεγον καὶ οἱ πόρτες ἦτανε κλειστὲς ἀπὸ τὸ φόβο τῶν Ἰουδαίων. Καὶ κεῖ πὸς μιλοῦσαν στάθηκε στὴ μέση ὁ Ἰησοῦς καὶ εἶπε:

«Εἰρήνη μαζί σας».

Τρόμαξαν πὸς τὸν εἶδαν γιατί νόμισαν πὸς εἶναι φάντασμα.

Ὁ Ἰησοῦς τοὺς εἶπε: «Γιατὶ εἶστε ταραχμένοι καὶ γιατί διάλογισμοὶ ἀνεβαίνουν στὴν καρδιά σας; Δέτε τὰ χέρια μου καὶ τὰ πόδια μου καὶ βεβαιωθῆτε πὸς ἐγὼ ὁ ἴδιος εἶμαι. Ψη-

λαφήσετε με νὰ εἰδῆτε πὼς τὸ φάντασμα δὲν ἔχει σάρκα καὶ κόκαλα ὅπως βλέπετε πὼς ἔχω ἐγὼ».

Ἐπειτα τοὺς ζήτησε νὰ τοῦ δώσουν κάτι νὰ φάγη καὶ οἱ μαθητὲς τοῦ τοῦ ἔδωσαν κί ἔφαγε μπροστά τους λίγο ψημμένο ψάρι καὶ μελόπητα.

Ἐπειτα τοὺς ἐξήγησε πὼς ὅλα ἔγιναν ὅπως τὰ προεῖπαν ὁ Μωυσῆς καὶ οἱ προφῆτες καὶ ὅπως τὸν ἔστειλε ὁ Πατέρας του ἔτσι τοὺς στέλνει κί αὐτὸς τώρα στὸν κόσμον νὰ διδάξουν τὸ Εὐαγγέλιον.

Ἀπὸ τοὺς ἔντεκα ὁ Θωμᾶς ὁ Δίδυμος δὲν ἔτυχε νὰ νὰ βρῆσθαι σ' αὐτὴ τὸν ἐμφάνησιν τοῦ Χριστοῦ.

Ὅταν τοῦ εἶπαν οἱ ἄλλοι πὼς εἶδαν τὸν Κύριον εἶπε :

« Ἄν δὲν ἰδῶ στὰ χέρια του τὸ σημάδι ποὺ τοῦ ἄφησαν τὰ καρφιά καὶ δὲ βάλω τὸ δάκτυλό μου σ' αὐτὸ τὸ σημάδι καὶ δὲ βάλω τὸ χέρι μου στὸ πλευρὸν του δὲ θὰ πιστέψω ».

Ὁ Θωμᾶς πιστεύει.

Ἐπειτα ἀπὸ ὀχτὼ μέρες ἐνῶ ἦταν πάλι συναγμένοι οἱ μαθητὲς καὶ ἦτανε καὶ ὁ Θωμᾶς καὶ οἱ θύρες ἦτανε κλειστὲς νὰ μὴν τοὺς πιάσουν οἱ Ἰουδαῖοι, ὁ Ἰησοῦς παρουσιάσθηκε πάλι καὶ τοὺς εἶπε :

« Εἰρήνη σὲ σᾶς ».

Στρέφοντας ἔπειτα στὸ Θωμᾶ πρόσθεσε :

« Φέρε τὸ δακτυλό σου ἐδῶ καὶ ἰδὲς τὰ χέρια μου καὶ φέρε τὸ χέρι σου καὶ βάλετο στὸ πλευρὸν μου. Καὶ μὴ γίνεσαι ἄπιστος ἀλλὰ πιστός. »

Ὁ Ἰησοῦς σαράντα μέρες ἀπὸ τὴν ἀνάστασιν φα-

νερώνεται στους μαθητές του και τους συμβούλευε. Τέλος όταν τελείωσαν οι σαράντα μέρες συνάθροισε πάλι τους μαθητάς άπάνω στο όρος τῶν Ἐλαιῶν. Ὅταν ἔφτασαν στήν κορυφή τους εἶπε νά μὴ φύγουν ἀπὸ τὴν Ἱερουσαλήμ πρὶν νά πάη στους οὐρανούς και νά παρακαλέσῃ τὸν Πατέρα του νά τους στείλῃ τὸ ἅγιον Πνεῦμα θὰ τους φωτίσῃ και θὰ τους δώσῃ θάρρος νά σκορπιστοῦν σ' ὅλη τὴ γῆ νά κηρύξουν τὸ Εὐαγγέλιο. Ἐπειτα ἐνῶ ἄπλωσε τὰ χέρια τους και τους εὐλογοῦσε ἀνέβαινε πρὸς τὸν οὐρανὸ και μιὰ νεφέλη τὸν ἔκρυψε ἀπὸ τὰ μάτια τους.

Οἱ μαθητὲς ἔμειναν ἑκατατικοί. Ἐξαφνα δυὸ λευκοφορεμένοι ἄγγελοι παρουσιάστηκαν και τους εἶπαν. «Γιατὶ κοιτάζεται ἔτσι; Αὐτὸς ὁ Ἰησοῦς ποὺ βλέπετε ν' ἀνεβαίνει στὸν οὐρανὸ θὰ ἔρθῃ πάλι ἐδῶ στὴ γῆ μὲ τὸν ἴδιο τρόπο».

Οἱ μαθητὲς ἔπεσαν κάτω και προσκύνησαν. Ἐπειτα γύρισαν στήν Ἱερουσαλήμ χαρούμενοι και ὑμνοῦσαν και δοξολογοῦσαν τὸ Θεό».

Ἔτσι ὁ Ἰησοῦς πῆγε πάλι στὸν πατέρα του στους οὐρανούς ἀπ' ὅπου εἶχε κατεβῆ ἀπὸ ἀγάπη στους ἀνθρώπους.

Τὸ Ἅγιον πνεῦμα φωτίζει τοὺς ἀποστόλους

Οἱ Ἑβραῖοι γιόρταζαν τὴ γιορτὴ τῆς Πεντηκοστῆς. Οἱ μαθητὲς τοῦ Ἰησοῦ ἦταν στήν Ἱερουσαλήμ και ἦταν συναθροισμένοι σ' ἓνα σπίτι και προσεύχονταν. Ἐξαφνα ἀκούστηκε ἀπὸ τὸν οὐρανὸ δυνατὸς ἤχος σὰ νά φυσοῦσε σφοδρότατος ἄνεμος. Καί

ὁ ἦχος αὐτὸς γέμισε ὄλο τὸ σπίτι. Ταυτόχρονα στὴν κεφαλὴ τοῦ κάθε μαθητοῦ κάθησαν φλόγες καὶ οἱ φλόγες αὐτὲς ἔμοιαζαν μὲ πύρινες γλῶσσες. Ἦταν τὸ Ἅγιον Πνεῦμα ποῦ φώτισε τὸ νοῦ τῶν μαθητῶν καὶ ξεκαθάριζε ὅτι δὲν εἶχαν καταλάβει ὡς τότε καὶ γέμισε τὴν καρδιά τους μὲ ἀφάνταστο θάρρος καὶ τοὺς ἔκαμε νὰ μιλοῦν διάφορες γλῶσσες.

Οἱ ἄνθρωποι ποῦ εἶχε συναθροιστῆ στὸν ναὸ ἄκουσε τὸν ξαφνικὸ ἦχο κι' ἔτρεξε πρὸς τὸ μέρος ποῦ ἀκούστηκε, ἐκεῖ ποῦ ἔμεναν οἱ ἀπόστολοι.

Ἐκεῖ τοὺς βρῆκαν νὰ ὑμνοῦν τὸ Θεὸ σὲ διάφορες γλῶσσες κι' ἔμειναν ἐκοτατικοί. Οἱ ἀπόστολοι ἄρχισαν νὰ κηρύττουν μὲ δύναμη καὶ θάρρος τὸ Εὐαγγέλιο.

Ὡραιότατα καὶ μ' ἐνθουσιασμό καὶ θάρρος μιλοῦσε ὁ Πέτρος. Δηγήθηκε σύντομα τὴν ἱστορία τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ καὶ στὸ τέλος πρόσθεσε :

« Τὸν Ἰησοῦ Χριστὸ τὸν σταυρώσατε ὁ Θεὸς τὸν ἀνάστησε. Ὅλοι ἐμεῖς τὸν εἶδαμε. Καὶ τώρα εἶναι μαζί μὲ τὸν Πατέρα του στοὺς οὐρανοὺς. Πιστέψετε πὼς αὐτὸς εἶναι ὁ Υἱὸς τοῦ Θεοῦ.

Μετανοήσατε καὶ βαπτιστῆτε στ' ὄνομα τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ. Καὶ οἱ ἁμαρτίες σας τότε θὰ συγχωρηθοῦν καὶ θὰ λάβετε πνεῦμα ἅγιον».

Τρεῖς χιλιάδες Ἑβραῖοι ἀκολούθησαν τὴ συμβουλή τοῦ Πέτρου καὶ βαπτίστηκαν στ' ὄνομα τοῦ Κυρίου μας Ἰησοῦ Χριστοῦ. Ἔτσι ἰδρύθησε ἡ πρώτη Χριστιανικὴ Ἐκκλησία.

Ἡ Πρώτη Χριστιανικὴ Ἐκκλησία

Οἱ Χριστιανοὶ γίνονταν ὄλο καὶ περισσότεροι Ἄκουσαν ὄλοι τὰ κηρύγματα τῶν ἀποστόλων καὶ καὶ προσευχόταν στὸ Θεό. Ὅσοι ἀπ' αὐτοὺς εἶχαν περιουσία τὴν παράδιναν στοὺς ἀποστόλους καὶ αὐτοὶ μοίραζαν χρήματα στοὺς φτωχοὺς καὶ φρόντιζαν νὰ δίνουν τροφὴ στὶς χῆρες καὶ στὰ ὄρφανὰ,

Ἐπειδὴ ὅμως τὸ κύριο ἔργο τους ἦτον νὰ διδάσκουν τὸ Εὐαγγέλιο εἶπαν στοὺς χριστιανοὺς νὰ διαλέξουν ἑπτὰ ἄνδρες ποὺ νὰ φροντίζουν γιὰ νὰ μοιράζονται στοὺς φτωχοὺς χρήματα καὶ νὰ φροντίζουν γιὰ τὴν τροφήν τῶν χηρῶν καὶ ὄρφανῶν. Ἔτσι διαλέχτηκαν οἱ ἑπτὰ διάκονοι. Ἐνας ἀπ' αὐτοὺς ἦταν καὶ ὁ Στέφανος.

Οἱ Ἑβραῖοι ποὺ ἔβλεπαν μὲ φθόνο τοὺς χριστιανοὺς νὰ γίνονται ὄλο καὶ περισσότεροι ἄρχισαν τοὺς διωγμοὺς. Πρῶτος λιθοβολίθηκε ὁ Στέφανος, γι' αὐτὸ καὶ λέγεται καὶ πρωτομάρτυρας τῆς Χριστιανικῆς Ἐκκλησίας.

Ἀπὸ τοὺς διωγμοὺς οἱ χριστιανοὶ σκορπίσαν στὶς ἄλλες πόλεις τῆς Παλαιστίνης.

Οἱ ἀπόστολοι ἔμειναν στὴν Ἱερουσαλήμ.

Ὁ Σαοὺλ γίνεται χριστιανός.

Ἐνας ἀπὸ κείνους ποὺ καταδίωκαν μὲ μανία τοὺς Χριστιανούς ἦταν ὁ Σαοὺλ. Μιὰ μέρα πῆγε στὴν ἀρχιερέα καὶ τοῦ πῆρε τὴν ἄδεια νὰ πάη στὴ Δαμασκὸ τὴν πόλη τῆς Συρίας, νὰ συλλάβῃ τοὺς χριστιανοὺς καὶ νὰ τοὺς φέρῃ στὴν Ἱεροουσαλήμ.

Ὁ Σαοὺλ ἐνῶ πλησίαζε στή Δαμασκὸ ἔξαφνα τὸν ἐθάμπωσε οὐράνιο φῶς κι ἔλεσε καταγῆς. Ταυτόχρονα ἄκουσε φωνὴ νὰ λέγη: «Σαοὺλ, Σαοὺλ γιατί με καταδιώξεις».

«Ποῖδς εἶσαι, Κύριε;» ρώτησε ὁ Σαοὺλ.

Καὶ ἡ φωνὴ πάλι εἶπε: «Ἐγὼ εἶμαι ὁ Ἰησοῦς».

Μέ φόβο ρώτησε ὁ Σαοὺλ τὶ νὰ κάμη καὶ ὁ Κύριος τοῦ εἶπε θὰ τὸ μάθη ὅταν πάη στή Δαμασκό. Ὅσοι συνώδευσαν τὸ Σαοὺλ ἔμειναν ἐκστατικοὶ γιατί ἄκουσαν τὴ φωνὴ ἀλλὰ δὲν εἶδαν κανένα. Ὁ Σαοὺλ σηκώθηκε ἀλλὰ μολονότι εἶχε ἀνοιγτὰ τὰ μάτια του δὲν ἔβλεπε. Οἱ ἄνθρωποι του τὸν βοήθησαν νὰ πάη στή Δαμασκὸ ὅπου τρεῖς ἡμέρες δὲν ἔβλεπε κι οὔτε ἔφαγε οὔτε ἤπια. Ὑστερα ἀπὸ τρεῖς ἡμέρες ὁ Ἀνανίας ὀδηγημένος ἀπὸ τὸν Ἰησοῦ Χριστὸ πῆγε κι ἔβαλε τὰ χέρια του στὴν κεφαλὴ τοῦ Σαοὺλ καὶ τότε ὁ Σαοὺλ εἶδε καὶ βαπτίστηκε καὶ ὀνομάστηκε Παῦλος. Ἀπὸ τότε ὁ Ἀπόστολος Παῦλος ἔγινε θερμότατος ὀπαδὸς τῆς θρησκείας τῶν Χριστοῦ,

Ὁ ἀπόστολος Παῦλος κήρυξε τὸ Εὐαγγέλιο στοὺς εἰδωλολάτρεις κι ἔπαθε μαρτυρικὸ θάνατο μαζί με τὸν ἀπόστολο Πέτρο στή Ρώμη.

ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΑ

ΥΠΟΥΡΓΕΙΟΝ ΠΑΙΔΕΙΑΣ & ΘΡΗΣΚΕΥΜΑΤΩΝ

Ἐν Ἀθήναις τῇ 18 Αὐγούστου 1932

Ἄριθ. { Πρωτ. 43342]14716
          { Διεκπ.

Πρὸς
τὸν κ. ΙΩΑΝ. Ν. ΣΙΔΕΡΗΝ
Βιβλιοκδότην

Ἀνακοινοῦμεν ὑμῖν ὅτι διὰ ταῦταρίθμου ὑπουργικῆς ἀποφάσεως, ἐκδοθείσης τὴν 8 Αὐγούστου καὶ δημοσιευθείσης τὴν 17 τοῦ αὐτοῦ μηνὸς εἰς τὸ ὑπ' ἀριθ. 76 φύλλον τῆς Ἐφημ. Κυβερνήσεως, ἐνεκρίθη συμφώνως πρὸς τὰς διατάξεις τοῦ νόμου 5045 καὶ τὴν ἀπόφασιν τῆς οἰκείας κριτικῆς ἐπιτροπῆς, τὴν περιλαμβανομένην εἰς τὸ ὑπ' ἀριθ. 377 πρακτικὸν τοῦ Ἐκπαιδευτικοῦ Γνωμοδοτικοῦ Συμβουλίου, τὸ ὑπὸ τὸν τίτλον «Ἱερὰ Ἱστορία τῆς Παλαιᾶς Διαθήκης» βιβλίον τοῦ Ε. Καρπαθίου ὡς διδακτικὸν βιβλίον πρὸς χρῆσιν τῶν μαθητῶν τῆς Α' τάξεως τῶν Γυμνασίων διὰ μίαν πενταετίαν, ἀρχομένην ἀπὸ τοῦ σχολικοῦ ἔτους 1932—1933 ὑπὸ τὸν ὅρον ὅπως κατὰ τὴν ἐκτύπωσιν τοῦ βιβλίου τούτου συμμορφωθῆτε πρὸς τὰς ὑποδείξεις τῆς κριτικῆς ἐπιτροπῆς.

Ἐντολῇ τοῦ Ἑπουργοῦ
Ὁ Διευθυντῆς
(Τ.Σ.) Ε. ΚΑΚΟΥΡΟΣ

Τὰ διδακτικὰ βιβλία τὰ πωλούμενα μακρὰν τοῦ τόπου τῆς ἐκδόσεώς των ἐπιτρέπεται νὰ πωλῶνται ἐπὶ τιμῇ ἀνωτέρῃ κατὰ 15% τῆς ἐπὶ τῇ βάσει τοῦ ἰσχύοντος Διατάγματος κανονισθείσης ἄνευ βιβλιοσήμου τιμῆς πρὸς ἀντιμετώπισιν τῆς δαπάνης συσκευῆς καὶ τῶν ταχυδρομικῶν τελῶν, ὑπὸ τὸν ὅρον ὅτι τῆς τελευταίας σελίδος τοῦ ἐξωφύλλου ἐκτυποῦται τὸ παρὸν ἄρθρον.